

Mica

Ghid de studiu

Autor: Iulian Ghica

Biserica Neemia

Mica – Introducere

Ne continuăm fascinanta călătorie prin profeții mici. Și iată că am ajuns și la Mica. Cartea Mica ar fi sora mai mică a cărții Isaia. Într-adevăr, Mica este contemporan cu Isaia. Dacă Isaia profețește în timpul împăraților Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia, Mica proorocește pe vremea lui Iotam, Ahaz și Ezechia, împărații lui Iuda. Mica este din Moreșet, o localitate din Iuda. Deci lucrarea sa se desfășoară în special pe teritoriul lui Iuda și se adresează împăraților și poporului din Iuda. Lucrarea sa are impact în rândul poporului, căci poporul își mai aduce aminte de el pe vremea lui Ieremia (vezi Ier.26:18). Amintirea profețiilor lui Mica e cea care salvează viața lui Ieremia într-un context dificil prin care a trecut profetul lacrimilor. V.1 din cap.1 precizează că proorocia sa este asupra Samariei și asupra Ierusalimului. Deci proorocia sa pare a avea în centrul ei cele două capitale ale regatelor evreiești. Și nu doar Ierusalimul din Iuda e în atenția sa, ci și Samaria din Israel. Și Samaria e chiar menționată înainte de Ierusalim. Deci mesajul este adresat și regatului de Nord. Și în cartea Isaia găsim și proorocii adresate regatului de nord. Totuși în Isaia 1:1 nu este menționat în mod explicit și regatul de nord:

- Proorocia lui Isaia, fiul lui Amoț despre Iuda și Ierusalim...

Spre deosebire de el, Mica își prezintă cartea ca o proorocie asupra Samariei și Ierusalimului. Reținem acest lucru și vom urmări cum este dezvoltat în carte. Strădania noastră este să înțelegem rolul unic al fiecărui profet, și modul în care fiecare completează revelația mesianică. Vom face o scurtă trecere în revistă a tuturor proorocilor a căror scrieri au fost păstrate și incluse în canonul ebraic. Vom încerca să grupăm acești profeți în jurul unor evenimente cheie și să respectăm ordinea lor cronologică.

Primul profet pare a fi Ioel. Îl tratăm separat căci e foarte dificil să localizăm cu exactitate perioada în care a profețit. Tradiția îl plasează timpuriu, înaintea celorlalți profeți. Referirile la Templu din cartea sa ne-ar sugera că ar profeți în Iuda. Să considerăm pe Ioel ca primul dintre profeți. El este cel care sparge tăcerea și oferă o revelație nu doar cu privire la istoria imediată ci și cu privire la finalul

istoriei. Ceilalți profeți dinaintea sa, menționați în 1,2 Samuel și 1,2 Împărați au profețit cu privire la imediatul lor istoric. Nu avem profeții rostite de Samuel sau de Ilie cu privire la sfârșitul veacului. Deci până la Ioel revelația cuprindea în special Cartea Legii, și probabil Cărțile Iosua, Judecători, Rut și poate și 1,2 Samuel. Profețiile mesianice explicite din aceste cărți sunt următoarele:

- Sămânța din Gen.3:15 care va zdrobi Capul Șarpelui.
- Sămânța promisă lui Avraam prin care va fi binecuvântat tot pământul.
- Acel prooroc ca Moise din Deut.18.
- Fiul lui David (din legământul Davidic) care va ședea pentru totdeauna înaintea Domnului.

1,2 Împărați și 1,2 Cronici sunt cărți târzii scrise după ducerea (și chiar după reîntoarcerea) în robia babiloniană. Desigur înainte de Ioel trebuie să mai amintim Psalmii mesianici, în special cei scriși de David. David pare a fi de fapt primul Profet care sparge gheața și deschide o avalanșă de profeții mesianice. Viața lui David devine o complexă paradigmă mesianică, iar psalmii săi, ferestre către lucrarea viitoare a lui Mesia. În acest moment al revelației progresive, apare Ioel și introduce în mod clar și explicit conceptul zilei Domnului când Mesia va instaura Împărăția Sa în Israel și pe pământ. El pare a fi primul care trasează tiparul mesianic clasic, fundamental:

- Israel e pedepsit crunt pentru păcatele sale.
- Dar sub asprimea pedepsei se căiește.
- Deodată cursul evenimentelor se schimbă total: Domnul revine de partea lui Israel și aduce IZBĂVIREA FINALĂ. Aceasta:
 - E adusă la Ierusalim, pe muntele Sionului.
 - Înseamnă o nimicire a tuturor neamurilor care se adunaseră împotriva Ierusalimului.
 - Înseamnă o regenerare spirituală a lui Israel prin turnarea Duhului Sfânt peste tot poporul.
 - Înseamnă o restaurare a Creației.
 - Înseamnă o izbăvire și mântuire a lui Israel PENTRU TOTDEAUNA.

Ioel ar fi astfel PRIMUL dintre profeți care prezintă șirul evenimentelor de la finalul istoriei. Practic toți ceilalți profeți vor relua această paradigmă profetică, o vor dezvolta, o vor nuanța. Ioel e o carte scurtă, dar pare a fi fisura dintre cer și pământ prin care apoi toate celelalte profeții din canon au intrat în istorie. Ioel impresionează deci prin NOUTATEA profețiilor sale, prin faptul că este un antemergător pentru toți ceilalți profeți din canon. Desigur profeția despre coborârea Duhului Sfânt oferă iarăși o notă specială cărții Ioel.

După Ioel, ceilalți profeți se grupează în jurul a trei evenimente istorice fundamentale:

- Anul 722 - căderea Samariei și ducerea în robie a Israelului de Nord.
- Anul 586 – distrugerea Templului și Ierusalimului și ducerea în robie a Regatului de Sud (Iuda).
- După 539 – rezidirea Templului și a Ierusalimului

Astfel acești profeți trebuie studiați în paralel cu cărțile istorice din canon care descriu evenimentele despre care ei profețesc (e vorba de 1,2 Împărați, 1,2 Cronici, Ezra, Estera, Neemia).

Deci Iona, Amos și Osea proorocesc în Regatul de Nord înainte de anul 722, de căderea Samariei. Practic acești profeți avertizează cu privire la dezastrul ce va veni peste regatul de Nord. Dar nu doar atât. Lansează profețiile mesianice care se construiesc în baza paradigmelor istorice din jurul anul 722. Acești profeți trebuie desigur studiați ÎMPREUNĂ.

Dar evenimentele din 722 din Nord au avut repercusiuni și în Regatul lui Iuda din Sud. Astfel în Iuda, în perioada din jurul anului 722 profețesc Isaia și Mica. Ei profețesc în special în timpul împăraților lui Ahaz și Ezechia. O mare întrebare a celor din Iuda era: Asirianul care a nimicit Nordul va nimici și Sudul? Prima parte a cărții Isaia (1-40) este legată de deciziile lui Ezechia. Căderea Samariei îl face să se teamă de Asiria. Soluția pare a fi alianțele cu celelalte state, în special cu Egiptul. După ce rezistă o vreme tentației, face alianța, dar spre

nenorocirea lui. Iuda e pustiti de asirian. Totuși, așa cum profețise Isaia, o rămășiță s-a căit la final, și urmând tiparul clasic din Ioel, Domnul a trecut de partea lui Ezechia și a dat o mare izbăvire la Ierusalim. Nu a fost finalul istoriei, dar Isaia ne spune că exact așa va fi și la finalul istoriei când va veni izbăvirea cea mare adusă de Mesia Însuși. Isaia continuă apoi cu 40-66 anunțând cu mult timp înainte că, în ciuda izbăvirii lui Ezechia, tragedia din Nord se va repeta și în Sud, dar nu prin asirieni și prin babionieni. Dar la fel ca în vremea lui Ezechia și această tragedie va fi urmată de o mare izbăvire, adusă în imediatul istoric de Cir, și la final de Mesia Însuși. Isaia practic dezvoltă în 1-40 tiparul profetic clasic din Ioel prin istoria izbăvirii lui Ezechia, și apoi în 40-66 prin istoria reîntoarcerii din robia babiloniană. Și în Isaia 40-66 el anunță ceva special despre Mesia: înainte să-l izbăvească pe Israel, el însuși va trece prin traseul profetic clasic: va suferi, va fi respins, va muri, ca să apoi să învieze, și să fie înălțat în slavă. Acest lucru nu e nou. E de fapt tiparul vieții lui David reluat în psalmii mesianici. Alături de Isaia profețește și Mica. Și marea întrebare la care vom încerca să răspundem este: ce aduce NOU acest mic profet pe lângă gigantul Isaia? Ce comori unice ascund cele 7 capitole din Mica, comori pe care nu le găsim în cele 66 de capitole din Isaia? Poate fi completat un asemenea gigant? Următorii profeți ne-au arătat că DA.

Următorii profeți sunt în Iuda și gravitează în jurul celui mai dramatic eveniment din istoria evreilor revelat în Vechiul Testament: dărâmarea Templului și Ierusalimului în anul 586 î.d.H. Avem și aici un gigant: e vorba de Ieremia. Lângă el 3 frați mai mici: Naum, Țefania și Hagai. Am văzut deja cum acești trei profeți susțin lucrarea lui Iosia și a lui Ieremia, dar și cum completează revelațiile din Ieremia. Naum vorbește de căderea jugului asirian și a cetății aparent invincibile Ninive (temă absentă din cartea Ieremia). Iosia e încurajat în reforma sa. Împlinirea profețiilor din Naum vor oferi credibilitate profețiilor ulterioare rostite de Ieremia împotriva Babilonului. Țefania susține și el lucrarea lui Iosia și marchează semnificația reformei lui Iosia. Habacuc, în contrast cu profetul lacrimilor, ne propune să așteptăm cu seninătate și chiar bucurie finalul dramatic al țării și al istoriei. Dacă acești trei profeți mici și-au găsit loc lângă gigantul Ieremia, e nădejde și pentru Mica. Lângă Ieremia apare un nou gigant: Ezechiel. Dacă Ieremia proorocește la Ierusalim, Ezechiel proorocește în robia babiloniană.

Dar continuă proorocia și după căderea Ierusalimului. După 586 Ieremia scrie Plângerile și apoi moare în Egipt. (Cred că tot după căderea Ierusalimului Obadia scrie scurta sa proorocie împotriva Edomului dezvoltând astfel tema din Plângeri 4:21-22). Ezechiel, mai tânăr ca el, continuă să primească profeții. El prevestește nimicirea țărilor care au râs de căderea Ierusalimului și anunță restaurarea Templului. Prin tema Templului, Ezechiel completează revelația din Ieremia.

Deja ne apropiem de al treilea moment cheie din istoria evreilor: repatrierea, rezidirea Templului și a Ierusalimului. Cel care face trecerea către acest nou momente cheie nu e altul decât Daniel. El este cel prin care Domnul anunță mai DINAINTE că NU atunci va avea loc SFÂRȘITUL, și el e cel care trasează harta SFÂRȘITULUI cu cele două venituri distincte ale lui Mesia. El profetește și cu privire la perioada intertestamentară și completează revelația cu privire la finalul istoriei introducând tema profanării Templului de către cornul cel mic (anticrist) și cea a martirajului rămășiței credincioase. Urmează rezidirea Templului susținută de Hagai și Zaharia și rezidirea Ierusalimului acompaniată de Maleahi. Acești trei profeți trebuie studiați împreună. Ei aduc ultimele retușuri în conturarea lucrării mesianice.

Dar noi ne întoarcem la Mica. Avem în vedere că este contemporan cu Isaia. E vorba de acel context istoric (vezi din comentariu contextul istoric al cărții [Isaia](#), precum și cel al cărții [Ieremia](#)). În lumina cărții Isaia vom urmări în special accentele NOI aduse de acest misterios profet.

Mica – capitolul I

Mica este din Moreșet. Dar ce este Moreșetul? Moreșetul se situează la 25 mile sud-vest de Ierusalim și se pare că făcea parte din suburbiile orașului filistean Gat. După formarea imperiului davidic a format împreună cu Lachisul, Adulamul și Mareșa (vezi 2 Cronici 11:5-11) un important centru de fortificații. Împreună cu acestea și alături de multe alte sate, a fost distrus de năvălirea lui Sanherib din 701 î.d.H. Reținem acest fapt important care ne aduce aminte că Asirianul care a dus în

robie Regatul de Nord la foarte scurt timp a pustiit tot Iuda, cu excepția Ierusalimului care a scăpat ca prin minune pe vremea lui Ezechia.

V.2 este o chemare solemnă a popoarelor care anunță judecata. Mesajul său este către toate popoarele și către tot pământul. Ele sunt chemate la judecată. Domnul Însuși este martor împotriva lor. E interesant că el nu cheamă la judecată doar pe Iuda și Israel ci și toate popoarele. Și aceasta chiar dacă a specificat deja în 1:1 că proorocia este pentru Samaria și Ierusalim. Desigur ne întrebăm dacă nu cumva când spune „VOASTRĂ” se adresează de fapt Samariei și Ierusalimului. Dacă este așa, atunci popoarele ar fi chemate pentru a asista la judecarea celor două cetăți. Totuși, din punct de vedere literal, „VOASTRĂ” s-ar referi mai degrabă la *toate popoarele*. Cartea Isaia începe prin invocarea cerului și al pământului, martorii legământului încheiat cu Israel. Martorii sunt chemați la judecarea lui Israel. Dar acum Domnul Însuși este chemat ca martor împotriva tuturor popoarelor. Domnul nu este doar Judecătorul ci și Martorul. Aparent e ciudat. De obicei în procesele dintre oameni se trasează o distincție clară între martori și judecători. Distincția e necesară. Se previne excesul de subiectivitate, se evită conflictul de interese. Dar Dumnezeu este și Martor și Judecător în procesul în care sunt judecate neamurile. Acest lucru este posibil, deoarece Dumnezeu este Cel Obiectiv. El este martor împotriva popoarelor căci El este Cel care le-a transmis tot felul de mesaje și avertismente pentru a le chema la pocăință. Dar au respins Lumina dată de Dumnezeu Însuși. Astfel El, Judecătorul, este și martorul împotriva lor. Și dacă Dumnezeu mărturisește împotriva ta, cine poate fi de partea ta? Ne aducem aminte de Ioan 5:31-32 când Mântuitorul spune că dacă ar mărturisi despre Sine, mărturisirea Sa nu ar fi adevărată. Despre El mărturisește Tatăl. Totuși în Ioan 8:12-18, în ciuda obiecției Iudeilor care invocau tocmai ceea ce El le spusese în 8:12-18, El consideră că are totuși dreptul să mărturisească despre Sine. În lumina pasajului din Mica1:2, înțelegem că acest lucru e posibil în dreptul lui Isus, doar dacă este Persoană divină. El de fapt afirmă dumnezeirea Sa, căci doar Dumnezeu e Cel care are capacitatea și dreptul să mărturisească pentru Sine. În continuare în Ioan 8 Mântuitorul va afirma explicit dumnezeirea Sa.

Judecata e făcută de Dumnezeu care este în Templul Său cel SFÂNT. Acesta va IEȘI din locuința Lui. Deja suntem familiarizați cu aceste imagini din Habacuc

([vezi comentariul pe Habacuc cap.3](#)). Judecata este asociată cu SFINȚENIA lui Dumnezeu dar și cu ieșirea Sa din Locuința Sa. Pentru a realiza judecata este necesară o ieșire a lui Dumnezeu din Casa Sa și o MIȘCARE către pământul plin de fărădelege. Dumnezeu este peste tot, și totuși El iese din Casa Sa pentru a merge către pământul ce trebuie să fie judecat. Omniprezența Sa nu înseamnă că El este la fel de prezent în orice spațiu, și nu înseamnă că în spațiul veșniciei El nu are un LOC unde șade ca Persoană și unde poate fi „localizat” ca Persoană de făpturile mâinilor Sale. La fel ca în Habacuc cap.3, creația este prima care se înfioară la apariția Marelui Judecător. A fost alungat de pe pământ prin păcatul oamenilor, care au oferit un anume drept de moștenire celui rău. Acum Se întoarce pentru a-Și cere drepturile de Creator și Proprietar al întregii creații. Sub El se topesc munții, văile crapă ca ceara înaintea focului, ca apa care curge prin râpi. El Se pogoară din Templul Său din ceruri. Este o mișcare de SUS în JOS. Primul contact e cu înălțimile pământului. E de înțeles astfel de ce MUNȚII sunt primii care reacționează la venirea Sa. Imaginile ne sugerează că prezența sfințeniei Sale copleșește TOT pământul și nu doar teritoriile lui Iuda. Astfel judecata din v.2 este (așa cum am și precizat) adresată tuturor popoarelor. E o judecată a tuturor neamurilor. E o imagine care anticipează judecata finală.

Totuși v.5 ne ia prin surprindere: ***Și toate acestea se întâmplă din pricina nelegiurii lui Iacov, din pricina păcatelor casei lui Israel.*** Ne-am aștepta să ne spună: *Și acest lucru se întâmplă din pricina nelegiurilor tuturor popoarelor.* Dar e aceeași legitate pe care am comentat-o îndelung în cartea Ieremia ([vezi în special comentariul pe Ieremia cap.25](#)). Poporul Israel e Capul popoarelor din punct de vedere spiritual, este Preotul Mijlocitor între Yahwe și omenire. Dacă Israel trăiește în ascultare, Neamurile capătă vindecare. Dacă Israel cade în păcat, Neamurile hulesc și mai mult Numele Domnului. Este o legătură fundamentală între starea de păcat al lui Israel, și cea a popoarelor. Dar dacă imaginea e apocaliptică, înseamnă că acest adevăr e ACTIV și la finalul istoriei. Deci la finalul istoriei, prima cauză a afundării neamurilor în păcat și a judecății va fi tot Israel. Deci nu Biserica. Biserica nu SUBSTITUIE rolul de popor al lui Dumnezeu al lui Israel. Biserica e altoită în măslin ca făcând parte din rămășița credincioasă a Israelului. Ea nu poate susbtitui rolul NAȚIUNII lui Israel ca întreg. Nu primește

nici responsabilitatea, nici funcția ÎNTREGULUI reprezentat de Israel. Astfel reîntoarcerea lui Mesia și vindecarea Neamurilor e operată prin pocăința lui Israel și nu prin ascultarea Bisericii. Bisericii nu i se promite, nici la nivel local, nici la nivel global, că ascultarea ei va duce la vindecarea deplină a neamurilor din jur. Măhrama peste popoare rămâne activă din pricina ÎMPIETRIRII lui Israel. Pavel în 2 Cor. cap.3b vorbește de măhrama de peste Israel, ca apoi în cap.4a să vorbească despre măhrama de peste popoare. Ordinea e importantă. Întâi trebuia dată la o parte măhrama de peste Israel ca apoi să fie dată la o parte măhrama neamurilor. Astfel, curva din Apoc.17-18, cea care este Sursa principală a răului de pe pământ, nu poate fi Biserica, ci este tot Israelul. Aceasta nu înseamnă că păcatul Bisericii nu contează în lupta spirituală. Făcând parte din rămășița credincioasă a lui Israel, ascultarea sau neascultarea ei contează enorm. Rămășița a fost întotdeauna CHEIA, asul din mânecă, surpriză a Creatorului. Dar ea nu poate substitui rolul întregului. E logic să fie și o legătură între păcatele oamenilor și infidelitatea Bisericilor locale. Dar ea nu poate anula legătura fundamentală dintre păcatele lui Israel și păcatele oamenilor. Ascultarea rămășiței nu garantează o vindecare globală. Rămășița poate fi respinsă și mărturia cea bună se poate întoarce ca un bumerang împotriva celui care o respinge. Isus nu a promis ucenicilor Săi un succes total printre Neamuri. Mulți dintre Neamuri vor crede, dar Neamurile ca întreg vor respinge mărturia lui Hristos iar sfinții vor fi prizonieri. Care e legătura dintre ascultarea Bisericii și dezpietirea lui Israel? - aceasta e adevărata întrebare. Ea pare a fi o taină pentru a cărei deslușire se pare că mai avem nevoie de ani buni de călătorie.

De la păcatul omenirii profetul merge la păcatul lui Israel, iar de la păcatul lui Israel el merge la păcatul celor două capitale ale regatelor evreiești:

- Dar care este nelegiuirea lui Iacov? Nu este oare Samaria? Și care este nelegiuirea lui Iuda? Nu este Ierusalimul?

Israel e inima popoarelor, iar Ierusalimul e inima Israelului. E logic ca principala bătălie spirituală în văzduh să se dea pentru Ierusalim. Dar și pentru Samaria, căci Samaria e sora mai mică a Ierusalimului și are o funcție similară pentru Regatul din Nord. Capitala dă tonul țării sfinte. Țara sfântă, dă tonul

omenirii. Bătălia care se dă în Ierusalim are o semnificația similară ca cea care s-a dat în Eden. Victoria sau înfrângerea din Ierusalim, are consecințe fundamentale pentru destinul întregii omeniri. Astfel, nu putem decât să deducem că de fapt Ierusalimul e chiar locul în care era așezată pe pământ Grădina Edenului. Și Al doilea Adam putea ÎNVIA (putea fi născut – vezi Ps.2) în altă parte decât exact în același loc unde Adam a primit suflare de viață de la Creator? Nu e întâmplător că Isus a dat bătălia finală de pe cruce la Ierusalim. Victoria Sa a însemnat o victorie pentru întreaga omenire și schimbarea destinului tuturor popoarelor. Bătălia finală se va tot la Ierusalim. Ne dăm seama ce responsabilitate avea Unsul Domnului. Împăratul din Ierusalim. El era ca Adam așezat în grădină pentru a o păzi. Cineva spunea că păstorii Bisericilor nou-testamentare au o slavă și onoarea mult mai mare ca David, împăratul Ierusalimului. Dar chiar așa o fi? Desigur, pentru că acum mărturisim despre Hristos, după venirea Sa, slava e mai mare, după cum slava lucrării lui Pavel e mult mai mare decât cea a lui Moise ([vezi comentariul pe 2 Cor.cap.3](#)). Cu toate acestea să ne vedem și de lungul nasului, și de limitele unei lucrări locale. Un păstor păzește și el o grădină, grădina unei Biserici locale. Dar o o grădină printre multe grădini. Nici o astfel de mică grădină nu poate influența întregul creației. Dar Israel e Marea Grădină, era Grădina care influența în mod direct ÎNTREGUL. Or din această perspectivă, nu putem ajunge nici la genunchiul lui David....Biserica locală trăiește ÎN MIC paradigma poporului ales.

Profetul anunță căderea Samariei. Deci profeția din cap.1 este rostită înainte de anul 722 î.d.H. Dumnezeu acuză idolatria Samariei care nu este altceva decât o curvie spirituală. Se vorbește de plățile de curvă ale Samariei. În Templele păgâne era așa-numita prostituție sacră. Prostituatele se culcau cu vizitorii și primeau daruri care erau apoi folosite pentru întreținerea Templelor și făurirea de noi idoli. Astfel arderea plăților ei de curvă ar echivala cu arderea idolilor, căci plățile primite de prostituate erau transformate în idoli, adică în nimic, în minciuni. Samaria e ca o prostituată care a folosit plățile de curvă pentru a-și zidi idoli. Soarta lor va fi aceea a plăților de curvă. Acestea au fost investite în nimic, și idoli vor ajunge de nimic. E ininteresantă imaginea. De obicei idolatria echivalează cu curvia. Dar acum se vorbește de o curvie care susține idolatria. Samaria nu pare a fi doar o prostituată, ci o prostituată de la un templu păgân a căror plăți susțin zidirea

idolilor. Infidelitatea echivalează cu idolatria. Dar adesea infidelitatea e pusă în slujba idolatriei. E vorba de niște idoli puși în slujba altor idoli. E vorba de compromisuri făcute de dragul unor idoli. Idolul e cel care substituie pe Dumnezeu. Dar făurirea IDOLULUI necesită mereu compromis, adulter moral. Idolii Samariei nu erau doar idolii de piatră. Tot ce era dăruit de Dumnezeu (împlinire, protecție, siguranță, fericire) era acum înlocuit cu propriile realizări, cu propria sa putere și slavă. Dar pentru a le realiza era nevoie mereu de compromis, de alianțe străine, de nedreptate, crimă, jaf, bogăție. Nu e ușor să faci un IDOL care să substituie pe Domnul. Trebuie multă investiție, și trebuie mult compromis. Astfel un om care-și sacrifică familia de dragul idolului carierei, este ca o prostituată de la un templu păgân care-și dăruiește trupul pentru a putea făuri idolii Templelor. Ce diferită e relația cu Domnul. Domnul nu ne cere să-L făurim, să-L câștigăm. El este și Se oferă. Grija noastră trebuie să fie tocmai FIDELITATEA. PROCESUL e cel ce face scopul posibil. Mijlocul nu e sacrificat de dragul scopului. Să îți vinzi ce ai mai scump (sufletul) pentru a investi în nimic, în lucruri sortite pieirii, în minciuni care aduc chinuri celui ce le slujește! Ce tragedie. Era tragedia Samariei. Dar dacă în dreptul Samariei se vorbește de plățile pe care le primea ca și curvă, Ierusalimul va fi descris de Ezechiel ca o curvă care nu cere plată, care plătește ea pe bărbați ca să poată curvi cu ei. Vinovăția Ierusalimului va fi mult mai mare decât cea a Samariei. Dar acum e momentul judecății Samariei, și e un moment în care Ierusalimul nu a ajuns încă în starea descrisă de Ezechiel. Este un Ierusalim pre-Manase. Profetul plânge, bocește, strigă, geme pentru Samaria. Samaria nu este desconsiderată în contrast cu Ierusalimul. Samaria nu este eclipsată de importanța Ierusalimul. Importanța sa e reală. Profetul, locuitor al lui Iuda, geme pentru Samaria. Este și ea o capitală din poporul Domnului. Căderea ei înseamnă și ea durere în inima Domnului și hulirea Numelui Domnului de către vrăjmaș. Rana Samariei este fără leac (v.9). La ce se referă profetul? La starea de împietrire iremediabilă care aduce în mod inevitabil pedeapsa sau la cruzimea pedepsei care va rade efectiv cetatea de pe pământ? Ambele variante pot fi luate în calcul. Continuarea v.9 pare să construiască mai departe pe dimensiunea pedepsei și nu pe cea a împietririi: *căci se întinde până la Iuda, pătrunde până la proțile Ierusalimului*. Ne aducem aminte că Asirianul care a distrus Samaria, a pustiit tot regatul de Nord, apoi tot Iuda și a ajuns prin Sanherib până la porțile Ierusalimului

în care se afla Ezechia. Totuși s-a oprit la porți. Nu a pătruns în cetate. E posibil ca acest v.9 să aibă în vedere tocmai aceste evenimente istorice. Dacă lucrurile stau în acest fel, atunci ni se sugerează o legătură între Samaria și Ierusalim, între pedepsirea Regatului de Nord și pedepsirea Regatului de Sud. Căci RANA Samariei e cea care se EXTINDE până la porțile Ierusalimului. Dar care să fie legătura? Căderea Samariei a fost un avertisment pentru Ierusalim și pentru Iuda. Era dovada clară că credința că Domnul nu-și va da poporul în robie în mâna vrăjmașului este un MIT. Domnul va duce până la capăt judecata Sa împotriva poporului Său. De asemenea, căderea Samariei a produs tulburare la curtea lui Iuda. Tulburarea era cauzată de o interpretare greșită a căderii Samariei: *dacă Yahwe nu a putut apăra Samaria în fața furiei zeilor Asirieni, atunci va putea apăra El oare Ierusalimul? Încrederea în Yahwe nu pare a fi suficientă. E nevoie și de alianța cu Egiptul (și eventual cu zeii puternici ai Egiptului)*. Deci rana Samariei va fi atât de mare încât va pătrunde până în Iuda, până la porțile Ierusalimului. Dar de ce se va opri la porțile Ierusalimului? Samaria va cădea? Dar ce se va întâmpla cu Ierusalimul? Profetul nu ne răspunde deocamdată la aceste întrebări.

În a doua parte a capitolului 1 (v.10-16) sunt menționate mai multe cetăți. În dreptul fiecăruia, profetul spune ceva. Să le analizăm pe rând:

Nu spuneți lucrul acesta în GAT, și nu plângeți în ACO!

De ce să nu se spună lucrul acesta în Gat? Și de ce să nu se plângă în Aco? Ne aducem aminte de 2 Samuel 1:20, când, în contextul morții lui Saul, David a plâns spunând: *Nu spuneți lucrul acesta în Gat, nu răspândiți vestea aceasta în ulițele Ascalonului ca să nu se bucure fetele Filistenilor, ca să nu se laude fetele celor netăiați împrejur*. Se pare că Mica are în vedere același lucru. E posibil ca armatele asiriene să fi invadat Iuda prin Gat. Astfel v.10-16 ar putea fi chiar un intinerar de război a armatelor asiriene până au ajuns la porțile Ierusalimului. Astfel lucrul care nu trebuie spus pare a fi mai degrabă ajungerea vrăjmașului la porțile Ierusalimului decât căderea Samariei. Gatul aparținea Filistenilor. David a pus stăpânire pe Gat. A fost cucerită apoi de Hazael, regele Damascului pe la sfârșitul sec.9. E posibil să-și fi recâștigat independența până pe

vremea lui Ozia care i-a dărâmat zidul (2 Cronici 26:6). La scurtă vreme după aceasta, Amos spune că cetatea aparținea Filistenilor (Amos 6:2). Gatul a fost cucerit de Sargon al Asiriei la sfârșitul sec.8. Deci, pe vremea lui Mica, Gatul aparținea fie Filistenilor, fie Asirienilor, oricum vrăjmașului. Aco ține și el probabil de zona Gat. Aco înseamnă PLÂNS. Profetul construiește deci și niște jocuri de cuvinte.

Tăvăliți-vă în țărână la Bet-Leafra!

Dacă profetul îi îndeamnă să nu plângă la Aco, în schimb îi cheamă să se tăvălească în țărână la Bet-Leafra. Probabil Bet-Leafra e mai departe de zona vrăjmașilor. Astfel plânsul de la Bet-Leafra nu ar ajunge până la urechile vrăjmașului. De asemenea, se poate anunța și destinul tragic al cetății Bet-Leafra. Profetul construiește și niște jocuri de cuvinte. Bet-Leafra înseamnă Casa Țărâniei. În Casa Țărâniei ei trebuie să se tăvălească în țărână. Trebuie să fim deci atenți și la ce înseamnă fiecare localitate în parte.

Treci locuitoare din ȘAFIR cu rușinea descoperită!

Șafir înseamnă FRUMOS. În orașul FRUMOS ei au rușinea descoperită. Șafir se afla tot în zona câmpiilor regiunii Filistene. Acest oraș va cădea în fața furiei Asirianului. Ordinea acestor cetăți se pare că ne sugerează traseul străbătut de armatele asiriene până să ajungă la Ierusalim.

Locuitoarea din Țanaan nu îndrăznește să iasă!

Țanaan înseamnă IEȘIRE. Dar tocmai locuitoarea IEȘIRII nu îndrăznește să iasă, fie de teama vrăjmașului, fie de rușinea înfrângerii. Din punct de vedere geografic, se pare că ne aflăm tot în zona de sud vest a Ierusalimului.

Jalea Bet-Haețelului vă ia gustul să vă opriți în el!

Bet-Haețel înseamnă CASA ÎNVECINATĂ. Traducerea literală propune și variantele:

- Locuitoarea din Țanaan nu a ieșit la plângerea Bet-Haețelului: el va lua de la voi adăpostul său.

- Locuitorii din Țanaan nu a ieșit. Plângerea Bet-Haezelului va lua de la voi sprijinul său.

NIV propune:

- Bet-Haezelul e în jale: protecția sa e luată de la voi.

Varianta NIV pare a fi cea mai potrivită. Ajutorul vine de la cetățile VECINE. Dar tocmai cetatea învecinată nu va veni în ajutor, căci ea este în jale, căci a căzut și ea în mâinile vrăjmașului.

Căci locuitorii din MAROT tremură pentru pierderea fericirii ei, fiindcă s-a pogorât nenorocirea din partea Domnului până la poarta Ierusalimului.

Acest verset mi se pare foarte important căci pe de o parte ne aduce aminte că nenorocirea vine de la Domnul, iar pe de altă parte întărește faptul că apogeul dramei nu este căderea Ierusalimului și ajungerea vrăjmașului la porțile Ierusalimului. Samaria e sora mai mică și își are importanța ei. Dar Ierusalimul rămâne cetatea lui Dumnezeu. În această lumină chiar bocetul profetului din v.9 pare a fi mai mult pentru Ierusalim. Dar Samaria a căzut, pe când Ierusalimul e doar înconjurat de vrăjmași. Cu toate acestea a doua realitate e mai tragică decât prima. Doar la Ierusalim locuiește Marele Împărat. Marot înseamnă AMĂRĂCIUNE. Traducerea literală propune: *Marot va aștepta cu îngrijorare binele.*

Înhamă-ți caii cei iuși la car, locuitorii din LACHIS; tu ai fost cea dintâi pricină de păcat pentru fiica Sionului, căci în tine s-au găsit nelegiurile lui Israel.

Lachis ar rezona în ebraică cu termenul de *echipă*, iar unele traduceri propun: *înhamăți echipa de cai...*Lachisul este o veche cetate canaanită. Ea fost cucerită de evrei. Roboam e cel care a întărit-o și a făcut din ea principala fortăreață de apărare a zonei. Așezată sus pe un deal , încojurată de două ziduri, era o cetate greu de cucerit. Acolo a fost omorât Amafia când a fugit de rebelii din Ierusalim. În basorelieful palatului Sanherib din Ninive se descrie cucerirea Lachisului de către Sanherib în 701 î.d.H. Sanherib a distrus cetatea și a împiedicat

astfel ca ajutorul din Egipt așteptat de Ezechia să mai ajungă la Ierusalim. Lachisul (situat la 20 de Km sud vest de Ierusalim), era principala cetate fortificată de lângă capitală. Ea se afla și la jumătatea drumului dintre Ierusalim și Filistia. În Ier.34:7 alături de Azeca, Lachisul era singura cetate care încă nu căzuse în mâinile babilonienilor. Dar și ea a fost distrusă de Nebucadnețar. Lachisul a fost reocupat de evrei în vremea lui Neemia (Neem.11:30) și apoi înconjurată cu ziduri în perioada persană și cea elenistică. Apoi a fost abandonată.

Dar ne uimește acuzația care se aduce Lachisului: *tu ai fost cea dintâi pricină pentru fiica Sionului, căci în tine s-au găsit nelegiurile lui Israel*. Nu avem alte pasaje din Scriptură care să ne clarifice această acuzație. Deci putem presupune că Lachisul a fost într-o anumită perioadă istorică prima cetate din Iuda care s-a dat la anumite păcate, și care au deschis astfel drumul spre păcat și către Ierusalim. Nu știm dacă este vorba despre idolatria canaanită, sau despre păcatele regatului de Nord, sau chiar despre alianța pro-egipteană din vremea lui Ezechia. Cert este că Lachisul a făcut înaintea Ierusalimului pasul spre păcat și apoi a influențat și Ierusalimul să urmeze același drum. Observăm o legitate interesantă. Lachisul nu poate influența direct toată țara ca Ierusalimul. Dar poate face acest lucru indirect influențând negativ capitala. Iată deci că este o relație de influență RECIPROCĂ între Ierusalim și celelalte cetăți. Lachisul poate și el să influențeze Ierusalimul. Desigur Ierusalimul ar trebuie să vegheze asupra Lachisului. Lachisul nu ar fi la fel de vinovat dacă ar fi influențat în rău o altă cetate vecină. Dar vina ei este mai mare tocmai pentru că a influențat CAPITALA. Deciziile din capitală se răsfrâng asupra întregii țări.

De aceea te vei despărți de Moreșet-Gat, casele din Aczib se vor dovedi amăgire pentru împărații lui Israel.

Alte traduceri (literală, NIV) propun: *De aceea vei da daruri de renunțare la Moreșet-Gat, orașul Aczib (MINCIUNĂ) se va dovedi minciună pentru împărații lui Israel*. Deci Moreșet-Gatul (Proprietatea lui Gat) ar intra mai întâi în mâna vrăjmașului, și Lachisul speriat ar trimite acolo daruri pentru a fi cruțat. Dar de ce Aczibul se va dovedi o minciună pentru împărații lui Israel? Poate aceștia vor spera că măcar Aczibul va rezista în fața năvălitorilor. Dar ei vor fi înșelați în așteptările

lor. Vrajmașul va ajunge până la poarta Ierusalimului. Dar ce împărații la PLURAL, căci profeția pare a avea în vedere doar vremea lui Ezechia? Poate că s-a întâmplat ceva similar și în vremea lui Zedechia și profeția să aibe mai mult faze de împlinire.

Îți voi aduce un nou stăpân locuitoare din Mareșa: slava lui Israel va merge la Adulam.

- *Îți voi aduce un nou stăpânitor/moștenitor locuitoare din Mareșa (Moștenire); gloria lui Israel va ajunge chiar până la Adulam (Ascunzătoare/retragere) – traducerea literală.*
- *Voi aduce un cuceritor împotriva ta care locuiești în Mareșa (cuceritor); Cel ce este gloria lui Israel va veni la Adulam.*

Mareșa face parte din cetățile fortificate de Roboam (2 Cronici 11:8). La Mareșa, împăratul Asa a învins numeroasă oștire a etiopianului Zerah (2 Cronici 14:9) și din Mareșa era proorocul Eliezer care l-a mustrat pe Iosafat că a făcut alianță cu casa lui Ahab: *Domnul îți va nimici lucrările ...și i s-au sfărâmat corăbiile care trebuiau să se ducă în Tarsis.* (2 Cronici 20:37). Orașul a devenit o colonie sidonită și apoi o fortăreață importantă din Idumeea. Parții au distrus-o în 40 î.d.H. Asupra cetății Mareșa e rostit un avertisment. Cuceritorul (probabil asirianul) va lua în stăpânire și Mareșa.

Adulam – cetate canaanită din Iuda (Iosua 12:15), fortificată de Roboam (2 Cronici 11:7), populată după exil (Neemia 11:30). Situată probabil la jumătatea drumului dintre Lachiș și Ierusalim este asociat de obicei cu locul în care s-a ascuns David când era urmărit de Saul (1 Sam.22:1). Despre Adulam se spune: *Gloria lui Israel va ajunge/va merge până la Adulam.* Dacă în dreptul tuturor celorlalte cetăți se scrie un avertisment, în dreptul lui Adulam lucrurile par să stea diferit. Desigur putem spune că nenorocirea care vine din partea Celui ce este gloria lui Israel va ajunge și la Adulam. Dar formularea nu este în limbajul profeților asociată cu ideea judecății. Adulam e mai aproape de Ierusalim decât Lachisul. Dintre toate cetățile enumerate pare a fi cea mai apropiată de Ierusalim. RanaSamariei va ajunge până la porțile Ierusalimului DAR nu va intra în cetate.

Pe vremea lui Ezechia, gloria lui Dumnezeu s-a arătat și Ierusalimul a fost scăpat. Poate că o parte din oștirea Asiriei era la Adulam atunci când urgia Domnului s-a arătat. Astfel această afirmație neașteptată despre Adulam ar putea sugera izbăvirea miraculoasă a Ierusalimului prin arătarea slavei Domnului. Deși v.16 contruiește tot pe linia pedepsei. Dar inserarea nădejzii mântuirii în mijlocul unui pasaj dedicat pedepsei nu este un lucru neobișnuit în literatura profetică ebraică.

Ne întrebăm ce semnificația are această înșiruire de cetăți din a doua parte a capitolului 1? Cel mai probabil este prezis intinerariul armatelor vrăjmașe către poarta Ierusalimului. Toate aceste cetăți sunt foarte apropiate una de cealaltă, iar ordinea lor ne sugerează acest intinerariu dinsspre zona de SV (Filistia) către Ierusalim. Pentru auditoriul lui Mica, aceste detalii aveau o semnificație imensă. Ele ofereau credibilitate profeției. Reprezentau și un avertisemnt clar pentru locuitorii acelor cetăți. Dar în momentul împlinirii profeției strălucea capacitatea lui Yahwe de a prezice ÎN DETALIU viitorul. Ba mai mult, dacă judecata s-a împlinit în DETALIU atunci înseamnă că și restul profețiilor (în care e inclusă și speranța salvării) se vor împlini tot în detaliu. Aceasta înseamnă că judecata se va opri la poarta Ierusalimului.

Am văzut de asemenea că o parte din aceste cetăți fac parte din cetățile fortificate de Roboam pentru a preveni o invazie în Ierusalim dinspre Egipt:

Capitolul 11

1. Roboam, venind la Ierusalim, a strâns casa lui Iuda și a lui Beniamin, o sută optzeci de mii de oameni de frunte, buni pentru război, ca să lupte împotriva lui Israel și să-l aducă iarăși sub stăpânirea lui Roboam.
2. Dar cuvântul Domnului a vorbit astfel lui Șemaia, omul lui Dumnezeu:
3. „Vorbește lui Roboam, fiul lui Solomon, împăratul lui Iuda, și întregului Israel din Iuda și din Beniamin. Și spune-le:
4. „Așa vorbește Domnul: „Să nu vă suiți și să nu faceți război împotriva fraților voștri! Fiecare din voi să se întoarcă acasă, căci de la Mine s-a întâmplat lucrul acesta.” Ei au ascultat de cuvintele Domnului, s-au întors acasă și nu s-au mai dus

împotriva lui Ieroboam.

5. Roboam a locuit la Ierusalim și a zidit cetăți întărite în Iuda.

6. A zidit Betleemul, Etamul, Tecoa,

7. Bet-Țur, Soco, **Adulam**,

8. **Gat**, **Mareșa**, Zif,

9. Adoraim, **Lachis**, Azeca,

10. Țorea, Aialon și Hebronul, care erau în Iuda și în Benjamin, și a făcut din ele niște cetăți întărite.

11. Le-a întărit, a pus în ele căpitani și magazii de bucate, de untdelemn și vin.

12. A pus în fiecare din aceste cetăți scuturi și sulite, și le-a făcut foarte tari. Iuda și Benjamin erau ai lui.

13. Preoții și leviții care se aflau în tot Israelul și-au părăsit locuințele și s-au dus la el;

14. căci leviții și-au părăsit ținuturile și moșiile și au venit în Iuda și la Ierusalim, pentru că Ieroboam și fiii săi i-au împiedicat să-și împlinescă slujbele ca preoți ai Domnului.

15. Ieroboam a pus preoți pentru înălțimile, pentru Țapii și pentru vițeei pe care îi făcuse.

16. Aceia din toate semințiile lui Israel care aveau pe inimă să caute pe Domnul Dumnezeu lui Israel au urmat pe leviți la Ierusalim, ca să jertfească Domnului Dumnezeului părinților lor.

17. Ei au dat astfel tărie împărăției lui Iuda și au întărit pe Roboam, fiul lui Solomon, timp de trei ani; căci trei ani au umblat în calea lui David și a lui Solomon.

18. Roboam a luat de nevastă pe Mahalat, fata lui Ierimot, fiul lui David și al Abihailei, fata lui Eliab, fiul lui Isai.

19. Ea i-a născut fii pe: Ieuș, Șemaria și Zaham.

20. După ea, a luat pe Maaca, fata lui Absalom. Ea i-a născut pe Abia, pe Atai, pe Ziza și pe Șelomit.

21. Roboam iubea pe Maaca, fata lui Absalom, mai mult decât pe toate nevestele și țiitoarele lui; căci a avut optsprezece neveste și șaizeci de țiitoare și a născut douăzeci și opt de fii și șaizeci de fete.

22. Roboam a dat cel dintâi loc lui Abia, fiul Maacăi, și l-a pus căpetenie peste frații lui, căci voia să-l facă împărat.

23. El a lucrat cu minte, împrăștiind pe toți fiii săi în toate ținuturile lui Iuda și lui Beniamin, în toate cetățile întărite; le-a dat de mâncare din belșug și le-a căutat o mulțime de neveste.

Capitolul 12

1. Când s-a întărit Roboam în domnie și a căpătat putere, a părăsit Legea Domnului, și tot Israelul a părăsit-o împreună cu el.

2. În al cincilea an al domniei lui Roboam, Șișac, împăratul Egiptului, s-a suit împotriva Ierusalimului, pentru că păcătuiseră împotriva Domnului.

3. Avea o mie două sute de care și șaizeci de mii de călăreți; și împreună cu el a venit din Egipt un popor fără număr, dintre libieni, suchieni și etiopieni.

4. A luat cetățile întărite ale lui Iuda și a ajuns până la Ierusalim.

5. Atunci prorocul Șemaia s-a dus la Roboam și la căpeteniile lui Iuda, care se adunaseră în Ierusalim, la apropierea lui Șișac, și le-a zis: „Așa vorbește Domnul: „Voi M-ați părăsit; vă părăsesc și Eu și vă dau în mâinile lui Șișac.”

6. Căpeteniile lui Israel și împăratul **s-au smerit și au zis: „Domnul este drept!”**

7. Și, când a văzut Domnul că s-au smerit, cuvântul Domnului a vorbit astfel lui Șemaia: „S-au smerit, nu-i voi nimici, **nu voi zăbovi să le vin în ajutor, și mânia Mea nu va veni asupra Ierusalimului prin Șișac;**

8. dar îi vor fi supuși **și vor ști ce înseamnă să-Mi slujească Mie sau să slujească împărățiilor altor țări.”**

9. Șișac, împăratul Egiptului, s-a suit împotriva Ierusalimului. A luat vistieriile Casei Domnului și vistieriile casei împăratului, a luat tot. A luat scuturile de aur pe care le făcuse Solomon.

10. Împăratul Roboam a făcut în locul lor niște scuturi de aramă și le-a dat în grija căpeteniilor alergătorilor, care păzeau intrarea casei împăratului.

Deci înșiruirea cetăților din Mica cap.1 ne aduce aminte de evenimentele din timpul robiei lui Roboam. Roboam s-a încrezut în puterea lui și a părăsit pe Domnul. Dar cetățile întărite din Sud nu l-au putut proteja împotriva Egiptului. Totuși când s-a smerit, Domnul l-a izbăvit și Ierusalimul a fost cruțat ca prin minune. Asirianul ar fi putut veni prin Nord spre Ierusalim. Dar se pare că acesta cucerește întâi Filistia și apoi vine prin Sud spre Ierusalim. Dar acest lucru trezește în mintea ierusalimiților evenimentele din timpul domniei lui Roboam. Nu se pot încrede în cetățile din Sud. Vrajmașul le va lua ca pe vremea lui Roboam. Dar dacă la fel ca pe vremea lui Roboam se vor smeri, Domnul va opri pe vrăjmaș la porțile Ierusalimului. Astfel înșiruirea cetăților in Mica cap.1b are și rolul de a le aduce aminte locuitorilor din Ierusalim de evenimentele din timpul lui Roboam, a căror semnificație îi putea ajuta enorm în momentul critic al invaziei asiriene.

Nu putem însă să nu aducem în discuție și un pasaj din Isaia care prevestește tot apropierea armatelor asiriene de poarte Ierusalimului:

24. Totuși așa vorbește Domnul Dumnezeuul oștirilor: „Poporul Meu, care locuiești în Sion, nu te teme de asirian; da, el te lovește cu nuiaua și își ridică toiagul asupra ta cum făceau egiptenii.

25. Dar, peste puțină vreme, pedeapsa va înceta, și mânia Mea se va întoarce împotriva lui, ca să-l nimicească.”

26. Domnul oștirilor va învârti biciul împotriva lui, cum a lovit pe Madian la stânca Oreb; și își va mai ridica toiagul o dată asupra mării, ca odinioară în Egipt.

27. În ziua aceea se va lua povara lui de pe umărul tău, și jugul lui, de pe gâtul tău, ba încă jugul va crăpa de grăsime.

28. El vine asupra **Aiatului**, străbate **Migronul**, își lasă calabalâcul la **Micmaș**.

29. Trec trecătoarea, se culcă la **Gheba**; **Rama** tremură, **Ghibeea** lui Saul o ia la fugă. –

30. Ridică-ți glasul, fiica **Galimului!** la seama, **Lais!** Vai de tine, **Anatot!** –

31. **Madmena** se împrăștie, locuitorii din **Ghevim** fug.

32. Încă o zi de oprire la **Nob**, și amenință cu mâna lui muntele fiicei Sionului, dealul Ierusalimului.

33. Iată, Domnul Dumnezeu oștirilor taie crăcile cu putere; cei mai mari sunt tăiați, cei mai înalți sunt doborâți.

34. Dă jos cu fierul crângul pădurii, și Libanul cade sub mâna Celui Puternic.

Capitolul 11

1. **Apoi** o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui.

2. Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.

3. Plăcerea Lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite,

4. ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui, și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău.
5. Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, și credincioșia, brâul mijlocului Său.
6. „Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mâna un copilaș;
7. vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul,
8. pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii, și copilul înțărcat va băga mâna în vizuina basilicului.

Isaia propune un intinerar total diferit față de contemporanul său Mica. Itinerariul prezis de Isaia are în vedere un atac din Nordul Ierusalimului și din zona de Sud-Vest ca în Mica cap.1. Dovezile arheologice susțin varianta lui Mica. Sanherib s-a apropiat de Ierusalim prin Sud. Dar însăși Scriptura susține varianta lui Mica. Ni se spune și în Împărați, și în Cronici și chiar în Isaia 36:2 că împăratul Asiriei a trimis **DIN LACHIS** la împăratul Ezechia pe Rabșache cu o puternică oștire. Lachisul e în Sud, și una din principalele cetăți propuse de MICA! Deci cum să interpretăm intinerariul propus de Isaia? Avem următoarele trei variante:

- E vorba de o altă năvălire asiriană asupra Ierusalimului apropiată celui din 701 î.d.H dar nementionată nici de Scriptură, nici de datele istorice.
- E vorba de intinerariul parcurs de oștile babiloniene ale lui Nebucadnețar înainte de a cuceri Ierusalimul (însă Ieremia 34:7 ne sugerează că înainte de a cuceri Ierusalimul, haldeii au distrus mai întâi Lachis-ul și Azeca – ceea ce ar însemna că s-au apropiat de Ierusalim tot din Sud).

- E vorba de itinerariul parcurs de oștile vrăjmașe (conduse de Anticrist) care vor ataca Ierusalimul la finalul istoriei.

Ultima variantă pare extrem de interesantă. Astfel din perspectiva vremii sfârșitului, Mica cap.1 devine extrem de important. El ne arată că itinerariul din Isaia 10b s-ar putea referi la împresurarea finală a Ierusalimului.

Mica – capitolul II

Acest capitol pare să aibă următoarea structură:

- *2:1-5 – Planurile lui Israel și planurile Domnului*
- *2:6-11 – Profeția falsă versus profeția autentică*
- *2:11-13 – Izbăvirea finală a lui Israel*

2:1-5 – Planurile lui Israel și planurile Domnului

Israel este plin de oameni care cugetă nelegiuirea, plănuiesc răul, ca imediat a doua zi de dimineață să-și pună planurile lor rele în aplicare. Ei plănuiesc împotriva aproapelui lor, mai exact împotriva proprietăților acestora. Astfel ei pun mâna pe ce nu este al lor: pe ogoare, case, pe familia și moștenirea ALTUIA. Ei știu că nu este proprietatea lor. Dar noaptea urzesc planuri rele: *cum să pună mâna pe ele? Să-l amenințe pe proprietar? Să-l omoare? Să falsifice un document? Să mituiască pe căpetenia cetății? Să-l șantajeze cu ceva?* Iată cu ce se ocupau cei din poporul Domnului. Dar în Israel moștenirea era sfântă și locuitorii erau sfinți. Țara era proprietatea Domnului și cetățenii erau slujitorii Săi. Legile cu privire la moștenire erau clar stipulate în Legea Domnului. Cum deci să fure moștenirea aproapelui său? Putea Dumnezeu sta nepăsător la această realitate? Desigur că nu. Care este răspunsul Domnului la planurile rele ale poporului Său? El Însuși PLĂNUIEȘTE o nenorocire împotriva poporului. Și pentru că este plănuită de

Însuși Dumnezeu, ei nu se vor putea feri. Vremurile vor fi rele. Mândria lor va fi zdrobită. Vor fi smeriți sub pedeapsă, nu vor mai umbla cu capul așa de sus. Dar în ce constă planul Domnului împotriva lor? Vor fi pustiite de vrăjmaș și moștenirea lor (țara) va trece în mâna vrăjmașului. Judecata Domnului este dreaptă. Ei au plănuit împotriva moștenirii aproapelui lor, și și-au pus planul în aplicare. Vor primi ce au semănat. Domnul plănuiește împotriva țării lor, și țara lor va fi dată altuia mai puternic ca ei. Ei au păcătuit împotriva lor. Prin răul făcut semenului au chemat de fapt împotriva lor un RĂU de aceeași natură, dar mult mai mare, cu dimensiuni eterne, adus de Dumnezeu Însuși. Cât de importante sunt gândurile noastre față de semenii noștri! Prin gândurile acestea, chemăm asupra noastră binecuvântarea sau mânia lui Dumnezeu peste noi. Dacă judecăm, disprețuim, gândim rău, ținem răutate împotriva fraților noștri, atunci chemăm asupra noastră răul și alungăm harul. Dar dacă iertăm, binecuvântăm, gândim binele, chemăm asupra noastră binecuvântarea lui Dumnezeu. Multe capcane care se abat asupra sufletului nostru și multe lucruri bune de care suntem lipsiți (descoperiri, vindecări etc.) sunt din pricina gândurilor noastre rele împotriva semenului nostru. V.5 are în vedere tot pierderea moștenirii. Expresiile frânghia de măsurat și sorțul sunt specifice cărții Iosua, cărții intrării în moștenire. Astfel, pe de o parte se vorbește de frânghia de măsurat țara, iar pe de altă parte, de tragerea la sorț a părților de moștenire. Unele date istorice sugerează că această practică folosită pentru a împărți țara între seminții a fost apoi folosită de-a lungul timpului în cadrul fiecărei familii. Astfel, părintele delimita moștenirea și o împărțea prin sorț urmașilor. Sorțul era tras în adunarea Domnului care era reprezentată de căpeteniile sau bătrânii poporului. V.5 prezice deci pierderea dreptului de moștenitor. Acest lucru se va împlini pe plan individual, dar mai ales cu privire la națiunea Israel care-și va pierde efectiv moștenirea. Modul în care te raportezi la moștenirea semenului determină modul în care Domnul Se va raporta la moștenirea ta. Israel s-a lăcomit și a dorit să-și mărească moștenirea. Dar drept pedeapsă a primit pierderea întregii moșteniri. Ce trist! Deut 32:8 ne spune:

- Când Cel PreaÎnalt a dat o moștenire neamurilor, când a despărțit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor după numărul copiilor lui Israel.

Și totuși, acest Israel, după care fiecare neam și-a primit partea sa de moștenire, acum ajunge să fie alungat de însuși Dumnezeu din propria sa moștenire. Nedreptatea lui Israel nu se manifesta în relația cu celelalte popoare, ci în interiorul poporului lui Dumnezeu, în relația cu fratele din adunarea Domnului. Acest lucru era cu atât mai grav cu cât acesta era proprietatea lui Dumnezeu, moștenirea lui Dumnezeu:

- Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. (Deut 32:9)

Este deci fundamentală raportarea la moștenirea fratelui. Dar în Biserica Nouului Legământ care este moștenirea fratelui, care este ogorul lui? Este în primul rând inima sa, apoi viața sa și apoi Biserica locală în care slujește în mod legitim. Pavel insistă să respectăm ogoarele fraților noștri. Fiecare Biserică locală are ogorul ei și va fi responsabilă ce va face cu el înaintea Domnului. Nu putem nici să dăm buzna acolo, nici să judecăm, nici să ne dăm cu părerea. Mai degrabă să nu judecăm nimic înainte de vreme. Pavel insistă să respectăm granițele slujirii noastre. Dar apoi, chiar în Biserica locală sunt anumite granițe, arii legitime de slujire, în funcție de slujba din Biserică, și nu numai. Chiar pentru prezbiteri aria lor de intervenție este limitată. Ei trebuie de exemplu, să respecte încredințările fraților mai slabi, să le rabde slăbiciunile. Mare lucru este să respecti moștenirea fratelui tău. Este responsabilitatea lui ce face cu ogorul inimii și familiei sale: dacă îl lasă în paragină, dacă îl lucrează pe jumătate etc. Sub călăuzirea Duhului putem sfătui, îndemna, mustra și în cazuri grave de complacere în păcat, îl putem confrunța. Dar să nu uităm că nu este ogorul nostru. Este un ogor dat ALTUIA în stăpânire. Să nu poftim la ce nu este al nostru și să nu luăm ce este al altuia. Oare ogorul inimii noastre nu este suficient de mare? Oare l-am terminat deja de lucrat ca să avem timp și de ogoarele altora? Mare atenție la judecarea ogoarelor altora sau la slava deșartă în slujire. Primul ar însemna un act de distrugere al ogorului semenului. Gândurile rele sunt săgeți aprinse care fac rău semenului nostru. Al doilea ar însemna un furt din roadele ogorului. Doar Domnul poate primi rodul și apropierea. Mare atenție deci la semnificația profundă a moștenirii. Dacă nu furăm terenul cuiva, nu înseamnă că pasajul din Mica nu ne vizează și pe noi. Dacă judecăm ogorul altuia, chemăm judecata lui Dumnezeu asupra ogorului nostru. De

asemenea, mare grijă ce fel de modele suntem, ce semănăm în ogorul inimii copiilor și ucenicilor noștri. Raportarea duhovnicească la ogorul altuia pare cheia rodniciei propriului ogor.

2:6-11 – Profetia falsă versus profetia autentică

Este vorba despre o temă, de altfel familiară în prooroci. Poporul respinge profetiile care anunță pedeapsa, care la rândul acestora denunță păcatul. Le strică pacea, liniștea, imaginea de sine, zidurile de apărare ale religiozității. Îi face vinovați, îi provoacă la schimbare, le trezește glasul conștiinței. Ei cer efectiv proorocului să nu mai prevestească astfel de lucruri. Însăși rostirea lor este de rău augur și poate atrage rău peste popor: *căci almitirea ocărilor nu mai încetează*. Desigur mesajul proorociei este dureros, rănește, tulbură. Dar este o tulburare mică care poate salva poporul de tulburarea cea mare din ziua mâniei. Este o rana mică care poate preveni rana mare din ziua pedepsei. Ferice de cel care cunoaște ziua cercetării. Ferice de cel care recunoaște că este bolnav atunci când face greșeli mici. Astfel va evita greșelile mari, astfel va evita să cadă sub mânia aprinsă a lui Dumnezeu. Ferice de cel ce ia aminte când este pedepsit de nuiua divină, când pedeapsa este încă mică și are rol curativ. Dar vai de cel care nu ia aminte la pedeapsa Domnului, care se împietrește și va avea parte de pedepsele sale cele mari. *Este Domnul atât de grabnic la mânie sau nerăbdător să pedepsească? Acesta este felul Lui de a fi sau de a lucra? Dumnezeu nu este nici Cel care vrea să facă rău fără motiv, și nici Cel care de-abia așteaptă să pedepsească și trăznește cu satisfacție la cea mai mică greșală. Dimpotrivă, El este îndelung răbdător și încet la mânie. El nu mârșăiește cu plăcere pe fiii oamenilor și Îi place îndurarea. Deci dacă El vorbește în termeni atât de înspăimântători și anunță o pedeapsă atât de cruntă, înseamnă că sunt motive extrem de grave, înseamnă că paharul fărădelegilor s-a umplut! Poporul dorea să audă de bine din partea lui Mica, dorea să audă că Domnul le va aduce pacea și binecuvântarea. Dar cuvintele Domnului sunt prielnice DOAR celui care trăiește în neprihănire! Aici este problema de veacuri a lui Israel. Din pricina religiozității, se crede bine spiritual, nu-și recunoaște păcatul, se așteaptă la binecuvântare de la Domnul și este surprins când*

Domnul Îl pedepsește. Poporul Său nu este deloc bine. Iată adevărul despre raportul dintre Domnul și poporul Său: poporul s-a ridicat ca un vrăjmaș împotriva Domnului și Domnul Îl socotește ca un vrăjmaș. Dar cum s-a ridicat poporul ca un vrăjmaș împotriva Domnului? Ce a făcut așa de grav împotriva Domnului? S-a atins de copiii Lui din poporul Lui, s-a atins de omul pașnic și nevinovat, s-a atins de femeile din poporul Lui luându-le casele și a luat podoaba Sa de la copiii acestora. Proorocul face referire la acele nedreptăți din popor când oameni puternici au dat afară pe nedrept din casele lor pe femeile și copiii acestora. Este posibil să fi fost vorba și de *văduvele* din popor, lipsite de apărare. Afectate nu au fost doar ele, ci și copiii acestora desigur. Binele și binecuvântarea Domnului de peste casa acestor copii a fost alungat prin răul și nedreptatea făcută de cei lacomi și puternici. Poate că expresia: *voi luați de la copiii lor podoaba Mea/măreția Mea/binecuvântarea Mea pentru totdeauna* are semnificații mai profunde. Podoaba Domnului era Templul, Ierusalimul, iar măreția și binecuvântarea Sa era însăși slava Sa, prezența Sa în mijlocul poporului. Prin păcatele lor, prin modelul fals pe care îl reprezentau, prin ațâțarea spre rău și spre idolatrie, ei îndepărtau pentru totdeauna pe copii de prezența lui Dumnezeu. Se are în vedere raportarea la cel slab despre care am discutat și în Ieremia cap.21 (vezi comentariul pe Ier.21). E vorba de copii, de femei (posibil văduve), de omul liniștit, și după alte traduceri de omul fugar din război sau care se întoarce din război. În contextul Bisericii locale, cel slab poate fi neglijat, bruscat, chinuit prin poveri false, zăpăcit prin învățături greșite.

Mesajul Domnului NU POATE fi favorabil pentru poporul Său. El a ajuns un vrăjmaș pentru Domnul. Dacă cineva ar face un rău imens copiilor tăi, nu devine acel om vrăjmașul tău de moarte? Poate fi el prietenul tău? Poți avea cuvinte de pace pentru el? Pentru că a prădat pe cel nevinovat, pentru că a abuzat pe cel slab pentru că a alungat din casele lor pe văduve, și el va fi dat pe mâna unuia mai puternic decât el, și el va fi alungat din casa și moștenirea sa, și el va fi îndepărtat de la Fața Domnului, dar totuși, după cum vom vedea, nu pentru TOTDEAUNA. Țara nu poate fi un loc de odihnă pentru ei, căci este întinată. Țara trebuie curățită prin pedeapsa Domnului. Vor fi dureri, dureri puternice și poporul va fi alungat din țară. Acesta este mesajul dureros al Domnului, chiar dacă poporul

nu vrea să audă un asemenea mesaj, chiar dacă-l contestă. Domnul nu ezită să tulbure, să rănească poporul prin asemenea mesaje. Desigur nu-i place să rănească. Dar rana mai mică previne rana mai mare. Și cât de mare este rana adusă de pedeapsa finală. În lumina ei, rana cea mică adusă de mesaj este o nimica toată. Proorocul trebuie să rănească pe cel împietrit prim mesajul său neplăcut. Nu tonul profetului este cel care deranjează. Profetul nu urlă, nu acuză în mod brutal. Rostește mesajul cu calm, cu demnitate, cu atitudinea de chemare la reconciliere. Conținutul însă nu poate decât să deranjeze și să rănească. Poporul își pune mâna la urechi și spune: *Nu prooroci!* Dar proorocul continuă să proorocească. Poporul și-ar dori un prooroc după poftele lui:

- Dacă ar veni un om cu vânt și cu minciuni și ar zice: *Îți voi prooroci despre vin și băuturi tari!*, acela ar fi un prooroc pentru poporul acesta.

Dar cum aplicăm acest principiu în Biserica locală? Mare atenție! Nu toți evreii erau prooroci. Doar câțiva primeau prin revelație specială chemarea de a prooroci lui Israel cuvintele Domnului. Aria noastră de slujire este în interiorul Bisericii locale și aici, mai mare sau mai mică după dar, funcție, chemare. Deci în primul rând, să clarificăm că nu putem fi un prooroc pentru cei din afară, în sensul că Domnul nu ne cheamă să confruntăm o țară, un oraș, sau o națiune, cum făceau proorocii veterotestamentari. Apoi nu putem confrunta alte lucrări creștine sau Biserici locale. Nu este ogorul nostru acolo. Nu avem ce căuta acolo. Aria noastră este Biserica locală. Iar aici este important de știut că mare parte din funcția proorociei de tip mustrare/confruntare o preia Duhul Sfânt. Când ne adunăm laolaltă în Numele Său, noi proorocim vorbind cuvintele lui Dumnezeu (vezi 1 Cor.14). Dar nu știm exact ce nevoi au cei de lângă noi. Dar Duhul știe și prin cuvintele noastre îi va muștra și cerceta adesea fără să știm. Desigur există și situația când Duhul ne cheamă să muștrăm în mod direct pe cineva cu privire la o anumită boală. Dar mare atenție să fim trimiși de Duhul. Căci suntem mereu înconjurați de bolile fraților noștri, și nu trebuie să devenim niște muștrători permanenți. Întrebarea este când Domnul va dori să trateze acea boală din inima fratelui meu, când și dacă mă va implica și pe mine în tratarea ei? Este bine de știut că funcția proorocilor veterotestamentari este una apusă. Să nu-i imităm deci de

capul nostru și nici să nu trăim vinovății și complexe false. Să slujim Domnului după strategia Bisericii locale. Mai degrabă să învățăm să ascultăm glasul profetic al Duhului Sfânt. Când o greșală se repetă, când un mesaj de mustare se repetă prin cuvintele fraților noștri (actori inconștienți adesea), este semnul că Duhul vrea să trateze o boală. Nu este vorba doar de o greșală. Este mai mult decât atât. Este o boală pe care trebuie să o recunoaștem în toată urâciunea, pentru care trebuie să căutăm disperăți vindecarea, și să acceptăm adesea un tratament relațional lung și anevoios. Ferice de cel ce cunoaște ziua cercetării sale. În ziua cercetării nu trebuie să ne temem. Este Domnul atât de grabnic la mânie? Acesta este felul Său de a lucra? Ziua cercetării nu înseamnă ziua judecării. Nu trebuie să ne temem de o pedeapsă cruntă și imediată, nu trebuie să devenim disperăți în ne a ne vindeca cât mai repede pentru a nu fi arși de vreo judecată. Dacă recunoaștem boala, dacă căutăm vindecarea suntem pe drumul cel bun. Mânia Sa este departe. Cel ce se smerește în ziua cercetării sale nu trebuie să se teamă de judecata Sa. Trebuie să aibă încredere în mila Sa. Uneori ne este teamă să recunoaștem adâncimea bolii tocmai pentru că ne gândim că ea ar aduce judecata, dar aici este o minciună. Desigur dacă NEGĂM boala, nu îndepărtăm judecata decât imaginar. Dar niciodată cel care recunoaște boala nu este judecat sau pedepsit cu asprime. Cel care în mândria sa repetă greșeala fără să recunoască adâncimea bolii, va atrage asupra lui o pedeapsă mai mare merită și ea să-l ajute să renunțe la negare. Dar de ce să negăm boala? De ce să ajungem să gustăm din pedepsele mari? De ce să ajungem la greșeli mai mari ca să recunoaștem cât suntem de bolnavi? De ce să nu ne smerim la primele muștrări ale Duhului, la primele greșeli, la pedepsele mici? Pentru că suntem într-un proces FĂRĂ SFÂRȘIT de vindecare pe acest pământ, este normal ca Duhul să nu ne dea DOAR cuvinte de încurajare, doar zile bune fără greșeli rușinoase. Da, ne va încuraja, ne va da și zile bune. Dar ne va da și muștrări, ne va da și zile cu greșeli mai clare. Duhul a preluat funcția proorociei. Pentru că mai este atât de mult de vindecat în noi, el nu poate prooroci doar de bine – măcar că ar dori doar să mângâie și să încurajeze. Trebuie și să ne întristeze arătându-ne noi boli, noi greșeli. De când nu ai mai auzit muștrarea clară a Duhului? De când nu ai mai recunoscut o boală nouă în viața ta? Dacă a trecut mult NU este pentru că Duhul NU și-a împlinit funcția proorociei, ci doar pentru că nu ai auzit-o, ci ai alungat-o și te-ai împietrit...Dacă ai parte doar de zile frumoase

în care Duhul nu-ți tulbură liniștea vorbindu-ți de lucrurile urâte din inima ta, ceva nu este în regulă. Dacă însă după o astfel de perioadă, urmează niște greșeli mai clare, niște zbateri adânci ale sufletului, niște muștrări...bucură-te! Pe de o parte, Duhul nu te-a părăsit, nu a încetat să lucreze la transformarea ta, iar pe de altă parte ești VIU, nu ești încă împietrit!

2:11-13 – Izbăvirea finală a lui Israel

Profeția continuă în mod neașteptat cu promisiunea izbăvirii finale a lui Israel. Într-un fel este neașteptat. De fapt Mica urmează tiparul fundamental al tuturor profețiilor veterotestamentari: pedepsirea cruntă a lui Israel este urmată de restaurarea sa glorioasă! Astfel, după anunțarea ducerii în robie, Mica anunță strângerea lui Israel ÎN ÎNTREGIME. Or această strângere *în întregime* nu a avut loc în anii 539-536 î.d.H. Ea va avea loc la final. O parte din evrei vor fi deja în Palestina și la Ierusalim. Dar o parte vor fi încă în Diaspora. Domnul va izbăvi rămășița de la Ierusalim, dar va aduce înapoi și evreii din Diaspora. Mica anunță această aducere înapoi a evreilor din Diaspora. Domnul este ca un Păstor care-și strânge oile sale numite Israel. Interesant este v.13, care cunoaște și el diferite posibile traduceri:

Tr.	Cornilescu	Literală	NIV
	Cel ce va face spărtura se va sui înaintea lor; vor face spărtura, vor trece pe poartă și vor ieși pe ea; împăratul lor va merge înaintea lor și Domnul va fi în fruntea lor.	Unul care răzbate s-a suit înaintea lor: au răzbit, și au trecut spre poartă și au ieșit pe ea. Și împăratul lor a trecut înaintea lor, și Domnul în fruntea lor.	Unul care face spărtura (deschizând calea) va merge înaintea lor; ei vor face spărtura (deschide calea) prin poartă și vor ieși afară. Regele lor va merge înaintea lor, Domnul în fruntea lor.

Regele care va merge înaintea lor este însuși Mesia, fiul lui David. El este de fapt însuși Domnul după cum va anunța Ieremia (vezi Ieremia 23a de exemplu). Deci este vorba de izbăvirea finală adusă de Mesia. Prima parte a versetului este extrem de interesantă. Cineva va face o spărtură înaintea lor, și ei vor trece după acesta. Se sugerează a fi un fel de evadare. Oile lui Israel sunt ÎNCHISE. Dar cineva va face o spărtură. Se pare că va sparge chiar POARTA temniței. Căci oile lui Israel vor ieși și ele apoi pe Poartă. Cine este acest cineva? La ce spărtură și la ce poartă se referă? La final, Israel va fi închis în împietrire, dar și în chingile nemiloase ale lui anticrist. Vor fi ca într-o temniță fără ieșire, atât spirituală cât și fizică. Vor avea nevoie de evadare, de a ieși din acea capcană. Cineva va face o spărtură în întunericul lor, și astfel vor ieși la lumina revelației. Această ieșire la lumina revelației va face posibilă ieșirea din menghina lui anticrist. Dar cine va face această spărtură? Cum o va face? În ce va consta ea? Mica nu dezvoltă. Intuim că este vorba de însuși Mesia care îi va elibera și din robia spirituală și din cea fizică. În cele din urmă, cel care va face spărtura s-a suit înaintea lor. Or versetul se încheie cu Mesia-Regele care merge înaintea lor. Este legitim să ne gândim că versetul vorbește și în prima parte tot despre Mesia. Israel nu poate ieși singur din temniță. Cineva trebuie să facă spărtura înaintea lor. Iar acest cineva este Mesia. El va face spărtura atunci când Israel își va recunoaște neputința, atunci când își va recunoaște vina și când va cere ajutorul Celui pe care L-au străpuns. De-abia atunci acesta va putea veni în ajutor.

Domnul plănuiește pedeapsa împotriva lor. Dar pedeapsa va avea un rol curativ și va face posibilă izbăvirea finală. Dumnezeu pedepsește în vederea izbăvirii finale. Desigur izbăvirea finală este doar pentru rămășiță. Restul din Israel va pieri sub judecata eternă a lui Dumnezeu. Domnul are în vedere un plan istoric de răscumpărare a unei națiuni. În rest, fiecare va fi pedepsit după păcatele lui. În cap.2 ne întrebăm desigur dacă este vorba de ducerea în robie doar a lui Israel sau și a lui Iuda? Samaria va cădea și rana ei va ajunge până la porțile Ierusalimului? Dar va intra și în Ierusalim? Următorul capitol ne va răspunde la aceste întrebări.

Mica – capitolul III

Acest capitol are următoarea structură:

- 3:1-4 – Împotriva căpeteniilor poporului
- 3:5-8 – Împotriva profeților poporului
- 3:9-11 – Păcatul liderilor determină pustiirea Ierusalimului

Observ că acest capitol are o structură similară cu cap.2. În cap.2 ni s-a vorbit de nedreptatea din popor, de atitudinea poporului față de profeții, de ducerea în robie și apoi de neașteptata mântuire prin Mesia. Acest capitol e construit pe aceeași structură: nedreptate, profeți falși, ducere în robie, izbăvirea prin Mesia. Într-adevăr, cap.4 descrie mântuirea adusă la final prin Mesia. Dar marea diferență este următoarea: dacă în cap.2, aceste realități erau descrise din perspectiva poporului, acum sunt descrise din perspectiva liderilor poporului. Nu este acuzată nedreptatea din popor, ci nedreptatea cauzată de lideri. Ei sunt de fapt cei care dau tonul la nedreptate. În toți profeții întâlnim această temă a liderilor. Dumnezeu nu obosește să insiste pe rolul-cheie al acestora. Nedreptățile din popor descrise în cap.2 sunt rodul nedreptăților făcute de căpetenii, de judecătorii poporului. Ei sunt coruptibili și primesc mită. Ei trec cu vederea nedreptatea. Ei înșiși fac nedreptăți și înrăiesc pe oameni care la rândul lor îi vor nedreptăți pe cei mai slabi decât ei (victima ce devine abuzator). Copiii despre care s-a vorbit în cap.2 urmează calea acestor șmecheri și descurcăriți care s-au îmbogățit pe spinarea altora. Dar ce este mai grav este că păcatele lor sunt acompaniate de religiozitate: *Apoi, ei strigă către Domnul...Însă Dumnezeu nu le răspunde, ci își ascunde Fața de la ei din pricina faptelor lor rele. Dumnezeu nu răspunde la orice rugăciune, la orice strigăt. Cel care are mâinile murdare de sânge și totuși vine înaintea lui Dumnezeu ca unul care este în relație bună cu Domnul, nu poate fi primit de Domnul. Chiar dacă strigă la Domnul, Acesta nu-i va răspunde, nu-l va izbăvi în ziua necazului, nu-i va descoperi calea mânturii. Își va ascunde Fața, îl va lăsa în minciună, întuneric și necaz. Nu este important doar să strigi către Domnul. Este important CUM strigi. Este esențial cum trăiești. Păcatul este cel care devine un zid între noi și Domnul, și Domnul nu ne va răspunde. Dar toți greșim în multe feluri? Cum să ne apropiem*

de El ca El să ne asculte? Trebuie să fim mereu cu duhul zdrobit și smerit, căindu-ne adânc pentru păcatele pe care le cunoaștem, dar și cele pe care nu le cunoaștem, recunoscând că ne putem apropia de El doar prin har, doar prin Hristos, că putem mijloci doar pe baza neprihănirii pe care ne-o dă El. Dar nu doar atât. Trebuie să fim la zi cu vindecarea sufletului nostru. Nu este suficient doar să ne mărturisim păcatele. Domnul vrea să ne și vindece. Vrea să ne ajute să nu le mai facem, să ne schimbăm. Mereu vor mai fi boli în noi nevindeluate, fisuri neconștientizate. Recunoașterea acestui lucru ne va așeza în acea stare de smerenie la picioarele crucii. Dar nu este suficientă doar această stare. Trebuie să fim cu vindecarea la zi. Din multe fisuri ale sufletului nostru, Duhul alege câteva pe care vrea să le schimbe în perioada prezentă. Apoi vrea să treacă la altele. Dacă recunoaștem ziua cercetării noastre, dacă acceptăm vindecarea în ritm cu voia Duhului, suntem pe drumul cel bun. Atacurile ce vor urma nu ne vor doborî, căci dacă ne-am smerit în procesul vindecării noastre, avem DEJA resursele prin care putem birui. Domnul nu va îngădui ca atacul să fie mai complex decât resursele cu care ne-a echipat sau, mai bine-spus, cu care a vrut să ne echipeze în procesul vindecării noastre. Căci dacă nu ne-am lăsat echipați, dacă nu ne-am lăsat acele fisuri vindeluate, atacul ne va doborî. Atacul nu va veni în fisurile pe care Duhul încă nu a început să le trateze, ci tocmai în fisurile pe care El a vrut să le trateze deja. Dacă fisurile au fost acoperite, atacul nu va izbândi să pătrundă în noi. Dar dacă fisurile nu sunt încă acoperite, vai de noi, căci valul de întuneric ne va invada. Războiul este război. În ziua încercării nu vom sta în picioare. Vom striga către Domnul, dar El nu ne va putea ajuta din pricina *acănului* din noi pe care l-am păstrat prin negarea bolilor noastre și refuzul tratamentului vindecării. Desigur înfrângerea ne va smeri, ne va arăta gravitatea bolii, va sparge zidul negării, va deschide o nouă cale spre vindecare, dar de ce să ajungem acolo? De ce să nu cunoaștem ziua cercetării noastre? De ce să urmăm traseul lui Israel: pedeapsa maximă ce naște vindecarea maximă? De ce să nu smerim mai înainte? Dacă suntem cu procesul vindecării la zi, dacă suntem cu fisurile acoperite la zi, vom sta în picioare în ziua cea rea. De aceea suntem îndemnați la veghere și rugăciune și pregătire ÎNAINTE de ziua cea rea. În ziua cea rea, esențial este, în primul rând, ceea ce ai adunat înainte, și apoi ce faci cu ceea ce ai adunat. Dar dacă nu suntem cu bolile la zi? Să recunoaștem acest lucru, să plângem cu amar, să ne sfâșiem inimile, să cerem o nouă șansă, să

cerem îndepărtarea zilei celei rele, să mai cerem timp pentru vindecarea noastră. Și apoi să luăm foarte în serios procesul vindecării. Dacă am trecut o mare încercare pentru că eram cu bolile la zi, nu înseamnă că de acum încolo vom putea birui orice Goliat. Procesul vindecării continuă. Noul Goliat va fi mai puternic, va lovi în zone mai adânci, în noi fisuri. Este imperios necesar ca procesul vindecării să continue ca să biruim pe noul Goliat. Doar în acest proces la zi cu păcatele mărturisite și în curs de vindecare, proces acompaniat de acea stare de smerenie de care am vorbit mai sus, El va putea cu adevărat să ne asculte rugăciunile.

Înainte de a întreba pe Domnul, înainte de a striga către El, să ne cercetăm inima, să-l rugăm să ne arate restanțele pe care nu le-am luat încă, bolile în care am blocat vindecarea, acanii ascunși ai inimii ca nu cumva ruga noastră să fie împiedicată să ajungă la El. Adevărații mijlocitori ai Împărăției sunt cei care, aflați în permanentă preschimbare, sunt cu bolile vindecate la zi. Ei pot mijloci cu adevărat pentru ceilalți. Rugăciunile lor ajung cu adevărat și cu putere până înaintea scaunului Său de domnie. În tot Vechiul Testament, Domnul insistă foarte mult în dreptul căpeteniilor pe problema DREPTĂȚII. Cei mai mulți dintre noi ocupăm funcții de judecători pentru a împărți dreptatea. Sunt sigur că pentru un creștin ce are și slujba de judecător toate aceste pasaje îl ajută foarte mult. Într-un sistem corupt, mereu este supus presiunii să încalce dreptatea în picioare. Dar câți dintre noi ocupă funcția de judecător? Ce relevanță au aceste pasaje pentru noi? Fiecare din noi deține o poziție prin care împarte dreptatea față de cei mai mici. Poți fi părinte și să ai copii, poți fi șef și să ai angajați. Vor fi situații în care va trebui să alegem dreptatea chiar dacă acest lucru este în defavoarea noastră sau chiar dacă vor fi presiuni ca să nu facem acest lucru. Ne aducem aminte și de cel slab. El este adesea nedreptățit. Iar a lua apărarea celui slab nu este ușor (cum am comentat și în Ieremia cap.21-23a). În Biserică, cel slab este cel robit de anumite boli. A-l ajuta înseamnă a intra în conflict cu lumile spirituale din spatele lui. Nu ne va fi ușor. Dar vom ajuta pe cel slab sau îl vom lăsa în mâna vrăjmașului? Pavel ne amintește că prezbiterii Bisericii sunt datori să gestioneze conflictele dintre frați și ar fi rușinos ca aceștia să apeleze la judecători laici. Și în Biserică vor fi conflicte, nedreptăți care vor trebui gestionate de lideri DUPĂ dreptate, fără părtinire, fără nepotisme. Cel nedreptățit va fi chemat să ierte, dar și cel ce

nedreptățește va fi chemat să se căiască și să se schimbe. În toate aceste situații, să nu uităm că Dumnezeu privește spre inima noastră și vrea să alegem dreptatea, adevărul, cinstea, chiar dacă este în dezavantajul nostru pământesc. Uneori dreptatea înseamnă a ne apăra pe noi înșine, a apăra ceea ce a zidit Domnul în noi, a pune limite în relații, a riposta față de oameni răi sau abuzatori. Suntem chemați să apărăm grădina inimii noastre în primul rând.

Nu este întâmplător că pasajul adresat liderilor lui Israel urmează după profeția mesianică din 2:13. Este un contrast între Mesia Cel credincios și liderii apostati ai lui Israel. Liderii lui Israel trebuiau să arate pe Mesia, să-i urmeze modelul de păstor credincios și să-l prefigureze astfel pe Mesia. Ei trebuiau să facă spărtura spre viață și bine, să fie primii care să evadeze din nelegiuire și nedreptate și să conducă poporul spre ascultare de Dumnezeu. Un lider duhovnicesc este cel care este într-o continuă evadare spirituală și arată oilor calea evadării. Liderul descoperă noi minciuni care ne țin robi, se eliberează pe sine prin puterea Logosului ca apoi să ghideze și celelalte oi spre ieșirea către un loc mai larg. Dar liderii lui Israel aveau un parcurs invers. Se închideau pe ei înșiși și apoi poporul în noi temnițe spirituale, în noi adâncimi ale păcatului.

Următorul pasaj este adresat profeților lui Israel, o categorie specială de lideri. Căpeteniile erau cei care dețineau puterea juridică, militară și economică. Ei aveau putere de decizie. Proorocii reprezentau puterea religioasă și ei sfătuiau în Numele Domnului aceste căpetenii, precum și poporul. Vina lor este foarte mare. Și în Ieremia 21-23 profetul se adresează mai întâi liderilor politici și APOI liderilor religioși. Liderii politici sunt responsabili pentru deciziile greșit luate, dar sursa rătăcirii țării este reprezentată de proorocii mincinoși. Ei nu arată vinovăția poporului, ci îi confirmă, în Numele Domnului, că viața sa de păcat este de fapt un drum bun, binecuvântat de însuși Dumnezeu. Ei nu sunt preocupați de ADEVĂR, ci de profitul personal. Dacă sunt susținuți cu bani, ei proorocesc de bine. Dar dacă nu mai sunt stimulați, se războiesc cu cei care nu le dau bani (în traducerea literală: *sfîntesc războiul...*) sau fie vestesc vești rele cum ar fi războiul, dar nu pentru a aduce poporul la pocăință, ci pentru a motiva liderii politici să-i finanțeze din nou. În culturile antichității, de obicei profeții susțineau autoritatea politică a împăratului și erau consultați cu privire la viitor, la strategiile militare și zilele

alese pentru bătălie. Rar se opuneau puterii politice și mustrau pe împărați. Iar dacă o făceau, vinovăția incriminată nu consta în imoralitate, ci în neîngrijirea templelor, în nerespectarea ritualurilor jertfelor etc. Dar în Israel lucrurile erau altfel. Menirea unui prooroc era, în primul rând, aceea de a confrunța pe împărat când acesta se abătea de la poruncile morale ale Legii. Tentația de a prooroci ce anume dorea împăratul era mare. O proorocie care nu plăcea împăratului putea sfârși repede cu moartea celui care o rostea. Mica prevestește acestor prooroci NOAPTEA și RUȘINEA. Rușine pentru că în ziua judecării ceea ce au proorocit ei se va dovedi a fi fals și întuneric, căci judecata se va revărsa și peste ei sau în primul rând peste ei. Dar NOAPTEA este datorată și TĂCERII lui DUMNEZEU: nicio proorocie, nicio vedenie, Dumnezeu nu va răspunde. Ne aducem aminte din Ieremia cap.23 că și acești prooroci mai primeau mesaje din partea lui Dumnezeu pe care ei le răstălmăceau. Dar va veni o vreme când Domnul nu le va mai vorbi deloc. În Plângeri cap.2, Ieremia se vaită căci proorocii nu mai primesc nicio vedenie, nici chiar cei buni, nici măcar el însuși (vezi comentariul pe Plângeri cap.2). Dumnezeu nu le va da nicio înștiințare înainte să vină pedeapsa, și nicio clarificare după ce va veni pedeapsa. Întunericul se va lăsa peste ei. Duhul amăgirii și al minciunii îi va domina, astfel că nicio lumină din partea Domnului nu va ajunge la ei. Vor fi luați prin surprindere de ziua judecării, și nu vor avea niciun răspuns după împlinirea ei. Vor avea parte de noapte și în plan fizic și în plan spiritual. Cei care trebuiau să călăuzească poporul spre Domnul nu vor beneficia de nicio călăuzire, nici pentru viața lor. Vor bâjbâi în întuneric, confuzi și copleșiți de rușine. Se aduce din nou ideea că Dumnezeu NU VA RĂSPUNDE. Am întâlnit-o și în v.4. Domnul nu va răspunde căpeteniilor când vor striga către Domnul în ziua necazului lor. În v.7 Domnul nu va răspunde proorocilor când aceștia vor cere călăuzire și răspunsuri în vremurile tulburi ale pedepsei. Pentru că nu au ajutat pe cel slab, Domnul nu va da ajutor căpeteniilor. Pentru că nu au călăuzit poporul după adevăr, Domnul nu va da călăuzire proorocilor. Este o pedeapsă justă, dreaptă: și căpeteniile și proorocii vor primi ce au semănat. Comportamentul lor față de poporul Domnului este cel care le determină destinul și viitorul. Raportarea la poporul vizibil al Domnului oglindește de fapt raportarea la Dumnezeul cel nevăzut. Domnul cel nevăzut le răspunde cu aceeași monedă după cum este scris: ***Cu cel bun te arăți bun, dar disprețuiești pe cel vrednic de dispreț.*** Domnul

rănește pe cel care rănește pe Domnul. Cu alte cuvinte, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Cu alte cuvinte Domnul răspunde omului cu aceeași monedă. Surprinzător! Totuși de ce ne îndeamnă pe noi să răspundem cu bine la rău? Ne cheamă să facem ceva ce El Însuși nu face? Privim din nou la relația Domnului cu liderii poporului Său. Observăm totuși că judecata nu vine IMEDIAT în forma ei finală, violentă. Este o mânie lentă (Romani 1) care se manifestă IMEDIAT față de orice nelegiuire. Ea acționează în plan spiritual în primul rând, dar ia apoi și forme vizibile, fizice. Este o pedeapsă dreaptă pentru păcatele înfăptuite. Pedeapsa ascunde totuși în ea iubire. Căci tocmai pedeapsa este cea care poate întoarce pe păcătos din drum și-i poate salva eternitatea. Deci la răul înfăptuit de un om se manifestă SIMULTAN și pedeapsa Domnului și iubirea Sa. Dar în prima fază predomină iubirea, șansa căinței. Acest lucru se vede chiar prin simplul fapt că nu vine deodată judecata finală, eternă, ireversibilă. Și Dumnezeu răspunde cu bine la rău, sau mai bine-zis și cu bine la rău dând ploaie și peste cel bun și peste cel nedrept. Dar este un echilibru sfânt între manifestarea iubirii Sale și dreptatea Sa. Manifestarea iubirii Sale nu calcă în picioare dreptatea Sa. Iubirea se manifestă concomitent cu dreptatea Sa. Iubirea se manifestă apoi în baza jertfei lui Hristos care a luat judecata tuturor păcătoșilor asupra Lui. Pe această bază, este legitim ca să se amâne pedeapsa finală și să fie chemat la pocăință cel păcătos. Iertarea este dată prin împlinirea judecății. Și în esență, este vorba de o mică amânare a pedepsei, dar nu de o anulare a ei. Se răspunde cu bine la rău, în speranța că cel păcătos se va lăsa de calea sa cea rea. Dar dacă nu va fi așa, atunci cel rău va fi judecat după dreptate și cel credincios, care acum i-a răspuns cu bine la rău, va fi cel care va acuza pe cel păcătos și va face posibilă judecarea eternă. Mare atenție la harul ieftin, la iertarea ieftină, la lipsa de demnitate și valori, la a răspunde cu bine la rău călcând în picioare dreptatea. Nouă nu ni se dă voie să ne răzbunăm singuri, pentru că este Altcineva care operează pentru noi răzbunarea în mod desăvârșit, nu pentru că ideea răzbunării este în sine greșită. Dumnezeu este un Dumnezeu al răzbunării. Noi nu știm să ne răzbunăm. El știe. Și dacă o face El deja, atunci nu mai este legitim să o facem noi. Vom răspunde cu bine la rău, dar fără a călca în picioare principiile dreptății divine. Dușmanii Domnului trebuie să vadă în noi o Evanghelie completă: atât îndurare, cât și pedeapsă. Strategia Mielului nu înseamnă doar HAR. Înseamnă deopotrivă și dreptate. Cum

transmitem acest lucru semenilor noștri care ne fac rău? Nu doar dreptate, dar nici doar un har ieftin. Ci o iubire sacră, sfântă, care cheamă la reconciliere, dar în același timp emană realitatea iminentei judecăți. Vedem din Mica faptul că în relație cu Israel, Yahwe nu este un soț bleg, care stă și îndură adulterul, care răspunde doar cu bine la rău în speranța reconcilierii. Nicidecum! Domnul frânge relația, pedepsește, muștră, o confruntă zi și noapte pe soția Sa. Îi arată și îndurare, îi face și bine, amână judecata, îi răspunde adesea. Mereu însă are grijă să păstreze un echilibru desăvârșit între îndurare și sfințenie, între har și dreptate. De fapt este impropriu spus: are grijă. De fapt așa este El, El nu face decât să Se manifeste pe Sine. Noi suntem cei care trebuie să avem grijă, care mereu și mereu trebuie să echilibrăm balanța dintre adevăr și iubire, sfințenie și har în relația cu semenii noștri. Harul ieftin, paradigma celui care tace și îndură înseamnă o boală la fel de gravă ca cel care este obsedat de ură și răzbunare. Cum, într-o relație, să răspunzi cu bine la rău fără a călca în picioare dreptatea, fără a manifesta un har ieftin? Când Dumnezeu ne cere se fim ca El, oare Se poate referi doar la manifestarea iubirii Sale? Nu se referă la manifestarea dreptății Sale? Desigur acum este vremea scurtă a harului dinaintea de vremea judecății finale. Dar tocmai am spus că și în vremea harului, cele două nu pot fi despărțite și Dumnezeu rămâne la fel de sfânt și drept. Oare ce ar însemna acest lucru în viața noastră atunci când aplicăm strategia Mielului în relațiile cu semenii noștri?

În contrast cu proorocii mincinoși strălucește proorocul Domnului:

- Dar eu sunt plin de putere, plin de Duhul Domnului, sunt plin de cunoștința dreptății și de vlagă ca să fac cunoscut lui Iacov nelegiuirea lui, și lui Israel păcatul lui. (Mica 3:8).

Proorocii mincinoși sunt slabi. Sunt robi propriilor pofta, sunt robi fricii de mulțime și fricii de lideri. Le este teamă de conflicte. Le este teamă de adevăr. Trebuie să remarcăm că slujba de profet nu este deloc ușoară. Este nevoie de MULTĂ PUTERE. Da, de multă putere ca să rostești adevărul unui popor rău și păcătos, ca să învingi frica de oameni și să intri în conflict cu autoritățile politice și cu mulțimea norodului. Este nevoie de multă putere ca să rostești adevărul cu demnitate și curaj. Și nu tremurând și cerșind mila. Este nevoie de putere ca să

rostești adevărul în dragoste, chemând la reconciliere pe cel păcătos. Această putere nu poate fi omenească. Nu este vorba de profetul nebun care este furios pe toată lumea. Este vorba de profetul duhovnicesc care nu proorocește din nebunie, din frustrare, din lipsă de dragoste, din răzbunare și mânie. Este vorba de cel care întrupează deopotrivă judecata și iubirea divină. Or această putere poate veni doar de la Duhul lui Dumnezeu. Ea vine de sus. Ea vine de dincolo. Ea nu este un rod al voinței umane, al faptului că profetul s-a străduit mai mult. Este un dar venit de sus. Este și un exercițiu, dar nu un exercițiu firesc al voinței, ci un exercițiu în care se învață conlucrarea cu Dumnezeu în primirea acestui dar de sus. Este un exercițiu în care se învață harul manifestat în slăbiciune, în care se cheamă puterea supranaturală peste cel slab și lipsit de coloană vertebrală în relația cu semenii. Apoi respingerea constantă din partea poporului este descurajantă. Este nevoie de multă VLAGĂ ca să continui slujba, și să o continui cu toată inima și este nevoie de Duhul lui Dumnezeu ca glasul dreptății și al iubirii să se contopească în inima omului. Cum de a primit Mica această putere? Ce a făcut el spre deosebire de ceilalți profeți roboți de vizibil și lipsiți de dreptate și coloană vertebrală? Cu toții admirăm la profet coloana sa vertebrală în relația cu semenii, demnitatea sa în relația cu aproapele, libertatea de a spune adevărul, puterea de a spune în dragoste, echilibrul dintre dreptate și iubire. Am dori și noi acest lucru. Adesea suntem lași în relația cu semenii noștri, adesea suntem brutali. Fie reacționăm prea tare, fie deloc. Adesea în extreme, departe de echilibru. Fie agresivi, fie pasivi. Fie violenți, fie blegi. Fie nu rostim adevărul din lașitate. Fie îl rostim cu patimă, ca să ne descărcăm. Să ai replica potrivită în contextul potrivit și puterea de a rosti în mod duhovnicesc – ce mare lucru! Neputința noastră este reală. Să ne străduim din nou mai mult este o nebunie. Ajutorul poate veni doar de sus, doar de la Duhul Domnului! Dar ce să facem ca să vină peste noi, ca să rămână în noi, ca să crească în noi? Să-l chemăm cu credință și perseverență, să acceptăm suferința adusă de calea adevărului, consecințele proclamării Logosului. Să ne cercetăm inima și să vedem poate sunt alte necurății care împiedică acest Duh al Logosului să coboare peste noi. De asemenea, nu este suficient ca Duhul să coboare. El trebuie să rămână. Aceasta înseamnă să trăim fiecare clipă în sfințire, în căință și schimbare, în veghere permanentă, în comunicare permanentă cu Tatăl, în stare de a fi disponibili mereu pentru slujire și pentru a face voia Lui, desprinși de pământ, gata

în orice clipă să mergem unde ne trimite El, și să facem, nu voia noastră, ci a Sa, fără relaxare, fără lene, fără a lăsa garda jos, fără a avea vreun loc pe acest pământ unde să ne odihnim capul, mereu gata de slujire, de luptă, în veghere și când dormim, și când ne relaxăm trupul și ființa. Și odată ce primim puterea să rostim toate cuvintele Lui când El ne poruncește indiferent care ar fi consecințele, căci altfel puterea Duhului ne va părăsi și vom tremura din nou în fața vrăjmașilor noștri, nu noi trebuie să tremurăm înaintea lor, ci ei înaintea noastră.

Capitolul se încheie cu anunțarea pustirii Ierusalimului. Atenție: nu se anunță pedepsirea căpeteniilor (deși ea este implicită), ci pustiirea Sionului DIN PRICINA căpeteniilor. V.12 ne răspunde la întrebarea din cap.2 cu referire la soarta lui Iuda. Da, și Iuda va merge în robie, și Ierusalimul va cădea ca și Samaria (nu pe vremea lui Ezechia, dar nu cu mult timp după el...), și Templul va fi distrus! Aici este apogeul pedepsei: muntele Templului va fi o înălțime acoperită cu păduri – deci Templul va fi distrus. Nu pot fi pedepsite doar căpeteniile. Efectiv cetatea va fi pedepsită, efectiv locul acela fizic va fi supus pedepsei. La fel cum păcatul lui Adam a afectat întreaga creație, la fel și păcatul liderilor va afecta cetatea Ierusalimului. Inclusiv clădirea Templului va fi făcută ruine. Desigur liderii poporului locuiesc la Ierusalim și sunt liderii Ierusalimului. Ei zidesc Sionul cu sânge și Ierusalimul cu nelegiuire. Astfel, odată cu ei va fi pedepsit și Sionul și Ierusalimul. Ne aducem aminte de Habacuc 2:11-12 unde ni se spune atât de sugestiv că: *piatra din mijlocul zidului strigă, și lemnul care leagă grinda îi răspunde. Vai de cel ce zidește o cetate cu sânge și întemeiază o cetate cu nelegiuire!* E o legătură între partea spirituală și materială. Pietrele strigă și cheamă judecata, și poartă sângele celor nevinovați pe ea. Păcatele liderilor par să infecteze materia din acel loc. Astfel, nu doar liderii vor fi pedepsiți, ci și partea fizică a cetății și a Templului: *Sionul va ajunge ca un ogor, și Ierusalimul va ajunge un norman de pietre.* Această judecată vizibilă a cetății este necesară și în ochii neamurilor care trebuie să vadă cum Domnul Își judecă poporul necredincios. De asemenea, această intervenție asupra clădirilor cetății pare a fi necesară pentru a CURĂȚI acel LOC care, din pricina păcatului, a devenit o cloacă de demoni și duhuri necurate.

Slăbiciunea liderilor cetății este câștigul, profitul, mamona, banii: *căpeteniile judecă pentru daruri, preoții învață pe popor pentru plată, proorocii proorocesc pe bani*. Motivația acțiunilor lor este greșită. Astfel, și sensul acțiunilor lor devine unul greșit, corupt. Dar această stare deplorabilă de decădere morală este însoțită de o fățarnicie obositoare, de o religiozitate monstruoasă: și mai îndrăznesc apoi să se bizuie pe Domnul și zic: *Nu este oare Domnul în mijlocul nostru? Nu ne va atinge nicio nenorocire!* Ei nu doar că fac răul, dar și pozează în neprihăniți. Dar nu doar atât. Ei sunt reprezentanții cetății lui Dumnezeu, pervertind astfel imaginea lui Dumnezeu înaintea poporului și a neamurilor. Dumnezeu este Cel Sfânt. Tocmai din pricina prezenței Lui acolo, tocmai pentru că a ales acel loc, nenorocirile Sale îi vor lovi și vor fi mai cumplite decât cele care se revarsă peste alte cetăți corupte! Prin pedeapsă, Dumnezeu reabilitează imaginea Sa pervertită de mai marii poporului. Astfel, propria Sa cetate și propriul Său Templu va fi ras din temelii. Și poporul Său va fi dus în robie. Nu este pedepsit doar Cel care i-a pângărit Casa, ci și Casa Însăși. Poporul trebuie pedepsit. Dar de ce să ardă și Templul? Templul Însuși a fost pângărit cu păcatele poporului făcute acolo. Este o imagine care prefigurează pe Hristos, Templul, Cel care s-a lăsat umplut de păcatele omenirii, și a fost pedepsit acolo pe cruce odată cu ele. Dărâmarea Templului și cetății din pricina păcatului prefigurează judecarea lui Mesia însuși din pricina purtării păcatului poporului. Mesia nu putea purta păcatul poporului, fără a fi el însuși pângărit sau făcut păcat pentru noi cum spune Pavel în 2 Corinteni. Pedeapsa vine nu doar asupra păcatului, ci și asupra Templului care le poartă. Astfel în cartea Plângerilor, când Ieremia ne descrie cu jale cumplita pedeapsă asupra Sionului, el de fapt descrie (și jelește) o mostră din judecata ce va veni mai târziu asupra lui Mesia Însuși, Cel care avea să ia TOATĂ judecata destinată poporului răzvrătit. Și ce va urma după judecată? Ce va urma în următorul capitol? Deja nu cred că vom mai fi surprinși de continuarea surprinzătoare a profeției pentru că după marea judecată, urmează marea restaurare!

Mica – capitolul IV

Capitolele 4 și 5 din cartea Mica sunt atât de luminoase, sunt cele mai luminoase capitole ale cărții. Ele vorbesc despre vremea restaurării finale a lui Israel, despre aducerea împărăției mesianice pe pământ. În capitolul 1 și 2 se demască vinovăția poporului lui Dumnezeu și se anunță dreapta judecată a lui Dumnezeu asupra sa. Această judecată va culmina cu pustiirea muntelui Templului (3:12). Durerea din inima Domnului pare a fi prea mare atunci când vorbește despre distrugerea Templului, și astfel în următoarele două capitole parcă Dumnezeu învinge durerea, privind spre restaurarea finală a lui Israel, spre rodul ce va izvorî din curățirea adusă de judecata Sa cea dreaptă. În același timp această trecere bruscă de la apogeul pedepsei, la mântuirea finală face parte și din tiparul clasic al profețiilor veterotestamentare. Căci așa va fi la sfârșit. Când puterea poporului ales va fi zdrobită de tot, atunci se va declanșa misterioasa pocăință ce va chema salvarea mesianică. Deci aceste două capitole descriu vremurile mesianice, vremurile aducerii împărăției lui Mesia pe pământ. Ce va fi la finalul istoriei?

Muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai tare și mai înalt munte. Aceasta înseamnă că Numele Domnului va fi înălțat mai presus de orice, va fi cel mai cinstit munte, și locașul Lui respectat și slăvit de tot pământul. Nu va fi alt loc pe pământ MAI ÎNALT decât muntele Sionului. Pământul va slăvi și va da cinste doar Domnului. Doar Numele Lui va fi înălțat. Popoarele vor veni grămada la el. Deci pe pământ vor mai fi popoare. Ele vor căuta pe Domnul la Ierusalim. Ele vor spune: *Veniți, haidem să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe căile Lui.* Înseamnă că aceste neamuri vor beneficia încă de o cunoaștere în parte. Ele nu vor vedea necurmat Fața Domnului, nu vor avea trupuri de slavă, ci vor veni la Ierusalim pentru a învăța căile Lui. Dumnezeu va locui la Ierusalim, și acolo Îl vor căuta popoarele.

Poporul Israel va beneficia de un statut special, și de un har special în cunoaștere față de Neamuri. Căci în Ieremia 31 ni se spune că cei din Israel nu vor mai învăța pe frații lor spunând: cunoaște pe Domnul! Căci toți Îl vor cunoaște! Dar același lucru nu este valabil și pentru neamuri, neamurile au nevoie de a fi învățate, și evreii vor fi cei care le vor învăța cum să umble în căile Domnului. E vorba de mia de ani, care pare a fi o perioadă de tranziție către restaurarea definitivă a Creației. Are loc o semi-restaurare, o semi-vindecare a creației și a neamurilor. Dar vindecarea nu este deplină. Neamurile caută vindecarea la Ierusalim, locul în care Mesia va coborî în slavă și va locui poate chiar în Templul anunțat de finalul cărții Ezechiel. Iată de ce ele caută lumina la muntele Domnului: *Căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim Cuvântul Domnului*. Revelația, învățătura care poate lumina și vindeca neamurile e dată la Ierusalim. De acolo va ieși această învățătură spre marginile pământului. Dar dacă la Marea Trimitere, Isus trimite apostolii săi de la Ierusalim spre marginile pământului, acum neamurile se adună la Ierusalim, conform strategiei veterotestamentare a preoției poporului evreu. Se pare că se revine la strategia preoției Vechiului Testament, când Israel e poporul privilegiat și nu Israel se duce la Neamuri, ci Neamurile vin la Israel, așa cum se întâmpla și pe vremea lui Solomon, vreme care prefigurează pacea din mia de ani. Expresia Legea va ieși din Sion, ne aduce aminte de Deut.18, de celebra profeție făcută de Moise: *Domnul vă va ridica un prooroc ca mine*. Domnul dăduse Legea prin Moise la SINAI, și nu la Ierusalim. Moise nici măcar nu a pus piciorul pe pământul Canaanului, cu atât mai puțin în Ierusalim. Deci prin Moise Legea, Cuvântul Domnului, revelația căilor apropierii de Dumnezeu au ieșit din SINAI. Dar va fi o nouă fază a revelației, a Legii, a Cuvântului Domnului care va fi adusă de acel prooroc ca Moise. Acesta este însuși Mesia. Însă El va aduce această revelație superioară care cheamă în realitate și un nou legământ (vezi Ieremia cap.31) în Sion, și nu în Sinai. De data aceasta Legea și Cuvântul Domnului vor ieși din Sion, din Ierusalim. Dar profeția din Mica cap.4 (precum și cea foarte asemănătoare din Isaia cap.2a) nu se împlinește prin Marea Trimitere. E adevărat că Evanghelia a fost revelată în Ierusalim, și de acolo a trebuit să plece spre marginile pământului. Este o asemănare între ce s-a întâmplat în cartea Fapte cu ceea ce a profetizat Mica. Poate fi însă vorba doar de o anticipare, doar de o degustare prin Biserică a profeției din Mica. Ea se va împlini cu adevărat prin Israel, și Neamurile vor veni

ele către Ierusalim. Astfel perioada Bisericii, precum și strategia ei, este o măsură temporară în planul divin. El va reveni la strategia preoției dată unui popor, unei națiuni, respectiv lui Israel. De aceea, Marea Trimitere e poruncită astfel încât să se arate clar că NU e vorba de împlinirea acestei profeții (sensul din Ierusalim către marginile pământului și nu dinspre marginile pământului spre Ierusalim). Dacă Domnul revine la strategia veterotestamentară legată de un popor, de o țară fizică, de un oraș fizic, atunci nu e de mirare că va fi și un templu fizic. Pe muntele Domnului este Casa Domnului, acolo unde va locui Dumnezeu. Acolo în Templu îl vor căuta popoarele. Va și un nou legământ, care aduce și elemente de noutate (vezi Ieremia cap.31) căci e vorba de o nouă etapă a revelației. Dar acesta nu pare a intra deloc în contradicție cu existența unui Templu fizic în care Domnul să locuiască, și nici chiar cu aducerea de jertfe animale (prezente în multe profeții inclusiv finalul cărții Ezechiel și Ieremia cap.33), care vor putea comemora jertfirea lui Hristos. Cartea Fapte ne arată că funcționarea unui Templu pământesc nu este ÎN SINE incompatibilă cu revelația adusă de Hristos. Această revelație din SION a fost adusă la prima venire, dar va fi completată prin a doua venire. De fapt, cum vom comenta și mai târziu, ar fi trebuit să fie o singură venire dacă Israel recunoștea pe Mesia. Faptul că L-au respins a făcut ca în plan să fie vorba de două venituri a lui Mesia: prima dată respins de ai Săi, a doua oară chemat și recunoscut de ei!

În v.3 apare un *EL*. E vorba de Domnul sau Mesia, sau mai degrabă de Domnul Mesia, căci Mesia nu e un simplu om, e o Persoană divină. El va judeca între multe popoare. Va fi o judecată inițială la INTRAREA în mia de ani (ce popoare vor intra, în ce statut, în ce număr), dar și una permanentă în timpul miei de ani. Vestea cea bună este că sub domnia lui Mesia războaiele vor dispărea cu desăvârșire. În perioada când Șarpele a fost Stăpânitorul lumii, istoria lumii a fost în permanență sfâșiată de războaie interminabile între națiuni. Lăcomia, lupta pentru putere, pentru mai mult pământ, invidia, răzbunarea, religiile fanatice, interesele de tot felul au dus la mii și mii de războaie între națiuni. Fiecare secol (fiecare deceniu de fapt), din fiecare colț al acestei planete a fost din vremuri străvechi și până în ziua de azi caracterizat de războaie sângeroase, națiunile nu s-au putut mulțumi cu LOCUL dat lor de Domnul când Domnul i-a împrăștiat pe

toată fața pământului. Neamurile fiind adânc virusate de Luciferismul stăpânului lor spiritual, au tânjit mereu DUPĂ MAI MULT, și pentru aceasta au ucis, au jefuit, au prădat alte popoare. Că Domnul a ținut totuși aceste războaie sub controlul Său, că a pus anumite limite răului, că a folosit aceste războaie pentru a judeca popoarele, și a le mai potoli de la rău, e altă poveste, dar în sine, toate aceste războaie sunt o lucrare a răului, a diavolului, a celui care pe un cal roș a luat pacea de pe pământ ca oamenii să se junghie unii pe alții (vezi Apoc. cap.6:4). Mereu cel rău a abuzat pe cel mai slab. O, cât sânge a fost vărsat pe acest pământ din dorința împăraților de a avea mai multă putere, mai multă bogăție, mai multă slavă.... Războaiele din lume continuă...și vor continua PÂNĂ când va veni Mesia. Doar El care va alunga pe Șarpe din Creație, care va lua mahrama de peste neamuri, care va domni cu dreptate, care va învăța Neamurile căile iubirii și slujirii, și că cel mai mare e cel mai mic, doar El va reuși să readucă pacea pe pământ. Toate armele de război vor fi distuse. Materialele vor fi folosite pentru lucrarea pământului. Va fi deci agricultură. Oare oamenii vor lucra pământul ca Adam în Eden sau va fi o fază intermediară de agricultură între Edenul de altădată și realitatea prezentă a pământului blestemat? E posibil ca și în ce privește lucrarea pământului să fie în mia de ani o perioadă de tranziție către Edenul de altădată. Revenirea către realitatea Paradisului pierdut se pare că nu se face brusc, ci treptat. Omenirea trebuie să revendice ca întreg acel Eden ca să revină pe pământ. Mia de ani face parte din acest complex proces de reconciliere dintre Umanitate și Creator. Procesul încă nu este complet la începutul miei de ani. Edenul pare că încă nu poate reveni pe pământ în toată slava sa. Nu vor mai fi războaie, nu vor mai fi abuzatori, cel slab nu va mai fi călcat în picioare. Fiecare om și fiecare națiune va locui liniștită sub vița și smochinul său: nimeni nu-l va mai tulbura. Nu doar Israel se va bucura de această liniște de sub smochin (vezi Zaharia 3.10), ci și toate neamurile. Dar dacă smochinul și via ne trimit cu gândul la Israel, acest lucru înseamnă că toate neamurile se vor bucura de pace la UMBRA lui Israel, prin pacea și vindecarea adusă de Mesia prin Israel. Acum toate popoarele umblă în numele dumnezeilor lor, dar atunci Israel va umbla în Numele Domnului pentru totdeauna și în veci de veci! Dar și neamurile vor umbla în Numele Domnului, însă nu toate pentru totdeauna. La finalul miei de ani, când Șarpele va fi eliberat din adânc va înșela din nou, pentru puțină vreme, neamurile. Dar nu va mai putea nici

înșela, nici vătăma pe Israel. Acesta va rămâne în ascultare de Domnul pentru totdeauna, în toată mia de ani, la finalul miei de ani și după mia de ani. Domnul va așeza atât de adânc Legea în inima lor, încât ei ca NAȚIUNE vor rămâne în ascultare de Domnul pentru totdeauna. Ce minunat! În sfârșit acest popor încăpățânat va fi învățat ascultarea de Domnul. Acest lucru nu ar fi nici o mare minune dacă ei ar fi în trupuri de slavă. Dar intuim că vor fi încă în firea pământescă. Poate evreii se vor mai răzvrăti... dar NAȚIUNEA ca ÎNTREG va rămâne pentru totdeauna în ascultare de Domnul. Nu vor mai fi rupturi între generații. Duhul Domnului se va odihni peste urmașii urmașilor lor până în veac. Probabil că în mia de ani sfinții din Vechiul și Noul Testament, în trupuri de slavă, vor susține vindecările din mia de ani. Ei vor sluji pe cei de pe pământ poate într-un mod în care noi suntem în prezent slujiți de îngeri. Ce vremuri! Ce frumos va fi atunci! În sfârșit promisiunea dată lui Avraam (vei moșteni în veci această țară) va începe să se împlinească în mod plenar. E important să înțelegem cum va fi mia de ani, ca să nu o confundăm cu o simulare ieftină de tip solomonic-anticristic. Poate anticrist, pozând într-un nou Solomon ca Irod cel Mare de altădată, va simula ceva din mia de ani. Poate neamurile vor veni cu grămada la Ierusalim să i se închine în templul în care se va declara Dumnezeu. Dar păcatul, răul, imoralitatea va domni printre popoare. Lipsa vindecării morale a lui Israel și a neamurilor va fi ceea ce va putea da gol o astfel de simulare a miei de ani.

Până în v.5 Mica a profetizat despre muntele Domnului și despre vindecarea neamurilor. Dar nu a spus ceva explicit despre poporul Israel. Dar face acest lucru începând cu v.6. Israel nu va fi unul din popoarele care va veni să caute pe Domnul la Ierusalim. Nu, ci Domnul îi va aduna, îi va vindeca și va face din ei un neam puternic care va rămâne acolo la Ierusalim căci Domnul va domni peste ei în veac pe muntele Sionului. Ei vor avea privilegiul de a locui acolo cu Dumnezeu. Celelalte popoare vor veni din țările lor îndepărtate pentru a se închina Domnului la Ierusalim. Dar ei vor locui acolo cu Domnul. Dar izbăvirea lor finală va fi din mijlocul unui mare necaz. Ei vor fi șchiopi, risipiți, izgoniți și sub CHINUL pedepselor Domnului. Din această STARE jalnică Domnul îi va aduna, îi va vindeca, îi va face un neam puternic. În v.8 profetul se întoarce tot către muntele Templului care e numit acum turn al turmei, și deal al fiicei Sionului. Metafora

turmei am întâlnit-o deja în 1:13. Turnul acestei turme restaurate, va fi muntele Templului, locul de întâlnire cu Dumnezeu, locul de unde vor fi călăuziți în mia de ani (care ar putea dura foarte bine mai multe mii de ani!). Dar nu doar Ierusalimul va fi restaurat, ci și toată țara, căci la Sion va ajunge vechea stăpânire și vechea împărăție a fiicei Ierusalimului!

Ce vremuri minunate vor veni pe acest pământ! Dar a trecut atât de mult timp și totuși nu au venit? De ce? Ce putem face noi? Fiecare credincios intră în odihnă și în realitatea cerească prin moarte. Dar Domnul va intra în odihna finală doar când aceste profeții se vor împlini. Pentru noi așteptarea e scurtă. Chiar dacă aceste vremuri nu se vor împlini în timpul generației noastre, prin moarte, vom fi smulși din acest veac rău și vom intra în realitatea Ierusalimului ceresc, unde e numai bine, unde așteptarea e ușoară. Acolo nu mai e suferință pentru noi. Acolo deci se pare că nu mai putem simți din durerea pe care o simte Tatăl ceresc. Deci, doar cei de pe pământ au acest mare privilegiu, de a purta alături de El povara grea a istoriei păcatului. Desigur e impropriu spus: a purta alături de El, căci El o poartă toată. Totuși ne dă și nouă câte un strop, și ne cheamă să-i fim tovarăși de drum. Pe muntele schimbării la Față pot fi alături de El Moise și Ilie, dar în Ghetsimani doar ucenicii de pe pământ. Doar ajutorul potrivit pământesc și imperfect poate fi alături de Cer în durerea și tristețea din Ghetsimani. Acolo cei deja făcuți desăvârșiți nu-i mai pot fi alături. Aceștia nu mai pot înțelege durerea așa cum o înțelegem noi. În cele din urmă toată zbaterea noastră din mocirla trupului supus slăbiciunilor, și cea a lumii supuse întunericii, tot chinul nostru, are un sens și o slavă unică: aceea de a simți alături de Cel care continuă să fie răstignit în fiecare zi de istoria păcatului.

În v.9 profetul revine cu picioarele pe pământ, adică revine în prezent, la realitatea suferinței Ierusalimului. Vremurile acestea minunate încă nu sunt o realitate. Ele țin de viitor. Acum e suferință, și suferința va continua până la sfârșitul zilelor. Sionul nu este acum plin de pace la umbra Celui Atotputernic. Sionul strigă de durere și strigă foarte tare. Dar de ce? Nu are Împărat? Nu are Sfetnic? Din păcate nu. Ei au respins pe Marele Împărat din mijlocul lor și au nescotit pe Marele Sfetnic și au mers pe căile lor. Au cerut un împărat pământesc și s-au lepădat de Cel ceresc. În bunătatea Lui El a dorit ca împăratul pământesc să

fie slujitorul Lui și să le îndrepte mereu privirile spre împăratul ceresc. Dar ei nu au ascultat, și nici împăratul lor. Împăratul lor pământesc nu i-a păstorit și nu a păzit turma. Păcatul a pătruns în turmă, și astfel vrăjmașii s-au putut atinge de turmă. Împăratul ceresc nu-i mai poate ajuta, iar cel pământesc nu le este de nici un folos. Acum în Sion e numai durere, și Sionul strigă tare ca o femeie în durerile nașterii. Dar nu trebuia să fie așa. Această suferință nu ar fi venit dacă ei ar fi rămas credincioși Împăratului. Ea a venit din pricina păcatelor lor. Acum suferința e o realitate ce nu mai poate fi schimbată. Acum suferința a devenit necesară, căci tocmai ea va curăți nelegiuirea și împietrirea din Iacov. De aceea, în v.10, profetul rostește un îndemn neașteptat:

- Sufere, fiica Sionului, și gemi ca o femeie la naștere!

El nu o îndeamnă la pocăință pentru a curma pedeapsa și durerea. El o îndeamnă să sufere durerea! De ce? Nu e mai logic să o îndemne să sufere durerea pentru a pune capăt suferinței? Dar profetul își dă seama că Ierusalimul a ajuns într-un punct critic de împietrire. Pedeapsa e inevitabilă, pocăința națională nu mai poate avea loc acum. Singura soluție este ca sub asprimea pedepsei zgura să fie curățită din popor, și acesta să poată apoi răzbi la lumină. Din această perspectivă, singurul lucru pe care-l poate spune profetul Sionului este să accepte suferința, să sufere...dar nu oricum, ci ca o femeie la NAȘTERE. Femeia la naștere suferă cu un scop. Scopul suferinței este aducerea pe lume a Copilului, a unei Vieți noi pe pământ. Suferința are deci un scop, și are un scop nobil, înălțător. Durerea este pusă în slujba Vieții. Este o jertfă din care se va naște Viața. Și când Copilul se va naște, durerea se va risipi ca prin minune și atât de repede. Și bucuria va fi atât de mare încât durerile, atât de mari din prezent, se vor uita în câteva clipe. Profetul deci îndeamnă Sionul în suferință să se perceapă pe sine ca pe o femeie în durerile nașterii. Iar Copilul care se va naște va fi Însuși Mesia, Cel care va aduce aceste vremuri minunate de învioreare peste pământul acum aflat într-un mare întuneric. Dar Mesia nu se putea naște în istorie decât așa, decât prin suferința Sionului? Finalul glorios adus de Mesia pentru Sion și pentru Neamuri putea izvorî doar din rana cea mare ca marea a Sionului? Teoretic nu. Dacă Israel era în ascultare, atunci Mesia s-ar fi născut așa cum s-ar fi născut copiii în Eden: fără durere, și fără suferință. Dar la fel cum femeia a păcătuit în Eden și nașterea poate avea loc doar

prin suferință, la fel acum Israel a păcătuit și marea naștere în istorie a lui Mesia poate avea loc doar prin durere. Dar cui adresează acest mesaj de fapt profetul? Majoritatea din Sion trăiește în păcat. Ei vor muri în păcatele lor și nu vor beneficia de restaurarea finală. De asemenea, din pricina păcatului nici nu pot înțelege cuvintele lui Mica, și nici nu așteaptă pe Mesia. Profetul se adresează identității Sionului ca cetatea istorică, ca națiune istorică. E vorba de reprezentarea spirituală a acestui popor. Și cred că se adresează rămășiței credincioase. Da, ea suferă conștient în așteptarea lui Mesia, da ea suferă pe nedrept din pricina păcatelor celorlați din popor, da în ea rezonază profund toată suferința Sionului, așa cum rezona și în inima lui Ieremia când a scris cartea Plângeri. Mai mult, se pare că tocmai această rămășiță credincioasă de-a lungul istoriei conferă acea identitatea spirituală Sionului, și e cea care face posibilă împlinirea procesului nașterii lui Mesia. Da, ei pot înțelege v.10. pentru ei poate fi o încurajare, și o imensă resursă pentru a accepta cu demnitate suferința alături de un popor păcătos și pedepsit de Dumnezeu. Suferința lor nu e în van. E suferința unei nașteri. Suferința este inevitabilă, e absolut necesară. Fără ea nașterea nu poate avea loc. Doar prin această suferință Mesia se poate naște în lume. Acum nu e vremea restaurării încă, le spune Mica. Acum e vremea nașterii, acum e suferința nașterii. Ceea ce urmează nu este deci marea izbăvire, ci marea suferință: Iuda va fi dus în robie la Babilon și multe neamuri se vor strânge împotriva lui. Dar această suferință-pedeapsă e NECESARĂ, și face parte din plan. Căci ACOLO în Babilon, în robie, în pedeapsă și chin, va primi Marea Izbăvire prin Mesia. Căci atunci când Neamurile o vor împresura, fiica Sionului va fi sprijinită de Mesia. Desigur acele neamuri vor să-i facă rău, vor să o distrugă de tot. Dar ei nu cunosc gândurile și planurile Domnului. Nu înțeleg că tocmai prin acțiunea lor de a face rău Sionului, Sionul va fi curățit și adus la pocăință. Și nu știu că se vor aduna împotriva Sionului tocmai ca Domnul să poată da Sionului o mare izbăvire înaintea tuturor neamurilor. Dacă nu ar mai fi împresurat Sionul, cum ar mai străluci izbăvirea Domnului, înaintea Neamurilor? Neamurile se adună să facă rău Sionului, Dar Domnul le adună acolo pentru judecată, le aduce laolaltă pentru a le pedepsi. Domnul le întinde o capcană și prada de război va fi închinată Domnului, și va sluji la refacerea Sionului. Și putem vedea prada atât în sens fizic ajutând la restaurarea planului pe plan fizic, cât și în mod simbolic, ajutând la vindecarea

rării Sionului și la proslăvirea Domnului pe întreg Pământul. Iată că în acest plan complex vrăjmașii Domnului își au rostul lor. Expresia din 4:12 ne aduce aminte de Apocalipsa 17:16-17 când cele 10 coarne și fiara vor urî pe curvă și o vor arde cu foc. Dar Domnul le-a pus în inimă să-I ducă la îndeplinire planul Lui. Domnul vrea să o pedepsească pe curvă, dar nu pentru a o distruge de tot, ci pentru a o curăți și a o aduce la acea pocăință care-l va readuce pe Mesia în istorie. Iar readucerea lui Mesia trebuie să opereze o vindecare pentru totdeauna în Israel și să vindece și Neamurile. Astfel e nevoie de o pregătire a scenei venirii lui Mesia. Căci nu doar venirea Sa e singura variabilă. E important și ceea ce se petrece în inima lui Israel și în inima neamurilor la venirea Sa. Și ca venirea Sa să aducă vindecare în inima lui Israel și a neamurilor ea trebuie să aibă loc într-un anumit moment, pe o anumită scenă istorică, într-o anumită stare de spirit a lui Israel și a Neamurilor. Practic suferința de care vorbim va face posibil pregătirea acestei stări de spirit în care apariția în slavă a lui Mesia poate produce efectul așteptat. Astfel e important ca venirea lui Mesia să aibă loc la VREMEA POTRIVITĂ. Fiecare lucru făcut e frumos, e desăvârșit la vremea sa. Nu doar evenimentul, ci și vremea contează la fel de mult. Venirea lui Mesia poate avea efectul așteptat doar într-un moment anume. Și acum se pregătește acest moment. Dar se pregătește prin durere, și în special prin durerea prin care puterea poporului ales va fi frântă aproape de tot. De aceea e ca o durere a nașterii. Și în acest tablou și vrăjmașii, cei care produc durerea au rostul lor. Inclusiv pedepsirea lor finală își are rostul ei. Acolo la final în tensiunea maximă ce se va crea, apariția lui Mesia va fi acea declarație de glorie și iubire ce va cuceri în sfârșit inima lui Israel și pe cea a rămășiței neamurilor. E important să înțelegem că Domnul NU VA FORȚA, prin apariția lui Mesia, pe Israel și pe Neamuri să-l slujească pe Mesia. Va rămâne libertatea de alegere după cum profetește de exemplu Zaharia (vezi Zaharia 14:17-19). Mesia se va arăta în slavă în mod vizibil. Dar apoi nu va fi văzut în permanență de neamuri, acestea vor veni la Sion pentru a Se întâlni cu Mesia, și acolo nu știm cât vor avea acces să Îl vadă. De acest acces se vor bucura în mod privilegiat evreii. Dar nu este suficient în sine să-L vezi pe Domnul. Adam nu-L vedea pe Domnul în Eden... și totuși s-a răzvrătit. Lucifer nu-L vedea pe Domnul? Îngerii amăgiți de Lucifer nu-L vedeau pe Domnul? Neamurile care vor fi amăgite la finalul miei de ani nu-L vor fi văzut ele pe Mesia? Israel nu a auzit glasul Lui pe Sinai și nu a văzut minunile Lui în

Egipt? Israel nu a văzut pe Mesia și minunile Sale pline de putere? Oamenii nu primesc ei și acum Lumina revelației? Deci simplul fapt de a VEDEA nu garantează ascultarea. Întrebarea e dacă omenirea va crede adevărul revelat de Domnul sau minciuna Șarpelui? E mare lucru să ne dăm seama că Dumnezeu nu va pune capăt istoriei răului printr-o judecată violentă când nu va mai suporta păcatul. El vrea să răscumpere creația, umanitatea. Dar acest lucru nu se poate face fără pocăința umanității, fără căința lui Israel și a popoarelor. Dumnezeu va putea îndepărta în mod legitim pe Șarpe și va putea relua stăpânirea Sa edenică pe pământ DOAR când va fi chemat, invitat de umanitate. Aici e miza. Așa se și explică de ce El rabdă cu greu istoria păcatului și totuși nu-i pune capăt. Ne-am întrebat în mod simplist de atâtea ori: Doamne, dacă ai făcut deja ispășirea prin Isus, de ce nu vii să judeci pământul și să aduci restaurarea eternă pentru totdeauna? De ce întârzi atât? Dar acum ne dăm seama ce simplist am judecat. Domnul vrea să răscumpere CREAȚIA, nu să o distrugă și să o înlocuiască cu alta. Și vrea să o facă pe o cale legitimă, pe o cale dreaptă și pe o cale care-l reprezintă. Astfel El o va face doar când Israel și umanitatea îl va cinsti ca Dumnezeu, Îl va chema să o facă. Și acest lucru se va întâmpla la a doua arătare a lui Mesia. Dacă Mesia nu Se arată acum, înseamnă că scena nu este încă pregătită, Israel și națiunile nu sunt încă pregătite. Mesia nu Se va arăta pentru a fi respins, ci pentru a fi acceptat. Dacă Se arată și este respins din nou, măcar că a făcut ispășirea și are puterea restaurării, totuși nu o va face. El a dat pământul fiilor oamenilor pentru ca fiii oamenilor să stăpânească pământul. Judecata finală adusă prin Mesia nu va fi totală, ci va fi o manifestare a gloriei Sale și a iubirii Sale față de Israel, pe care neamurile să o vadă și să renunțe a mai crede minciuna lui Satan că Dumnezeu ar fi de fapt un Tiran care le vrea răul. Când vor vedea neamurile binele pe care Mesia îl va face cetății celei mai răzvrătite, cetății care L-a răstignit, lui Saul - națiunea care-L prigonește, atunci DE BUNĂVOIE vor spune: *de ce am crezut minciuni și am slujit idolilor? de ce am crezut așa minciuni despre Creatorul nostru? El e minunat! El merită să fie slujit!* (vezi reacția lui Ieremia de la finalul cap.16 din Ieremia – vezi comentariul pe Ieremia 16). Desigur din punctul nostru de vedere restaurarea ar putea fi adusă și altfel: Domnul e proprietar, el poate face ce vrea! Cu alte cuvinte nu ar fi nevoie de căința finală a neamurilor ca restaurarea să aibă loc sau mai bine zis ca procesul restaurării să poată începe: căci în mia de

ani se pare că va fi un PROCES LUNG de restaurare a Umanității. La fel cum Umanitatea s-a afundat din ce în ce mai mult în rău în acești mii de ani, la fel în acei mii de ani se va vindeca din ce în ce mai profund: gena umană va fi vindecată, creația va fi vindecată, dar PROGRESIV. Și la fel cum Șarpele a degradat progresiv umanitatea prin neascultarea oamenilor, Mesia va vindeca progresiv umanitatea PE BAZA ASCULTĂRII NEAMURILOR. Iată calea legitimă a restaurării. Pasajul din Ieremia 3:16-17 ne sugerează clar o vindecare în timp, un PROCES. Nu deodată, nu le va mai veni în minte chivotul Domnului, ci după ceva timp, după ce se vor înmulți în țară. Astfel iată cât de important e înțelegerea semnificației miei de ani. Fără ea Evanghelia noastră e incompletă, căci nu înțelegem adevărata semnificație și miză a celei de a doua veniri a lui Mesia. Cum spuneam din punctul nostru de vedere Domnul se complică prin faptul că vrea să vindece umanitatea pe calea legitimă a pocăinței acesteia. Dar din punctul nostru de vedere iertarea păcatului putea să aibă loc fără moartea lui Isus. Pur și simplu Domnul putea ierta în virtutea bunătății și milei Lui. Pe noi nu ne-ar fi deranjat. Dar pe El da! Jertfirea lui Isus e adusă Sieși! El e sfânt și drept. Noi nu putem pricepe acest lucru. Și se pare că pe baza aceleiași sfințenii și dreptăți, restaurarea UMANITĂȚII nu poate avea loc decât pe această cale a căinței și vindecării DE BUNĂVOIE a Neamurilor! Iarși se complică ecuația revenirii Domnului. El va reveni doar când scena pentru arătarea în slavă a lui Mesia va fi gata. Și această scenă se pregătește prin suferință. Și aici intervine rolul suferinței noastre. Nu știm cum, dar suferința noastră CONTRIBUIE la renașterea în istorie a lui Mesia. Suferința noastră de creștin devine ca o suferință a nașterii lui Mesia, o suferință necesară, indispensabilă și foarte glorioasă!

Viața noastră de credință trebuie să fie o permanentă chemare a lui Mesia. Este vorba de o dublă chemare. O chemare a Sa pentru a domni în inima și viața noastră acolo printre Neamuri, și o chemare a Sa în istorie pentru a restaura Sionul și a aduce Împărăția Sa pe pământ. Cele două chemări sunt strâns legate între ele. Cu cât Îl chemăm mai mult în viața noastră cu atât chemarea ca El să revină e mai vie, e mai puternică. Dacă lucrurile scrise mai sus despre semnificația miei de ani e adevărată înseamnă că Mesia nu vine pentru că nu este chemat, pentru că nu este chemat așa cum trebuie să fie chemat. Desigur, planul istoric este complex și-l

putem influența doar puțin prin credințioșia vieții noastre. El trebuie chemat de a-i Săi pentru a reveni și acest lucru se va întâmpla la vremea potrivită și hotărâtă de El. Dar lucru care ține efectiv de noi este chemarea Sa în viața noastră, pentru a domni peste viața noastră, pentru a o umple cum mai multă vindecare și cu mai mult din prezența Sa. Și aici e gândul care mă cercetează. Mesia așteaptă să fie chemat. El are puterea restaurării depline. Dar El nu vine pentru că nu este chemat. El vine în viața noastră doar în măsura în care este chemat. Ne aducem aminte de modelul pe care ni l-a lăsat însuși Domnul:

5. Tot așa și Hristos nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce l-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.”

6. Și, cum zice iarăși într-alt loc: „Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.”

7. El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, **aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce PUTEA să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui,**

8. măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.

9. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut, pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice,

10. căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot „după rânduiala lui Melhisedec.”

Tatăl PUTEA să-l izbăvească de atingerea cu păcat, de ispitele cu care era bombardat zilnic de Șarpe. Tatăl vroia. Dar era o condiție. Omul Isus trebuie să-L cheme pe Tatăl în așa fel încât acesta să coboare această putere peste El. Și era vorba de o chemare constantă a Tatălui. Și nu doar actul chemării, ci calitatea chemării. Isus era OM. Omenirea a pângărit istoria prin faptul că nu a chemat pe Tatăl, ba dimpotrivă l-a respins mereu și cu multă ură și brutalitate. Tatăl este DEMN. Reconcilierea nu poate avea loc oricum. Ca să poată veni, El trebuie să fie căutat, chemat, implorat. Isus era OM, reprezentant al unei omenirii răzvrătite. Strigătele Sale trebuiau să străpungă norul dintre cer și pământ și să ajungă la Tatăl

ca acesta să-L poată ajuta în mod deplin. Se insistă pe calitatea cererii: *cu strigăte mari și cu lacrimi*. Ni se descoperă și pricina pentru care a fost ascultat: *din pricina evlaviei Lui, din pricina evlaviei Lui pline de teamă, din pricina loialității Lui*. Plăcerea Lui era frica de Domnul. Singura Sa dorință, singura Sa rațiune de a trăi era să rămână curat și să nu încalce porunca Celui PreaÎnalt. Desigur El era Mesia fără de păcat care nu trebuia să păcătuiască niciodată. Noi suntem păcătoșii bolnavi care vom avea multe greșeli de îndreptat până la capăt. Dar noi nu chemăm puterea Tatălui ca să nu păcătuim niciodată (deși ne dorim și acest lucru), ci ca vindecarea lăuntrului nostru strâmb să continue (și astfel vom păcătui mai puțin). Noi strigăm ca mai mult din Duhul Său și din vindecarea Sa să locuiască în noi spre slava Sa. Și această chemare nu înseamnă doar rugăciune, ci întreaga noastră viață, credința față de ce știm, față de ce ni s-a încredințat, față de ce putem deja împlini din Legea Sa, căutarea permanentă a Feței Sale. El are puterea vindecării bolilor noastre adânci? Dar cum să Îl chemăm ca El să ne dea această putere de vindecare? El este un Dumnezeu bun. Dar este și Sfânt și demn. Nu vine oricum. Nu răspunde oricărei rugăciuni.

Finalul capitolului 4 aduce în discuție în mod discret dilema legată de cetatea care va fi distrusă la final de istorie: Ierusalimul sau un Babilon păgân al neamurilor? Într-adevăr în v.10 ni se spune că Sionul va fi dus în Babilon și acolo, în Babilon, va primi izbăvirea finală. Totuși v.11-13 ne sugerează un tablou în care neamurile, care împresoară Sionul, vor fi distruse până la urmă (așa cum va dezvolta mai explicit Zaharia). Profețiile ne sugerează că la final evreii vor fi și în Ierusalim, dar și în diaspora. Deci ambele fațete trebuie luate în calcul. Pe de altă parte Ierusalimul de la final nu va fi unul credincios, ci unul apostat, care va fi dominat de spiritul babilonului și care va fi încă sub robia babiloniană. Cartea Apocalipsa numește astfel Ierusalimul apostat de la finalul istoriei, Babilonul cel mare. Astfel cele două imagini nu se contrazic, ci se completează reciproc. Descoperim fațete distincte ale unei perioade istorice complexe.

Tocmai am terminat de citit o istorie a Ierusalimului. M-a provocat în special istoria Ierusalimului de după anul 70 d.H și până în prezent. Am fost surprins să descopăr că această cetate a rămas un centru al războiului spiritual, un punct de tensiune fundamental în istoria lumii, o fascinație vie în mentalul popoarelor și al

împăraților acestora. Și astăzi Ierusalimul rămâne cel mai disputat loc de pe Terra, sacul cu pulbere care poate oricând declanșa chiar un al treilea război mondial. Nici un alt oraș nu are o istorie atât de zbuciumată și nu are această semnificație în mentalul popoarelor și această capacitate de a declanșa atâtea lupte și războaie. De asemenea istoria sa este o istorie întunecată, o istorie a păcatului, a luptei pentru putere, a masacrelor religioase, a vărsării de sânge, a tiranilor nemiloși, a idolatriei fanatice, a imoralității sub toate formele, a mândriei și compromisului, a blasfemiei și a batjocoririi Numelui Domnului. În nici o altă cetate, în ultimele două milenii nu s-a adunat atâta păcat și atâta rău. Este ca și cum Șarpele ar vrea să pângărească și să batjocorească această Poartă a Vieții, Locul în care Mesia a murit și a înviat răscumpărând Creația de sub autoritatea sa, locul unde a fost biruit prin cruce de către Isus. La fel cum Șarpele batjocorește prin toate mijloacele sexualitatea ca Poartă a Vieții prin care Sămânța a putut intra în istorie, la fel batjocorește zi și noapte Ierusalimul ca Poartă a Mânturii aduse de Mesia. Nu cred că este alt loc de pe Terra unde densitatea idolatriei, fanatismului religios, al urii și duhurilor de rătăcire să fie mai mare. Ca pe vremea lui Mica și a profetilor din vechime, cetatea aleasă, în loc să fie un loc sacru al sfințeniei, o fecioară curată, este mai degrabă o cloacă a răului, o prostituată ce continuă să îmbete împărații pământului. Din acest punct de vedere, faptul că Anticrist va folosi Ierusalimul pentru a seduce poporul lui Dumnezeu (atât pe creștini cât și pe evrei) devine extrem de logic. Faptul că el va dori ca acolo și de acolo să verse atât sângele creștinilor, cât și al evreilor capătă sens. Și totuși Dumnezeu nu renunță și nu va renunța la acest loc.

Copiii Săi sunt însă îndemnați să plece din Ierusalimul pământesc, să stea departe de el, și mai ales în vremurile tulburi de la final. Isus îndeamnă răspicat ca la vremea finalului cei credincioși să fugă din Ierusalim, iar Apocalipsa 18 repetă acest îndemn. Pentru unii va fi o fugă fizică. Pentru alții va fi o detașare de spiritul Ierusalimului, ca centru al rătăcirii mondiale, ca centru al lucrării anticristice. Pavel însuși este îndemnat chiar de la începutul lucrării sale să fugă din Ierusalim și să stea departe de el:

14. El mi-a zis: „Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui;

15. căci îți vei fi martor, față de toți oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai văzut și auzit.
16. Și acum, ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului.”
17. Și mi s-a întâmplat că, **după ce m-am întors la Ierusalim, pe când mă rugam în Templu**, am căzut într-o răpire sufletească;
18. și am văzut pe Domnul care-mi zicea: „**Grăbește-te, ieși iute din Ierusalim, căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine.**”
19. Și am zis: „Doamne, ei știu că eu băgam în temniță și băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine
20. și că, atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, martorul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlalți și păzeam hainele celor ce-l omorau.”
21. Atunci El mi-a zis: „**Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri...**”

După ce Pavel primește revelația lui Isus Hristos, el se întoarce la Ierusalim, în Templu. Acolo se roagă, acolo îi vorbește Dumnezeu. El vrea să rămână în Ierusalim și acolo să mărturisească despre Domnul. Domnul DEJA îi spusese că este chemat la o misiune mondială, printre neamuri și împărați. Totuși Pavel vrea să rămână la Ierusalim. Pare ciudat. Să refuzi o chemare de misiune mondială în marile cetăți ale lumii pentru a rămâne într-un singur loc, la Ierusalim. Acest lucru ne arată că Pavel a înțeles că revelația adusă de Isus Hristos nu aduce doar la stadiu de simbol Ierusalimul, templul, țara sfântă, poporul evreu. Pavel a înțeles că acel loc rămâne locul ales de Domnul. El înțelege că dacă Ierusalimul este câștigat pentru Hristos, toată lumea va fi câștigată pentru Hristos. Ierusalimul e capul lui Israel, și capul națiunilor. Deci e logic să rămâi la Ierusalim dacă urmărești vindecarea deplină a neamurilor. El nu disprețuiește lucrarea dintre Neamuri, dar găsește că e mai logic să-și concentreze mărturisirea la Ierusalim. Și totuși Domnul îi propune o altă strategie: *Părăsește IUTE Ierusalimul și du-te la Neamuri!* Îți și

explicită: *căci vor respinge mărturia ta...* Ierusalimul a ajuns la un punct critic de împietrire. La fel cum Domnul nu mai primea rugăciunea lui Ieremia pentru Ierusalim, acum Domnul îi cere lui Pavel să nu-și mai concentreze mărturisirea în Ierusalim. Desigur erau alți creștini și apostoli care continuau mărturisirea în Ierusalim. Dar în același timp mărturisirea lui Pavel rămânea specială. Pavel e chemat să înțeleagă ca Ieremia de altădată ce era în Ierusalim în acel moment istoric, ce era în inima Domnului față de Ierusalim. Iată că acum NICI MĂRTURISIREA lui Pavel nu e aprobată de Domnul în Ierusalim. Pavel e trimis la Neamuri. Dar la fel cum dorința lui Pavel de a rămâne în Ierusalim nu este în detrimentul mântuirii neamurilor, nici chemarea Domnului către Neamuri nu este în detrimentul Ierusalimului. Domnul înțelege că cea mai bună strategie pentru Ierusalim este evanghelizarea directă a Neamurilor. Pavel va dezvolta acest lucru în Romani 11: Evreii au căzut în împietrire.... împietrirea e mare.... nu trebuie sofocați cu evanghelizarea, ci făcuți geloși prin evanghelizarea neamurilor, deci atât pentru Ierusalim, cât și pentru Neamuri, cea mai eficientă strategie a mântuirii este îndepărtarea lui Pavel de Ierusalim și propovăduirea sa directă dintre Neamuri. Pavel e apostolul Neamurilor, iar noi suntem Biserici dintre Neamuri. El pare să rămână o pildă pentru noi în ce privește raportarea la Ierusalim și la evrei. Chemarea noastră nu este să mărturisim la Ierusalim sau printre evrei, ci să stăm departe de Ierusalim și să fim credincioși preoției noastre printre Neamuri, în cetatea în care ne-a așezat Dumnezeu.

În epistolele sale către Bisericile dintre Neamuri Pavel nu îndeamnă în mod repetat ca ele să se roage pentru evrei. De fapt nu îndeamnă la rugăciune pentru Sion în mod explicit niciodată. El vorbește însă de întristarea inimii sale pentru evrei, o întristare permanentă care-l face să dorească să fie aproape anatema, despărțit de Hristos de dragul lor. De asemenea vorbește deschis de privilegiile lor, de rolul lor viitor în istorie (Romani 9-11), cât și de *datoria* neamurilor față de ei:

25. Acum mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare sfinților.

26. Căci cei din Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții care sunt în Ierusalim.

27. Negreșit, au avut bunătatea; dar era și **o datorie** față de ei; pentru că, dacă Neamurile au avut parte de binecuvântările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute și ele cu bunurile lor pământești.

(Romani 15)

Pavel înțelege că trebuie să se împlinescă vremurile neamurilor. De-abia apoi poporul evreu împietrit va fi adus la pocăință, de-abia apoi Ierusalimul va fi curățit și restaurat. De aceea credincioșia noastră printre Neamuri în cetatea în care ne-a așezat Dumnezeu pare a fi cea mai eficientă rugăciune pentru Ierusalim. De asemenea chemarea Împărăției din rugăciunea Tatăl nostru (*Vină Împărăția Ta!*), și rugăciunea: *Vino, Doamne Isuse!* Nu este altceva decât versiunea nou-testamentară a rugăciunii pentru restaurarea Sionului, cel mai frumos descrisă în Vechiul Testament în *Isaia cap.62*. Revenirea lui Mesia și restaurarea Sionului reprezintă de fapt același moment istoric, aceeași realitate binecuvântată mult așteptată. E esențial să rămânem la ce este scris și să nu ne apucăm de capul nostru și după strategia noastră să forțăm planurile Domnului. Atât creștinii fanatici, cât și evreii fanatici au încercat diverse lucruri pentru a grăbi revenirea sau venirea lui Mesia. De la evanghelizarea agresivă a evreilor de la Ierusalim, până la incendierea moscheii de pe muntele Templului, de la încercarea de a găsi (produce) acea vacă roșie până la rugăciuni disperate la Zidul Plângerii.

Cel ce va curăți Ierusalimul va fi Domnul Însuși. Și va face acest lucru prin judecată. În *Isaia 3:1-4:1* PROFETUL DESCRIE un Ierusalim apostat care va fi pedepsit de Dumnezeu. Dar apoi în *4:1* continuă în mod surprinzător:

2. **În vremea aceea**, odrasla Domnului va fi plină de măreție și slavă, și rodul țării va fi plin de strălucire și frumusețe pentru cei mântuiți ai lui Israel.

3. **Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi „sfânt”, oricine va fi scris printre cei vii la Ierusalim.**

4. **După ce va spăla Domnul murdăriile fiicelor Sionului și va curăța Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecății și cu duhul nimicirii,**

5. Domnul va așeza, peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum, ziua, și un foc de flăcări strălucitoare, noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost,

6. o colibă, ca umbrar împotriva căldurii zilei și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii.

Odrasla Domnului Se arată când Ierusalimul e în agonie. Și Se arată pentru a mântui rămășița evreilor din Ierusalim și pentru a restaura Sionul. Dar această restaurare va avea loc doar DUPĂ ce Domnul va curăți Ierusalimul cu duhul judecății și al nimicirii. Deci judecata care va veni asupra Ierusalimului va avea un rol de curățire. De asemenea și rămășița care se va căi va fi curățită tot prin judecată, prin judecata care a venit asupra lui Mesia din pricina păcatelor poporului Său (vezi Isaia 53). Descoperim deci că în ciuda păcatelor Ierusalimului, el rămâne cetatea Marelui Împărat, și El nu renunță la ea. Dar restaurarea va avea loc doar după curățire. Iar această curățire o va putea opera doar Domnul, și va fi făcută cu duhul judecății și al nimicirii. Nu omul, ci Domnul este Cel care va curăți Ierusalimul. Nu omul, ci Domnul e Cel care va restaura Sionul. O restaurare a Sionului făcută de om și fără manifestarea duhului nimicirii nu poate fi decât o minciună și o lucrare anticristică de rătăcire.

Cei doi prooroci din Apocalipsa 11: vor mărturisi sau nu la Ierusalim? Vor merge pe linia trasată de Ieremia sau cea trasată de Pavel? Trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, unde a fost răstignit și Domnul lor. Dar poate că doar își vor sfârși lucrarea la Ierusalim. Poate că vor trece ca și Isus și Pavel ocazional prin Ierusalim, sau poate că vor mărturisi ca Ieremia în special la Ierusalim. Întrebarea rămâne deschisă.

Mica – capitolul V

V.1 ne prezintă din nou o situație de criză pentru Sion. Izbăvirea ține de viitor. Dar izbăvirea va fi precedată de o situație de criză. Acum imaginea

împresurării Sionului este mult mai clară. Criza nu va însemna doar ducerea evreilor în Babilon (4:10), ci și împresurarea Ierusalimului (5:1). În acest context, al împresurării Sionului, al crizei naționale, judecătorul, conducătorul lui Israel este lovit cu nuiua pe obraz. Dar cine este acest conducător? Este Zedechia (ultimul împărat al lui Iuda înainte de robia babiloniană), este conducătorul pământesc al lui Israel la vremea sfârșitului sau este Mesia? Avem măcar două interpretări. Prima are în vedere conducătorul pământesc al lui Israel care la vremea sfârșitului, la vremea împresurării cade în mâna vrăjmașilor lui Israel și este lovit cu nuiua pe obraz. Acest fapt arată cât de mare este criza lui Israel, ocara de care va avea parte. Dacă acest lucru i se întâmplă Conducătorului lui Israel atunci ce se întâmplă cu oamenii obișnuiți din Israel? A doua interpretare susține că acest conducător ar putea fi chiar Mesia. Isaia 50:6 anunțase deja că Mesia va fi bătut în obraz, iar Isaia 49:7, Isaia 53:1,8 anunța că va fi respins de Israel. Deci suferința Sa avea să fie cauzată de însuși Israel. Dar de ce ar introduce profetul în acest context tocmai ideea că Mesia va fi bătut pe obraz? De ce introduce această idee tocmai în contextul descrierii crizei Sionului? Poate pentru a evidenția tocmai cauza crizei Sionului, și anume această criză este determinată de faptul că Judecătorul lui Israel a fost respins și bătut cu nuiua pe obraz de al Său popor. Însă această interpretare pare puțin forțată în text. Ea ar putea fi argumentată doar în lumina profețiilor din Isaia, și poate și în lumina celor din Zaharia cap.9-14. Dacă însă acest verset nu are valențe mesianice, atunci el ar avea în vedere împăratul lui Israel de la finalul istoriei. Acesta deci nu ar fi în tabăra vrăjmașă, deci nu ar fi Anticrist. Cartea Daniel ni-l descrie pe Anticrist ca un împărat păgân, al unei alte împărății decât cea a lui Israel. La fel pare a fi și fiara din Apocalipsa: o împărăție păgână cu un împărat păgân. Versetul 5:1 din Mica ar susține că împăratul lui Israel de la finalul istoriei va avea un destin asemănător cu Zedechia. Pe calea alianțelor, el va atrage propriul popor în capcană, și va cădea el însuși în mâna vrăjmașilor. Dar care ar fi imaginile profetice care ne-ar sugera că Anticristul ar putea fi evreu? În primul rând, Solomon cu venitul său anual de 666 de talanți, și apoi Irod cel Mare care rezidește Templul (deși Irod nu era evreu). Oricum este vorba de cineva care șade pe scaunul de domnie al lui Israel de la Ierusalim. Apoi mai este și profeția din Isaia 14 unde Anticristul este împăratul Babilonului, cel care *și-a nimicit țara și și-a prăpădit propriul popor* (Isaia 14:20). În Apocalipsa, Babilonul este Ierusalimul

apostat, iar ideea de *a-ți nimici propriul popor* ne aduce aminte de genocidul lui Irod cel Mare. Ne aducem aminte că în contextul genocidului inițiat de Irod, Matei spune că se împlinește profeția din Ieremia 31 cu plânsul Rahelei. Or plânsul Rahelei are în vedere plânsul lui Israel de la finalul istoriei. Astfel, genocidul lui Irod ar prefigura genocidul de care Israel va avea parte la finalul istoriei. Or la final, acest genocid va fi inițiat de Anticrist. Astfel, Irod devine un prototip al Anticristului. Anticristul va face rău poporului evreu. Va face rău și propriului său popor? – după cum ne spune Isaia 14 - sau poporul său este chiar poporul evreu? Oricum, ideea de împărat ne-evreu (dar apropiat evreilor ca Irod) care șade pe scanul său de domnie la Ierusalim și care va domni și peste evrei poate aduna la un loc cele două imagini: *împăratul păgân versus împăratul evreu*. Și dacă la final își va da arama pe față împotriva evreilor, conducătorul evreilor care va fi bătut cu nuiaua pe obraz ar putea fi altcineva, și anume un lider evreu care va prelua conducerea țării când Anticristul îi va trăda.

V.2 este extrem de important. Este marea noutate mesianică pe care o aduce cartea Mica și care nu se găsește în niciunul din ceilalți profeți. În mod cert este vorba despre MESIA, despre acel MESIA care va aduce izbăvirea finală mult așteptată de Israel. El va stăpâni pentru totdeauna peste Israel, El va cârmui cu puterea Domnului. În timpul domniei Sale, ei vor locui liniștiți și El va fi proslăvit până la marginile pământului, El va fi pacea lui Israel. Este un pasaj mesianic care spune cât se poate de clar că izbăvirea finală a lui Israel va fi prin Mesia. Suntem onești cu textul și subliniem și faptul că acesta vorbește în principal despre a doua venire a lui Mesia, despre arătarea Sa în glorie și lucrarea Sa de a-l izbăvi pe Israel. Nu poate fi vorba de prima venire, căci la prima venire, Robul Domnului va fi respins de ai Săi (vezi Isaia 40-66), iar Unsul Domnului va fi stârpit și nu va avea nimic (vezi Daniel cap.9). Totuși Isus se naște la Betleem în contextul primei veniri a lui Mesia. Să analizăm textul așa cum este.

El anunță că Mesia va ieși din Beetleemul Efrata a lui Iuda. Mesia este Cel care va stăpâni peste Israel. Este absolut firesc căci El este fiul lui David, Cel care are drept de domnie asupra lui Israel și Cel care va domni peste Israel în veci de veci. Deși este un om a cărui ieșire sau obârșie va fi din Betleemul lui Iuda, totuși ieșirea și obârșia lui este din vremuri străvechi, din zilele veșniciei. Este foarte

interesantă expresia: *Îmi va ieși...* Nu va ieși poporului sau pentru popor, ci Domnului și pentru Domnul. Acest lucru înseamnă că Mesia este al Domnului, că iese din Dumnezeu și că *Însuși Dumnezeu Îl așteaptă*. Acest Mesia va avea o obârșie pământească din Betleemul lui Iuda, deci va fi un OM. Trebuie să fie OM, căci este Sămânța promisă, și trebuie să fie urmaș al lui Adam, al lui Avraam și al lui David. Faptul că se naște din Betleemul lui **Iuda** nu ne miră, căci David însuși era fiul lui Isai, Betleemitul, urmaș al lui Iuda (vezi 1 Samuel 16:1). Deci David însuși era originar din Betleemul lui Iuda. Mica anunță că Mesia, fiul lui David va ieși tot din Betleemul lui Iuda. Iată de ce Domnul alege ca loc pentru nașterea lui Mesia tocmai Betleemul. Mesia este un OM ca David, dar totuși este mai mult decât un om. Nașterea sa are loc în vremurile străvechi, înainte de întemeierea lumii, în zilele eternității. Astfel, Mesia *pre-există* momentului nașterii sale pământești din istorie. El este de natură divină după cum va anunța Ieremia: *și-L vor numi Domnul, Neprihănirea noastră...* Dar dacă este una cu Tatăl, de ce are totuși o obârșie în zilele eternității? De ce nu este fără de început ca Dumnezeu? Ideea de obârșie a lui Mesia este confirmată și de Proverbe capitolul 8:

12. Eu, **Întelepciunea**, am ca locuință mintea și pot născoci cele mai chibzuite planuri.

13. Frica de Domnul este urârea răului; trufia și mândria, purtarea rea și gura mincinoasă, iată ce urăsc eu.

14. De la mine vine sfatul și izbânda, eu sunt priceperea, a mea este puterea.

15. Prin mine împărățesc împărații și dau voievozii porunci drepte.

16. Prin mine cârmuiesc dregătorii și mai marii, toți judecătorii pământului.

17. Eu iubesc pe cei ce mă iubesc, și cei ce mă caută cu tot dinadinsul mă găsesc.

18. Cu mine este bogăția și slava, avuțiile trainice și dreptatea.

19. Rodul meu este mai bun decât aurul cel mai curat, și venitul meu întrece argintul cel mai ales.

20. Eu umblu pe calea nevinovăției, pe mijlocul cărărilor neprihănirii,
21. ca să dau o adevărată moștenire celor ce mă iubesc și să le umplu vistieriile.
22. Domnul ***m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui***, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui.
23. ***Eu am fost așezată din veșnicie***, înainte de orice început, înainte de a fi pământul.
24. ***Am fost născută*** când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape;
25. ***am fost născută*** înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile,
26. când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii.
27. Când a întocmit Domnul cerurile, ***eu eram de față***; când a tras o zare pe fața adâncului,
28. când a pironit norii sus și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului,
29. când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliiile pământului,
30. eu eram ***meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui***, jucând neîncetat înaintea Lui,
31. jucând pe rotocolul pământului Său și găsindu-mi plăcerea în fiii oamenilor.

Ne apropiem de marile dispute teologice cu privire la natura Fiului. Dar intrăm în ele. Unii teologi fac distincție între Fiul și Mesia. Mica 5 și Proverbe 8 vorbesc despre obârșia lui Mesia și nu a Fiului, adică despre momentul în care Fiul co-etern și egal cu Tatăl a acceptat FUNCȚIA de MESIA din planul Tatălui. Ar avea logică. Cuvântul care s-a făcut trup este ***singurul născut din Tatăl***. (Ioan 1:14). Toți suntem din Tatăl, totuși El este singurul născut din Tatăl. Ce presupune această naștere? Când a avut loc? Este vorba de același moment tainic când Fiul a

acceptat să fie Mesia? Fiul a învățat să asculte, și era deopotrivă Cu Dumnezeu. deci nu era în natura Sa să asculte, să se supună. Dar orice făptură creată de Domnul se află în mod natural în relație de subordonare cu Creatorul. Totuși cu Fiul e altfel. Totuși are și El o naștere. Dar nașterea nu înseamnă creere, concepere. Copilul este conceput în pântecul mamei. Nașterea presupune doar o schimbare de mediu, doar o nouă etapă din viața celui care care *DEJA* există. Astfel nașterea Fiului din *Ps.2* nu înseamnă crearea Fiului, ci Învierea Fiului, și trecerea Fiului într-o nouă etapă de existență. Crezul afirmă *născut nu făcut*, pentru a surprinde complexitatea naturii Fiului. Desigur Mica nu clarifică acest aspect. El doar anunță că Mesia este un Om, dar nu este doar un Om. Este o ființă celestă care precede însăși creația. Această ființă se va întrupa pe linia lui David și va ieși din Betleem. În traducerea literală este și varianta: Cel ce va ieși din Betleem își are ieșirea (originile) din zilele veșniciei. Se introduce ideea de mai multe IEȘIRI/NAȘTERI ale lui Mesia. Oricum ideea de IEȘIRE e diferită de cea de facere. În Proverbe 8:22 Cornilescu traduce: *Domnul m-a făcut...* dar traducerea literală nu folosește această expresie. Ea traduce astfel:

- Domnul *mă avea* la începutul căii Sale, înaintea lucrărilor Sale de de mult...
- Din eternitate am fost unsă, de la început, înainte de a fi lumea....
- Când nu erau adâncuri am fost născută...

Deci traducerea literală, mai apropiată de original, nu folosește deloc expresia *a face*. Doar *a naște* și *a unge*. Iar în loc de a face spune *mă avea*, ceea ce sugerează tocmai existența dintotdeauna a Înțelepciunii. Nici traducerea NIV nu folosește în *Pv.8:22* verbul *a FACE*. Deci născut și nu făcut. Fiul există dintotdeauna dar este născut (*de mai multe ori!!!*) de Tatăl trecând prin diferite faze de existență. Prima naștere se pare că are loc înainte de orice creație și de orice început, când Fiul acceptă funcția de Mesia, deci și de subordonare față de Tatăl. Revelația Noului Testament cu privire la identitatea Fiului nu aduce mari noutăți. Ea confirmă ceea ce Vechiul Testament anunțase deja cu privire la identitatea lui Mesia. Blocarea evreilor în ideea că Mesia este doar un om este pe deplin nejustificată. Este clar că Omul-Mesia e mai mult decât un Om, este o

Persoană divină, eternă care se întrupează. Iată cele două mari blocaje ale teologiei evreilor: *Mesia este doar un Om, Mesia va fi recunoscut prima dată de evrei*. Dar Mesia este mai mult decât un Om, iar El va fi mai întâi respins de ai Săi, iată mesajul clar al Vechiului Testament. Dacă Isus nu ar fi pretins că este divin, dacă Isus nu ar fi fost respins de evrei, de-abia atunci El ar fi putut fi un impostor sau orice altceva, dar nicidecum Mesia promis de Scripturile evreilor.

Noi plasăm acum Mica 5:2 la prima venire, iar Mica 5:4 la a doua venire, dar în text aceste imagini sunt așezate una după alta ca și cum ar fi vorba de o singură venire a lui Mesia. Nu este o forțare a textului în lumina comentariilor din Noul Testament? Răspundem la această întrebare cu un NU răspicat. Și este un NU răspicat din mai multe motive:

- În primul rând, literatura profetică vetero-testamentară introduce cu mult timp înainte de scrierea Noului Testament principiul glisării profetice și împlinirii unei profeții în mai multe faze. Astfel i-am putea întreba pe Evrei după căderea Babilonului și întoarcerea din robie de ce nu a avut loc izbăvirea finală a lui Israel prin Mesia, căci așa anunțaseră cu claritate Isaia, Ieremia și ceilalți profeti? De ce izbăvirea Ierusalimului pe vremea lui Ezechia nu a adus împărăția mesianică cum anunțase Isaia? De ce după curățirea Templului profanat de Antioh Epifanes nu a avut loc SFÂRȘITUL zilelor așa cum a anunțat Daniel? Deci profeția Vechiului Testament impune interpretarea profețiilor pe baza principiului glisării profetice și a împlinirii unei profeții în mai multe faze. Astfel Cel care se naște în Betleem poate aduce și după 2000 de ani izbăvirea lui Israel!
- În al doilea rând, alăturarea primei veniri cu a doua venire ne sugerează o singură lucrare a lui Mesia. Mesia nu are două lucrări, ci o singură lucrare împlinită prin două venituri. Lucrarea nu este completă decât prin a doua sa venire.
- Și în al treilea rând (*și extrem de important acest punct*): lucrarea lui Mesia a fost divizată în două venituri distincte **din pricina evreilor**. Din punctul de vedere a lui Dumnezeu, trebuia să fie o singură venire.

Astfel, dacă Isus nu era respins de evrei, El le aducea atunci și acolo, în sec 1, marea izbăvire și mia de ani. Nu ar mai fi fost nici perioada Bisericii dintre Neamuri și nici așteptarea unei a doua veniri. Dar pentru că evreii l-au respins, Cel care ieșit din Betleem să izbăvească pe Israel nu a putut să împlinească imediat v.4 și 5 din Mica cap.5. Dar pentru aceasta a venit și aceasta îi era intenția. Acest punct cred că este cel mai important pentru a explica de ce adesea în profeții nu se face o separație între prima și a doua venire, căci nu trebuia să aibă loc decât o singură venire, tocmai pentru că Domnul nu i-a predestinat pe evrei să-L respingă pe Mesia, ci a fost alegerea lor care a blocat aducerea Împărăției mesianice pe pământ.

- În al patrulea rând, însăși profeții din Vechiul Testament anunță că Mesia va fi mai întâi respins de ai Săi, apoi va urma perioada Neamurilor, și apoi izbăvirea finală a lui Israel prin Mesia când acesta va plânge pe Cel pe care L-au străpuns. Nu este o invenție a creștinilor acest fapt. Acest tipar profetic este trasat mai întâi de principalii antemergători ai lui Mesia (Moise mai întâi respins, apoi devine Izbăvitor, Iosif mai întâi respins, apoi devine Izbăvitor, David mai întâi prigonit apoi devine Izbăvitor), și apoi este afirmat explicit de profeții Vechiului Testament. Amintim în treacăt doar de Isaia 49 pe care l-am comentat în detaliu când am studiat Ieremia (Robul Domnului este respins de Israel, mântuirea este dusă la Neamuri până la marginile pământului, și apoi Mesia aduce izbăvirea lui Israel) sau de Ps.110: *Mesia șade la dreapta Tatălui ca Mare Preot PÂNĂ CÂND vrăjmașii Săi vor fi făcuți așternut al picioarelor Lui.* Mesia suferă și este înălțat, după care urmează o perioadă de așteptare. În această perioadă, vrăjmașii Săi nu sunt încă nimiciți, iar Evanghelia Sa trebuie dusă până la marginile pământului. După această perioadă, Se va arăta în slavă pentru a nimici pe vrăjmași și a izbăvi pe Israel. Este clar că este vorba de două apariții ale lui Mesia pe scena istoriei, iar între acestea există o perioadă misterioasă a neamurilor.

De ce Betleem? Betleem ar însemna Casa Pâinii, un nume potrivit pentru locul în care avea să se nască Pâinea Vieții, Pâinea care satură, Pâinea care va hrăni pe Israel și toate neamurile. Este o localitate la 11 km Sud de Ierusalim. Este deci aproape de cetatea Marelui Împărat, dar totuși este o cetate distinctă de ea. Și este o cetate mai mică decât mărețul Ierusalim, dar și una din cetățile cele mai mici ale lui Iuda. De ce Mesia nu se naște la Ierusalim ci la Betleem? - iată marea întrebare!

Prima referire o avem în Genesa 35:16-20. Localitatea se numește Betleem sau Efrata. Iacov venea cu familia sa de la Betel (casa lui Dumnezeu) acolo unde îi vorbise Dumnezeu și acolo unde își curățise familia de idoli. În drum spre Betleem, în apropiere de această localitate, Rahela era în durerile nașterii. A avut o naștere grea. A născut un fiu și ea i-a pus numele Ben-Oni (fiul durerii mele), dar Iacov l-a numit Beniamin (fiul dreptei). Rahela a murit, dar Beniamin a trăit. Iacov a avut inima sfâșiată și acolo a ridicat un mormânt pe stâlpul Rahelei. Iacov s-a dus mai departe la Migdal-Eder, și pe când locuia acolo, Ruben s-a culcat cu țitoarea tatălui său, Bilha. Deci Betleem este asociat de la început cu o naștere, cu durerile nașterii, cu o naștere foarte grea, cu o naștere tragică. Totuși nașterea reușește: copilul trăiește, dar mama lui moare. Betleemul devine deopotrivă un simbol al morții, al pierderii și al durerii, dar și un simbol al vieții, al speranței, al mângâierii. O moarte care dă viață, o stingere care aduce un nou suflet pe lume. Rahela era cea care adusese idolatria în familia lui Iacov. Să fie vorba de o pedeapsă a Domnului? Probabil că da. Iacov însă o numește Dreaptă, căci o iubea foarte mult. În ciuda greșelilor ei, din pricina iubirii lui Iacov față de ea, mormântul Rahelei rămâne un loc sacru în memoria poporului ales. Deja parelele cu profețiile din Mica devin fascinante. Tema durerii nașterii este o temă-cheie în cartea Mica, și această imagine apare la finalul cap.4 chiar în contextul anunțării nașterii lui Mesia la Betleem din cap.5! Vom comenta puțin mai târziu. Dar și localitatea menționată după Betleem: Migdal-Eder ne trimite tot la cartea Mica. Într-adevăr, în Mica 4:8 expresia *turn al turmei* înseamnă de fapt Migdal-Eder. În istoria lui Israel, Migdal-Eder devine un loc pângărit de păcatul lui Ruben, un simbol al adulterului. Dar la final, tocmai acest loc va fi restaurat, va fi reabilitat, va căpăta o altă semnificație. În Mica 4:8, apare o dificultate, căci turnul turmei (migdal-eder) pare a fi același lucru cu dealul fiicei Sionului. Astfel, unii comentatori conchid că paralela cu

Migdal-Eder este doar o simplă coincidență de denumire și că adevărata referire este la un turn al cetății lui David. Dar am învățat deja că Scriptura realizează asocieri complexe. Asocierea cu dealul Sionului și cea cu Migdal-Eder-ul pot coexista. Nu este neapărat să alegem una dintre ele. Căci la fel cum Migdal-Ederul a devenit un loc al păcatului, la fel și Ierusalimul a devenit un simbol al adulterului și al desfrâului. Dar la final, ambele vor fi reabilitate prin curățirea pe care o va face Domnul. Desigur, Ierusalimul are și rolul de turn al turmei lui Israel, de vegheator al poporului ales.

Un alt loc important unde este menționat mormântul Rahelei este în 1 Samuel 10:1-2:

- Samuel a luat sticlucă cu undelemn și a turnat-o pe capul lui Saul. Apoi l-a sărutat și a zis: Nu te-a uns Domnul ca să fii căpetenia moștenirii Lui? Astăzi după ce mă vei părăsi vei găsi doi oameni la mormântul Rahelei, în hotarul lui Beniamin, la Tehlah. Ei îți vor zice: Măgărițele pe care te-ai dus să le cauți s-au găsit. Și iată că tatăl tău nu se mai gândește la măgărițe, ci este îngrijorat de voi și zice: *Ce să fac pentru fiul meu?*

Noi asociam Betleemul cu ungerea lui David, dar iată că el este asociat indirect și cu ungerea lui Saul, care este chiar din Beniamin, cel care a fost născut APROAPE de Betleem. Ne dăm seama că Betleemul poate fi la fel de bine asociat cu David cât și cu Saul. Deci șansa dată de Domnul lui Saul a fost reală. El putea deveni strămoșul lui Mesia, cu El putea Domnul încheia legământul pe care apoi l-a încheiat cu David. Betleemul este asociat deci la început cu Mesia, Împăratul, Izbăvitorul, fie că acesta este prefigurat de Saul sau de David. Dacă Mesia ar fi venit din Saul, El s-ar fi născut tot la Betleem.

Dar Saul este lepădat de Dumnezeu. Samuel îi transmite acest mesaj. Și acum mare atenție la ce se întâmplă după despărțirea dintre Samuel și Saul din 1 Sam. cap.15:

- Samuel a plecat la RAMA, și Saul s-a suit acasă la Ghibea lui Saul. Samuel nu s-a mai dus să vadă pe Saul până în ziua morții sale. Dar

Samuel plângea pe Saul, pentru că Domnul Se căise că pusese pe Saul Împărat peste Israel.

Cum de nu am văzut acest lucru până acum? Samuel s-a dus la RAMA și deci RAMA a devenit un loc al plângerii, în care Samuel plângea pe Fiul pierdut, pe Împăratul lepădat, pe Fiul care murise din punct de vedere spiritual. Dumnezeu a auzit acest PLÂNSET al lui Saul de la Rama. Dar l-a auzit diferit decât s-ar fi așteptat Samuel. Domnul nu i l-a dat lui Samuel pe Saul înapoi, dar în schimb l-a trimis la Betleem să-l ungă pe David ca împărat. Rama este aproape de Ierusalim. Samuel plângea privind spre mai îndepărtata Ghibee a lui Saul, dar răspunsul plângerii sale era la Betleem. Când Saul este lepădat ca împărat, David încă nu se născuse. Deci David se NAȘTE la Betleem în TIMP ce Samuel plângea la RAMA. David se naște ca rod al plânsului lui Samuel, David se naște în timp ce Samuel jelește. Este în plan spiritual o durere a nașterii, care face posibilă nașterea Izbăvitorului lui Israel, nașterea celui din care avea să vină Mesia. Când David se naște la Betleem, pe tronul capitalei țării (Ghibeea), șade un împărat apostat, un anti-Mesia, un Anticrist. David nu se poate naște în capitala apostată a țării. El se naște undeva în taină, nebăgat de nimeni în seamă. Betleemul este o cetate mică printre cetățile lui Iuda. Și Saul făcea parte din una din cele mai neînsemnate familii din Benjamin, una din cele mai mici seminții din Israel. Lui Dumnezeu îi place să aleagă lucrurile mici ca să le facă de rușine pe cele mari, îi place să aleagă lucrurile slabe ca să facă de ocară pe cele tari. El nu este impresionat de lucrurile mărețe și se îndepărtează de cel care se înalță. În schimb, se apropie cu bucurie de cel mic și smerit, de cel care nu se îndeletnicește cu lucruri prea mari pentru el. Când oamenii din cetățile mari ale lui Iuda visau la lucruri mari, David se năștea în micuțul și smeritul Betleem. Când familiile bogate din Ierusalim se gândeau că poate din ele va veni Mesia, Isus se năștea din Maria, în același micuț Betleem. Și când Isus se năștea, un alt Saul stătea pe tron, Irod cel Mare, un alt Anticrist și împărat apostat. Și în vremea nașterii lui Isus nu putea lipsi PLÂNSETUL. Irod a inițiat un cumplit genocid în zona Betleemului (dar includea această zonă și Rama? – vom clarifica mai jos). De-abia acum tabloul este complet. În vechime, Samuel plângea la Rama, Saul cel apostat domnea la Ghibea, poporul era în neascultare de Domnul, iar David se năștea în neînsemnatul Betleem. Acum, Rama ar plânge din

nou, Iord domnea la Ierusalim, poporul era împietrit, iar Mesia se naștea în același micuț Betleem. Iată de ce nu la Ierusalim. Ierusalimul era adulter, compromis, plin de mândrie, sortit pentru judecată. Magii caută Pruncul la Ierusalim. Dar El nu era acolo. El nu putea fi acolo. Cetatea era apostată, mândră, sortită judecății. Mesia avea să restaureze Ierusalimul, e adevărat. Dar după ce îl va curăți. Nu se putea naște acolo. Locul fastuos nu se potrivea cu discreția primei părți a lucrării lui Mesia, și nici cu valorile Împărtiei. La Ierusalim domnea împăratul dorit de poporul împietrit. Nu era loc la Ierusalim pentru Mesia. Mesia se putea naște doar într-un mic sătuc. Și nici acolo nu se găsea loc pentru el. Iată ce primire îi făcea pământul, iată cât de mult îl dorea Israel pe adevăratul Mesia. Faptul că Mica anunță nașterea lui Mesia la Betleem, nu este doar o trimitere la linia genealogică a lui David, ci mai ales la contextul în care a fost uns David ca Împărat. În cap.16 din 1 Samuel, când David este uns ca Împărat, cuvântul de ordine este DISCREȚIA. Saul știe că va veni un alt Împărat, crede acest lucru, măcar că este apostat. Și se va lupta ca să oprească ridicarea acestui alt împărat. El este cu ochii pe Samuel. El este gata să omoare pe Samuel și pe acest nou împărat. Lui Samuel îi este frică de faptul că Saul va afla și-l va omorî. Și atunci cuvântul de ordine este discreția. Saul nu trebuie să afle. Ungerea trebuie să aibă loc în taină. Samuel primește instrucțiuni directe din partea Domnului CUM să se ferească de furia nemiloasă a lui Saul. Dar și Mesia se va naște la Betleem. Dar El se naște mult după epoca apusă a lui Saul, se naște după instaurarea domniei davidice, după ce Ierusalimul lui David îi este făcută capitală. Dacă este din David, nu ar trebuie să se nască la Ierusalim, acolo unde trebuie să șadă familia sa regală? Dacă este din David, regele Ierusalimului, de ce să se nască el din neînsemnatul Betleem? Lucrurile au sens, doar dacă pe scaunul din Ierusalim va șede un alt Saul, un împărat apostat, eventual cineva care nu este din David. Deja citim cu totul altfel pasajul din Matei cap.2. Cât de complexă este profeția din Mica 5:2. Ea nu indică doar locul nașterii lui Mesia, ci și toată scena politică și atmosfera spirituală din vremea nașterii lui Mesia. Irod este noul Saul care crede în venirea împăratului, dar se luptă conștient împotriva sa. Nașterea trebuia făcută deci în taină, în aceeași discreție. Irod nu trebuie să afle. Este nevoie din nou de înștiințări directe din partea Cerului pentru ca Cel uns să scape de furia împăratului apostat. Pruncul scapă, dar Rama plânge. Pruncul se putea naște doar în urma unor dureri mari de

naștere. Acolo unde a plâns Rahela, acolo unde a plâns Samuel, acolo aveau să plângă și femeile ai căror prunci aveau să fie omorâți de Irod. Dar plânsul lor nu avea să fie plânsul final. Aceste dureri ale nașterii de la Rama din drumul spre Betleem aveau doar să prefigureze marele plâns de la finalul istoriei, marea durere a nașterii de care ne vorbește și Mica în 4:10, dar și Ieremia în Ieremia 31:15-16:

15. Așa vorbește Domnul: „Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii; și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt!”

16. Așa vorbește Domnul: „Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului.

17. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul; copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor!

Ieremia profetește despre ultimul necaz din viața tulburată al femeii-Israel, al femeii care trebuia să îl nască pe Mesia. Ultimul necaz va fi atât de mare, încât nu va mai dori să fie mângâiată. După necazul din anul 586 ea totuși mai dorea să fie mângâiată (Plângeri 1:17), dar necazul adus de Anticrist va fi mult mai mare. Nu va mai dori să fie mângâiată. Dar tocmai acel necaz va fi durerea nașterii lui Mesia. Și acum Mesia nu se va naște în istorie doar pentru a curta pe Israel. Acum se va naște în istorie tocmai pentru că este pețit de Israel, și se va naște deci pentru a o izbăvi. De aceea, pentru că va veni Mesia, se poate spune FEMEII: nu mai plânge! Este nădejde pentru urmașii tăi! Necazul este atât de mare, rana atât de adâncă încât o mare izbăvire nu este suficientă pentru a aduce mângâierea. Doar marea izbăvire, doar Mesia mai poate vindeca rana. Și iată că El a venit spunând Femeii de la Rama, ca altădată femeii de lângă mormânt: *Nu mai plânge!*

Matei consideră că profeția din Ieremia 31 s-a împlinit în Matei cap.2, dar e vorba doar de o fază a împlinirii plânsului de la Rama. Profeția se va împlini în mod plinar la a doua venire a lui Mesia. Căci iată, acest Mesia cunoaște MAI MULTE NAȘTERI: este născut din Tatăl din eternitate, înainte de facerea lumii. Apoi este născut ca om din fecioara Maria, dar și din durerea istorică a Femeii-Israel hăituită de nemilosul Balaur (Apoc.12). Apoi este născut la înviere (*Tu ești*

Fiul Meu! astăzi te-am născut – vezi Ps.2), este înviat din duh din adâncul morții, și primește apoi un trup de slavă, slava de Mare Preot și de Împărat. Dar aceasta nu este ultima naștere a Sa. El Se mai naște o dată în istorie, prin durerile finale ale Sionului. De data aceasta, fiind pețit de Israel, vine în glorie, ca Mire al lui Israel, ca Împărat al întregului pământ. Ce traseu fabulos are Fiul! Ce faze și ipostaze ale existenței Sale!

Mai poposim puțin în misterul legat de Rama. Comentatorii sugerează că ar fi vorba de două localități Rama. Ar fi Rama lui Beniamin, de lângă Betel, din ținutul Gabaonului și Beerot (Iosua 18:25). Interesant în Ios.18:28 că și Iebusul (Ierusalimul) ținea inițial de Beniamin și nu de Iuda din care va veni David. Se vede încă o dată cât de serioase au fost planurile Domnului cu Saul. Se presupune că această Rama ar fi Er-Ram care este la 8 km la NORD de Ierusalim sau cu Ramat Rahel (Bet Haccherem) lângă mormântul tradițional al Rahelei (Ier.31:15, 1 Samuel 10:2, Mat.2:18). Acest Rama ar fi locul în care Ieremia a fost eliberat în Ieremia 40:1, și acest Rama ar fi pomenit de prooroci în Osea 5:8, Isaia 10:29, Ieremia 31:15).

A doua localitate Rama ar fi reședința lui Samuel care ar fi numit de asemenea și Ramatamaim-Țofim (1 Sam. 1:1, 1:19, 2:11). Rama este în mod clar reședința lui Samuel (vezi 1 sam.7:17), locul unde Israel a cerut un împărat (1 Sam.8:4). S-ar deduce că tot aici a fost uns Saul împărat de Samuel. Această localitate are vreo patru variante posibile amplasari, doar toate sunt tot la NORD la Ierusalim (una din ele este chiar Rama lui Beniamin). Nu știu exact de ce comentatorii sugerează că aceste localități ar fi diferite, și de ce ar identifica Rama lui Samuel neapărat cu Ramatamaim-Țofim. Sunt mai degrabă persupuneri. Din punctul meu de vedere ar fi vorba de o singură RAMA (cum susțin și mulți comentatori). Chiar dacă ar fi două Rama diferite, ar fi în aceeași regiune (la Nord de Ierusalim), și coincidența de nume nu ar fi întâmplătoare, ambele simbolizând acel bocet de care am vorbit mai sus.

Partea interesantă este faptul că mormântul Rahelei menționat de 1 Sam.10:2 este identificat (după cum ar sugera și textul) de unii exegeți la Nord de Ierusalim. Mormântul Rahelei nu este la Betleem, ci *în drum* spre Betleem și nu la Betleem:

16. Apoi au plecat din Betel; **și mai era o depărtare bunicică până la Efrata**, când Rahelei i-au venit durerile nașterii. A avut o naștere grea;

17. și, în timpul durerilor nașterii, moașa i-a zis: „Nu te teme, căci mai ai un fiu!”

18. Și, pe când își dădea ea sufletul, căci trăgea să moară, i-a pus numele Ben-Oni; dar tatăl său l-a numit Benjamin

19. Rahela a murit și a fost îngropată **pe drumul care duce la Efrata, sau Betleem**.

20. Iacov a ridicat un stâlp pe mormântul ei: acesta este stâlpul de pe mormântul Rahelei, care este și azi. (Gen.35)

Deci mormântul Rahelei este în drum spre Betleem. Nașterea lui Benjamin nu este la Betleem, dar pasajul asociază această naștere tragică cu Betleemul. Nu cred că greșim spunând că Rahela naște de fapt la Rama sau foarte aproape de Rama (după cum ne indică 1 Sam.10:2), în drumul care duce spre Betleem. Acesta pare a fi tabloul complet. Este un drum care duce de la Rama la Betleem. La Rama (în nordul Ierusalimului) Rahela plânge, Rahela are o naștere grea, Rahela moare, și Benjamin se naște. Drumul însă duce mai departe spre Betleem (care este în Sud de Ierusalim).

Distanța dintre Betleem și Rama ar fi destul de mare cum ne sugerează și Genesa 35:16 (aproximativ 20 km). Citatul din Matei cap.2 ne-a făcut să emitem ipoteza că Rama ar fi în apropierea Betleemului. Am folosit acest argument și în Ieremia 40 când am sugerat că Ieremia primea daruri de la magi în apropierea Beetlemului. El însă la primea la Rama. Totuși chiar dacă este mai depărtat, Beetlemul a fost de la început *asociat* cu Rama în Genesa 35. Pe această asociere (mai degrabă teologică decât geografică) pare să interpreteze și Matei genocidul inițiat de Irod cel Mare:

16. Atunci Irod, când a văzut că fusese înșelat de magi, s-a mâniat foarte tare și a trimis să omoare pe toți pruncii de parte bărbătească, de la doi ani în jos, care erau **în Betleem și în toate împrejurimile lui**, potrivit cu vremea pe care o aflase întocmai de la magi.

17. **Atunci s-a împlinit ce fusese vestit** prin prorocul Ieremia, care zice:

18. „Un țipăt s-a auzit **în Rama**, plângere și bocet mult: Rahela își jelea copiii și nu voia să fie mângâiată, pentru că nu mai erau.”

Rama din Nordul Ierusalimului a fost oare inclus în împrejurimile Betleemului atunci când Irod a poruncit genocidul? Poate că da. Sau poate este doar o asociere în plan teologic. Oricum observăm ceva foarte interesant: Rama cu durerea ei este în nordul Ierusalimului. Betleemul cu vestea bună a nașterii lui Mesia este în sudul Ierusalimului. Ne aducem aminte de discuțiile din a doua parte a cap.1. Era vorba de un șir de cetăți din Sud, cetățile ce aveau să fie distruse de dușman înainte de împresurarea Ierusalimului. Și așa a fost pe vremea lui Ezechia și se pare că și pe cea a lui Zedechia. Dar Isaia, după cum am văzut, ne propune un alt traseu al vrăjmașului: din nordul Ierusalimului spre Ierusalim. Or Rama este la Nord și nu la Sud ca Betleem. Durerea din Sud pare să anunțe că încă nu a venit necazul dinaintea mării izbăviri. Doar durerea din Nord, cea de la Rama, va fi plânsul de pe urmă al lui Israel. Dacă lucrurile stau așa, atunci înseamnă că Matei cap.2 nu reprezintă decât o fază de împlinire a profeției din Ieremia 31. Profeția din Ieremia 31 se va împlini de-abia la finalul istoriei când armatele Anticristului vor mărșălui din Nord spre Ierusalim, pe traseul anunțat de Isaia cap.10b. Ne amintim și de Habacuc cap.3 (vezi comentariul) care ne arată cum izbăvirea finală a lui Israel ar veni din Sud. Sugestiv, căci Betleemul este în Sud. Deci mai întâi un plâns, un bocet, o durere a nașterii în Nord, la Rama. Apoi o izbăvire adusă de Mesia din Sud, dinspre Betleem. După ce Irod moare (în Matei cap.2) Isus revine în țara promisă din Egipt, deci tot din Sud.

Isus se naște la Betleem, nu la Ierusalim. Isus își petrece cea mai mare parte a vieții și a lucrării publice în Nord, în Galileea Neamurilor. Vine cu ocazia marilor sărbători la Ierusalim, și la Ierusalim își sfârșește lucrarea (după cum ne spune El Însuși: *fiindcă nu se poate ca un proroc să piară afară din Ierusalim.*). Chiar acest lucru ne arată că Ierusalimul nu era pregătit pentru Mesia. După înviere, Lumina lui Hristos poposește apoi la Neamuri ca să se întoarcă la Ierusalim de-abia la final, un final în care cetatea va trebui mai întâi curățită prin duhul judecății și al nimicirii.

Înțelegem de ce Cel care s-a născut la Betleem (Mica 5:2) nu a putut aduce degrabă marea izbăvire a lui Israel (Mica 5:4-15). Israel nu L-a primit. Înțelegem de asemenea că, dacă Israel îl primea, purtarea păcatului omenirii, moartea și învierea lui Isus tot aveau loc. Dar poate altfel. Poate Isus purta păcatul în Ghetsimani, și tot poporul care-L recunoscuse se ruga pentru El în acel timp. Dacă Israel îl recunoștea pe Mesia, oare purtarea păcatului mai era însoțită de darea Unsului în mâna oamenilor, în mâna Neamurilor? Adică batjocorirea Lui de către oameni și răstignirea Sa fizică de către dușmanii Săi mai avea loc? Sau acest lucru s-a întâmplat din pricină că ai Săi nu L-au primit? Și chiar dacă nu L-au primit, de ce purtarea păcatului a fost însoțită de actul crud al crucificării? De ce Isus pur și simplu nu a purtat păcatul în Ghetsimani, și apoi murea și învia și lăsa ucenicilor mesajul Său pentru chemarea la pocăință a lui Israel? De ce a îngăduit Domnul ca El să fie străpuns de ai Săi?

Tabloul răstignirii fizice *ne arată mai clar nouă* suferința Fiului, precum și respingerea Sa de către Israel și de către Neamuri. Înțelegem mai bine de ce nu a adus atunci restaurarea, de ce Israel a căzut în împietrire. Înțelegem mai bine și urâciunea păcatului, și deci necesitatea jertfei de ispășire. Înțelegem mai bine și faptul că era o stare de vrăjmășie dintre Dumnezeu și oameni și că El murea pentru vrăjmașii Săi. Iubirea Sa strălucește mai clar în ochii noștri. De asemenea noi suntem mai întâi sensibili la suferința fizică. Apoi pătrundem în cea de natură spirituală. Din punct de vedere pedagogic, din punct de vedere al transmiterii mesajului Evangheliei lui Isus, răstignirea Sa de către oameni își are un rol important. Și cred că Dumnezeu a avut în vedere și acest lucru. Dar să fie doar atât? Voia Domnul să arate că nu va renunța la iubirea Sa față de Israel chiar dacă îi vor răstigni Fiul? Sau avea cel rău un anume teren legitim prin păcatul lui Israel să se atingă de Mesia? Am comentat un principiu asemănător când am vorbit de moartea lui Iosia. Poate Iosia a murit pentru că poporul nu și-a păzit Păstorul. La fel, cel rău a putut lovi cu suferința și cu moartea pe Unsul tot pentru că Israel nu L-a recunoscut, nu L-a prețuit. Ne amintim de Iosif. El era Salvatorul ales de Domnul. Frații Lui îl respingeau, îl invidiau. De ce nu a făcut Domnul ca pur și simplu să fie luat de la ei? De ce a îngăduit să cadă în mâinile lor, să fie rănit de ei? Ideea respingerii lui Iosif nu ar fi fost atât de clară, deci nici vinovăția lor, deci nici

rațiunea pedepsirii lor de către Domnul. Actul răstignirii fizice marchează cât se poate de clar RESPINGEREA lui Mesia de către Israel. Dacă respingerea lor se manifesta *doar prin nepocăință*, ea nu ar mai fi fost atât de clară. Și atunci și procesul pocăinței, și al vindecării lor, ar fi fost mult mai complicat. Și așa este enorm de complicat. Iar oferta lui Dumnezeu prin Mesia era o ofertă a unei iubiri sublime: *Continui să vă iubesc și să vă chem la Mine chiar dacă Îmi răstigniți Fiul!* Or pe puterea acestei iubiri a mizat Domnul că va vindeca într-o bună zi inima lui Israel și inima Neamurilor. Mesajul trebuia să fie cât mai clar. Crucea îl făcea clar. Costul este plătit însă de Fiul. Alături de povara atât de grea a păcatului lumii, se adaugă în același moment și ura manifestată a lui Israel.

V.3 din cap.5 continuă cu tema NAȘTERII:

Cornilescu	Traducerea literală	NIV
De aceea îi va lăsa până la vremea când va naște cea care are să nască, și rămășița fraților săi se va întoarce la copii lui Israel.	De aceea îi va lăsa până la timpul în care când cea care este în dureri va naște, iar rămășița fraților săi se va întoarce la fiii lui Israel.	Astfel dar, Israel va fi abandonat până la timpul în care cea care este în dureri va naște și restul fraților lui se vor întoarce pentru a li se alătura israeliților.

RVS propune:

Astfel dar el îi va lăsa (abandona) până la vremea când cea care este în travaliu va naște; apoi restul fraților lui se va întoarce la copiii lui Israel.

Este un verset misterios. Avem mai întâi un EL care îi va lăsa, abandona pe EI. Cine este EL, cine sunt EI? EI sunt evreii, copiii lui Israel. El ar fi Domnul sau Mesia. Ultima parte a versetului care ne vorbește de *rămășița fraților Săi* ne-ar sugera că este vorba de Mesia. Deci Mesia îi va abandona PÂNĂ la vremea unei nașteri, adică PÂNĂ când cea care este în durerile nașterii va naște în sfârșit. Cea care este în durerile nașterii nu poate fi decât Sionul (Mica 4:9-10), care acum

suferă, geme, este în necaz. Ce va naște? Pe Mesia. Dar Mesia nu este deja născut? Căci a ieșit deja din Betleem, și după ce a intrat în existența sa pământească în Betleem, Mesia i-ar putea abandona. Iată că acest Mesia care a ieșit din Betleem, după ce va ieși din Betleem, va abandona o vreme pe Israel. S-a născut să domnească peste Israel, să izbăvească pe Israel. Dar nu-l va izbăvi de la început. Mai întâi va abandona pe Israel. De ce? La întrebarea DE CE ne răspunde vremea când acest abandon va lua sfârșit? Până când Sionul va naște pe Mesia! Deci sunt două nașteri ale lui Mesia: una la Betleem, în discreție, obscuritate, care ne trimite cu gândul la nașterea lui David pe vremea apostaziei domniei lui Saul. Apoi este o a doua naștere în istorie a lui Mesia. Aceasta va avea loc la Sion, căci Sionul va naște în sfârșit. De-abia atunci Mesia îi va izbăvi. Deci El se naște la Betleem tocmai pentru că Ierusalimul este apostat, tocmai pentru că Ierusalimul nu-l vrea. Dar Ierusalimul este capitala țării, capul națiunii. Înseamnă că națiunea nu-l vrea. Cum națiunea l-a respins pe David, norodul îl va respinge și pe Mesia. Iată de ce Mesia îi va abandona o vreme. Dar David a revenit la ai Săi și i-a izbăvit. Dar după ce a fost chemat, curtat de întregul popor. Și Mesia va reveni la ai Săi, dar de-abia după ce Sionul va naște, adică după ce Sionul (și deci întreaga națiune) îl va chema, curta ca pe David de altădată.

Conjunția „de aceea” sau „așadar” din v.3 s-ar lega cu nașterea lui Mesia la Betleem. Nașterea la Betleem, după cum am văzut, are o semnificație teologică care ne trimite cu gândul la traseul lui David. Textul s-ar putea reformula astfel: *Astfel dar, pentru că Mesia se va naște ca David la Betleem, mai întâi îi va abandona o vreme ca David, și de-abia apoi când va fi dorit de întregul popor îi va izbăvi.* Sionul îl va naște/readuce pe Mesia în istorie doar după ce va trece printr-un mare necaz (ca cel al fraților lui Iosif din Egipt), doar după ce Rahela și Rama vor plânge din nou. Și după ce abandonul va lua sfârșit, după ce Sionul va naște în sfârșit, **de-abia ATUNCI:**

- Rămășița fraților Săi se va întoarce la copiii lui Israel.
- El se va înfățișa și va cârmui cu puterea Numelui Domnului.
- El va fi pacea noastră.

- Israel va fi izbăvit de Asirian.
- Israel va înflori printre națiuni.

Dar ce înseamnă că rămășița fraților Săi se va întoarce la copiii lui Israel? În lumina celorlalte profetii ar însemna că rămășița risipită a lui Israel se va întoarce în țara promisă pentru a se alătura copiilor lui Israel din Sion. Într-adevăr ideea de RĂMĂȘIȚĂ apare și în Mica 4:7, dar și în Mica 4:7-8. Toți profetii vorbesc despre o rămășiță care se va căi și va fi salvată. Va fi o rămășiță în Ierusalimul lui IUDA și căința ei va fi cheia întoarcerii lui Mesia (după cum mijlocirea lui IUDA a topit inima lui Iosif de altădată). Dar va fi și o rămășiță a lui Israel risipită care va fi adusă atunci în țara promisă din toate colțurile lumii. El numește această rămășiță: rămășița fraților Săi, adică rămășița fraților lui Mesia. Evreii sunt numiți frații lui Mesia. Ne aducem aminte de izbăvirea prin Iosif a **fraților săi**. Ne aducem aminte că David este recunoscut mai întâi de cei din Iuda și apoi de întregul Israel. Ne aducem aminte și de Ps.22 citat în Evrei 2:11-12: *Căci Cel ce sfințește și cei care sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea Lui nu-I este rușine să-i numească frați atunci când zice: Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării.* Mesia este Om, este din poporul ales. Restul evreilor îi sunt astfel frați. Dar nu doar apartenența la poporul ales conferă statutul de frate al lui Mesia. Nașterea din nou prin credința lui Avraam este o condiție esențială. Rămășița va fi adunată după ce se va căi. Rămășița va putea fi numită rămășița *fraților Săi* după ce va crede.

Deci de-abia când va naște cea care are să nască, Mesia se va înfățișa și va cârmui pe Israel ca David de altădată, cu puterea Domnului și măreția Numelui Domnului. Puterea Sa va izvorî din Domnul, va fi puterea Domnului. Puterea Sa va fi dată de puterea Numelui Domnului. Nu este vorba doar de o putere fizică, ci mai ales de o autoritate spirituală. În spatele vrăjmașilor fizici ai lui Israel se află domniile și căpeteniile demonice (oștirea de sus – cum este numită în Isaia 24:21). Ei au putere de manifestare în istorie din pricina păcatului. Dar Mesia va veni cu autoritatea Numelui Domnului, îi va birui și-i va alunga din creația Domnului. Israel va locui liniștit. Nu va mai avea vrăjmași, căci Mesia va fi proslăvit până la

marginile pământului. Toate neamurile vor recunoaște domnia lui Mesia. Mesia va fi pacea lui Israel. Prin Mesia se va face pace între Dumnezeu și Israel, ca apoi tot prin Mesia să se facă pace între Israel și celelalte popoare. Este atât de scumpă și de dorită pacea! Mesia este cel care va aduce această pace în Israel dar și peste tot pământul. Nu este întâmplător, că Isus, după înviere i-a întâmpinat pe ucenici cu cuvintele: *Pace vouă!* Ierusalimul ar însemna temelia păcii. Melhisedec este primul împărat al Salemului (*Pace*), probabil viitorul Ierusalim. Mesia va aduce *Pacea* pe pământ când Ierusalimul va naște pe Mesia în istorie. Dar Mesia nu se va arăta doar la Ierusalim. Acolo va izbăvi pe Israel, dar orice ochi îl va vedea (Isaia 40:5, Apoc.1:7). *Căci cum iese fulgerul și luminează de la o margine a pământului până la cealaltă, așa va fi și Fiul Omului. De aceea dacă vi se va spune: Iată-L aici, iată-L acolo! – să nu vă duceți, nici să nu-i urmați.* (Luca 17:23-24). Nu trebuie să fie la Ierusalim. Mai degrabă trebuie să fii departe de Ierusalim. Atât pasajele din Vechiul cât și cele din Noul Testament ne îndeamnă ca la vremea sfârșitului să fugim din Ierusalim/Babilon ca să nu fim judecați împreună cu el. Important nu este locul, ci starea de veghere și ascultare în care te afli. Și o caracteristică a vegherii și ascultării este tocmai să fii departe de cetatea apostată, dar și de spiritul ei.

V.5-6 celebrează victoria asupra Asirianului. El va fi în țară dar va fi alungat și 7 păstori și 8 căpetenii vor pustii țara Asiriei. Dar în 4:10 se vorbea de o ducere în Babilon. Cine este vrăjmașul lui Israel: Babilonul sau Asiria? Pe vremea lui Mica, Asirianul era cotropitorul lui Iuda. Babilonul era o putere slabă, care încerca alianțe cu Israelul. Dar după căderea Asiriei, Babilonul a devenit dușmanul lui Israel care a și distrus Ierusalimul. Dar sunt două momente istorice distincte, și nici unul din ele nu a însemnat împlinirea vremii sfârșitului. Dar privind spre vremea sfârșitului, Mica vorbește deopotrivă de Babilon și de Asiria. Despre ce să fie vorba? Cele două imperii nu au coexistat în istorie, și amândouă au apus de mult. Teritoriile lor au fost ocupate de alte popoare, de alte stăpâniri. Să se aibă în vedere teritoriile geografice ale celor două imperii? Se prea poate. Sau poate fi și o altă perspectivă, cea din Isaia 27:1:

- În ziua aceea, Domnul va lovi cu sabia Lui cea aspră, mare și tare, Leviatanul, Babilonul, șarpele fugar (ASUR), ȘI LEVIATANUL,

ȘARPELE INELAT (BABEL), ȘI VA UCIDE BALAURUL DE LÂNGĂ MARE (EGIPTUL).

În spatele vrăjmașilor lui Israel de-a lungul istoriei este șarpele cel vechi care vrea să distrugă femeia ce va naște pe Mesia. Unealta finală a balaurului va fi fiara din Apocalipsa, imperiul lui Anticrist care va îngloba furia și spiritul celorlate imperii din istorie care au dușmănit Israelul, și care poate va îngloba chiar și teritoriile geografice ale acestora.

Iată de ce dușmanul de la finalul istoriei este numit fie Asiria, fie Babilonul, fie Egiptul, fie Edomul, fie Grecia. Se pare că va fi un imperiu mondial ostil lui Israel care va îngloba toate aceste popoare, dar și Căpeteniile demonice din spatele lor. Mica numește în continuare Asiria țara lui Nimrod. Nimrod apare menționat în Genesa 10:8-11:

- Cuș, fiul lui Ham, a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului; iată de ce se zice: *ca Nimrod, viteaz vânător înaintea Domnului*. El a domnit la început peste **Babel**, Erec, Acad și Calne în **țara Șinear**. Din țara aceasta a intrat în **Asiria**; a zidit **Ninive** Rehobot-Ir, Calah și Resen între Ninive și Calah; aceasta este cetatea cea mare.

Țara Șinear este în regiunea Babilonului, iar Babel este locul originar al cetății Babilon. Deci Nimrod este atât la originea Babilonului cât și la originea cetății Ninive. El este un lider militar puternic. El este un mare ziditor de cetăți. El se află la originea puternicilor civilizații asiriene și babiloniene. El vine din Ham, cel care a dezvelit goliciunea lui Noe și care s-a ales cu un blestem. Avraam vine însă din Sem. Interesant este faptul că Nimrod a fost viteaz vânător înaintea Domnului. Cum să interpretăm acest lucru? Să fi fost un vânător care și-a pus încrederea în Domnul și a făcut marile sale isprăvi cu puterea Domnului? Tot ce e posibil. Era, în cele din urmă, aproape de evenimentul potopului, și foarte probabil că a fost contemporan și cu Noe care a mai trăit multă vreme după potop. Asocierea lui cu țara Șinear unde s-a ridicat turnul Babel, cu Babilonul și cu Asiria ne-ar sugera mai degrabă un om mândru care se încrede în puterea lui și domină cu

asprime pe cei din jur. De ce ar fi totuși vânător viteaz înaintea Domnului? Oare să fie vorba doar de faptul că însuși Dumnezeu a apreciat curajul său și faptele sale de vitejie, spiritul său de lider și de bun organizator? Reținem și faptul că Rețin e numită cetatea cea mare. Nu Babelul, și nici Ninive, ci Reținul capătă această denumire (cetatea cea mare) pe care o vom găsi ca element-cheie cu privire la vremea sfârșitului atât în profețiile din Vechiul Testament cât și în cele din Apocalipsa. Rețin este în zona Asiriei și Babilonului și este asociat cu Nimrod. Se pare că acolo se naște acest *spirit al cetății celei mai mari*, care va fi mai întâi preluat de Ninive, apoi de Babilon și mai pe urmă de Roma, iar la final, se pare că de însuși Ierusalimul apostat. Nimrod mai apare în 1 Cronici 1:10: *Cuș a născut pe Nimrod. El a început să fie puternic pe pământ*. Nu mai apare ideea de viteaz vânător înaintea Domnului. Ne putem gândi și la o decădere spirituală a personajului. În primă fază el a fost un viteaz vânător înaintea Domnului. Ca și David făcea mari isprăvi în lupta cu animalele sălbatice. El era în termenii mandatului de după potop din Gen.9: *Să apuce groaza de voi pe orice fiară sălbatică*. Dar apoi s-a mândrit și a folosit puterea și iscusința sa pentru a-i domina pe ceilalți. Prima dată apare ideea de zidire de cetăți la răzvrătitul Cain. Asocierea lui Nimrod cu zidirea cetăților, în contextul Genezei pare a fi un lucru negativ. Deci îmi surâde ipoteza unei decăderi spirituale a acestui personaj. El devine puternic, el zidește cetatea cea mare, el domină celelalte triburi, el dă start-ul la competiția dintre triburi, el vrea să răspundă primul la întrebarea: *cine este cel mai mare?* Poate el se află printre cei care au vrut să clădească turnul Babel – după cum susțin de altfel unele tradiții evreiești preluate și de unii din sfinții părinți. În afară de cele două genealogii din Genesa 9 și 1 Cronici cap.1, Nimrod mai apare menționat în întreaga Biblie doar o singură dată, și anume în Mica 5:6. Oare de ce? Se pare că este o legătură între Nimrod și contextul mai larg al cap.5 din cartea Mica. Nimrod reprezintă spiritul Babelului, Babilonului, al cetății celei mari, al ziditorului de cetăți, al celui care vrea să fie cel mai puternic de pământ și să locuiască în cetatea cea mare. Acest spirit îl găsim și la Anticrist care nu este altcineva decât împăratul Babilonului (vezi Isaia cap.14). Daniel vede acest spirit și la cornul cel mic:

36. Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți

dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini.

37. Nu va ține seamă nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; cu un cuvânt, nu va ține seamă de niciun dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toți.

38. În schimb, va cinsti pe **dumnezeul cetățuilor**; acestui dumnezeu, pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri de preț.

39. Cu ajutorul acestui dumnezeu străin va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoaște, îi va da mare cinste, îl va face să domnească peste mulți și le va împărți moșii ca răsplată.

În Mica 5:10-15 profetul anunță că în ziua aceea, a izbăvirii finale, Dumnezeu va CURĂȚI întreaga țară. Deci țara este spurcată, este idolatră, este necurată și plină de păcate la venirea lui Mesia. Este foarte interesant v.11:

- Voi nimici cu desăvârșire **cetățile** din țara ta, și-ți voi surpa toate **cetățile**.

Înțelegem de ce Domnul distruge toți idoli din țară. Dar de ce distruge și toate cetățile și toate fortărețele? Osea pare să ne dezlege acest mister:

- Când Israel a uitat pe Cel ce l-a făcut, și-a zidit palate, și Iuda a înmulțit cetățile întărite; de aceea voi trimite foc în cetățile lor, și le va mistui palatele. (Osea 8:14).

Și Domnul a ales o cetate, Ierusalimul, și a aprobat în cartea Iosua construirea de cetăți în țara promisă. Dar încrederea poporului trebuie să rămână în Domnul și nu să se comute pe cetățile construite de Domnul. Ei trebuiau să zidească cetăți cu spirit de Grădină, în care Domnul să fie glorificat și reprezentat printre neamuri. Neemia este trist când află că Ierusalimul este în ruine. Era vorba de mandatul preoției lui Israel printre Neamuri. Ierusalimul nu trebuie să devină ca

opulentul Babilon, dar nici nu putea fi o adunătură de ruine. Este vorba de un mesaj transmis către popoarele iubitoare de cetăți.

Însă Israelul se lasă infectat de spiritul idolatru al zidirii de cetăți. El își pune încrederea în cetăți, le zidește pentru propria glorie, înmulțește excesiv numărul de fortărețe și crește fără măsură de mult luxul palatelor sale, intră în competiția firească declanșată de Nimrod de altădată. Cel care lasă acest drum idolatru este chiar Solomon. Astfel venirea lui Mesia găsește Israelul plin de cetăți, de spiritul Babilonului, al Babelului, și deci al lui Nimrod. Lucrurile devin și mai luminoase când ne aducem aminte de cheia acestui capitol - faptul că Mesia se naște la Betleem și nu la Ierusalim. Ierusalimul însuși este infectat de spiritul lui Nimrod. Mesia nu se poate naște acolo. În schimb se naște în micul și smeritul Betleem. Astfel pomenirea lui Nimrod nu este întâmplătoare în Mica cap.5, ci pare a se lega cu celelalte concepte teologice din acest capitol fascinant.

V.5 anunță că Asirianul va veni în țară și va pătrunde în *PALATELE* lor. El va fi izgonit de-abia mai pe urmă. Dușmanul va distruge multe din aceste palate și va distruge și Ierusalimul cu palatele lui. De-abia apoi va fi izgonit din țară. Țara lui Nimrod va avea drept de nimicire în țara lui Israel pentru că țara lui Israel va fi plină de ceea ce aparține spiritului lui Nimrod. Cel rău nu avea nimic în Mesia. Dar avea destule în Israel. De aceea a putut și va putea pustii Israelul. Dar deodată, din mijlocul acestui necaz va apărea izbăvirea: vom ridica împotriva lui 7 păstori și 8 căpetenii ale poporului. Ei vor pustii țara Asiriei...Ne va izbăvi (Mesia) astfel de Asirian...Izbăvirea o va da însă Mesia, căci El va fi pacea lor. Dar ce înseamnă imaginea cu *cei 7 păstori și cele 8 căpetenii*? În profeții adesea termenul de Păstor se referă la împărat. Ar însemna deci că 7 împărați și 8 căpetenii vor pustii pe Asirian. Dar textul pare să sugereze altceva, și anume că izbânda va fi dată printr-un număr mic de oameni. Și cei 7 ar fi astfel chiar 7 păstori, și nu 7 împărați. Apar și căpeteniile, dar ele sunt menționate după păstori. Păstorii nu sunt războinici, ne aducem aminte de păstorașul David care ucidea pe Goliat și punea pe fugă oștile filistene. Pare a fi aceeași idee: că Domnul va da biruința prin cei slabi, printr-un număr mic de oameni. Va fi o biruință asemenea celei date lui Ghedeon de altădată. Cum să biruiești între Imperiul Asirian cu 7 păstori și 8 căpetenii? Biruința nu este

dată prin putere omenească, ci prin puterea Domnului adusă de Mesia. Zaharia pare să meargă pe aceeași idee:

- În ziua aceea, Domnul va ocroti pe locuitorii Ierusalimului, așa că ***cel mai slab dintre ei va fi ca David***, și casa lui David ca Dumnezeu, ca Îngerul lui Dumnezeu. (Zah.12:8)
- Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, și femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar ***rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate***. Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei (Zah.12:2-3).

Domnul va da o mare biruință printr-un număr mic de oameni, și prin niște oameni slabi. Aceștia însă vor chema Numele Domnului și Mesia Însuși le va veni în ajutor. Biruința nu va veni prin om sau prin putere, ci prin Domnul. Și un număr relativ mic de oameni va chema Numele Domnului. Va avea strigătul lor ceva atât de special? Sau de-abia atunci va fi acel moment prielnic în istoria lui Israel și al neamurilor (de care am vorbit în cap.3) care va face ca apariția în slavă a lui Mesia să aducă vindecarea ireversibilă a poporului ales și apoi vindecarea globală a Neamurilor? În cele din urmă și rămășița de pe vremea lui Ezechia a chemat pe Domnul, și Domnul i-a izbăvit, dar nu prin arătarea în slavă a lui Mesia. În cele din urmă, pe vremea lui Iosua sau David o întreagă generație asculta de Domnul. Totuși Mesia nu a venit atunci. Mesia va veni când Israel va atinge un apogeu al răzvrătirii, dar și când va fi într-o criză maximă. Și acest lucru se va întâmpla după un îndelung pelerinaj zbuciumat prin istorie. Nu doar momentul, ci și semnificația lui în lumina trecutului va contribui la acea VINDECARE profundă a lui Israel. Se pare deci că poporul ales, dar și popoarele trebuie să parcurgă până la capăt un traseu istoric, ca la final, în marea răzvrătire, marea criză, marea amăgire, marea pedeapsă, și marea izbăvire, inima POPOARELOR să fie vindecată de apariția lui Mesia. Nu mai este vorba de vindecarea unui om, ci de vindecarea SPIRITULUI unui POPOR, de curățirea GENEI spirituale a unui popor. Iată de ce Mesia va

apărea DOAR la vremea Sa, doar la vremea ei, la vremea POTRIVITĂ după cum ne spune Pavel în 1 Tim.5:15.

Rămășița lui Iacov va fi transformată într-un mare popor, care va deveni capul națiunilor. Rămășița lui Iacov va fi printre popoare atât o rouă care vine de la Domnul cât și un leu între fiarele pământului. Va fi atât un agent al binecuvântării cât și unul al pedepsei printre neamuri. Va fi în primul rând un vas al binecuvântării. Israel va aduce printre popoare roua plină de viață a cunoașterii lui Dumnezeu. Israel va învăța pe neamuri căile Domnului. Prin ascultarea sa de Domnul, prin binecuvântările de care va avea parte, Israel va deveni națiunea-model, reperul moral și spiritual printre toate națiunile. Națiunile se vor hrăni spiritual prin valorile Împărăției lui Israel. Spiritualitatea lui Israel nu va depinde de receptivitatea neamurilor. Va fi ca roua care vine de la Domnul și care nu se bizuie pe nimeni și nici nu atârână (sau tânjește către)de fiii oamenilor. Roua are acest farmec de a nu depinde de factorii din jur. Ea nu depinde de ploaie, nici nu poate fi oprită de arșița soarelui. Ea nu are nevoie de sprijin din partea oamenilor, cum au unele râuri care trebuie îngrijite etc. Ea pur și simplu apare ca o minune în răcoarea dimineții direct de la Domnul, nedepinzând de nimic. Așa va fi și Israelul printre popoare. Spiritualitatea lui Israel se va dăruie către toate neamurile dar fără să depindă de acestea. Israel va avea o relație specială cu Domnul, și va asculta pentru totdeauna de Domnul. Indiferent dacă neamurile se vor lăsa la finalul miei de ani amăgită din nou de șarpe, Israelul va rămâne în ascultare de Domnul. Israelul va fi ca o ploaie mărunță ce vine de sus pe pământ. Israelul va trăi în prezența lui Dumnezeu, adică în realitatea cerească. De aceea va putea fi ca o ploaie ce vine de sus pe pământul de jos. Dar Israel va fi printre popoare și ca un leu căruia nimeni nu-i poate lua prada din mâini. Mesia va cârmui neamurile cu un toiag de fier. Mai există posibilitatea ca unele din neamuri să se mai răzvrătească în mia de ani. Ele însă nu vor putea face nimic Israelului. Și neamurile care se vor mai răzvrăti vor fi aspru pedepsite:

16. Toți cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

17. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele.

18. Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeași urgie cu care va lovi Domnul neamurile care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

19. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului și pedeapsa tuturor neamurilor care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

(Zaharia cap.14)

Se pare că în mia de ani neamurile vor fi într-un proces de învățare a căilor Domnului. Ce face acum Dumnezeu la nivelul Bisericilor locale, atunci (sau de-abia atunci! – cine are urechi să audă), va face la nivelul națiunilor. Zaharia anunță pedepse prin urgie, prin lipsa ploii. Mica ne sugerează că aceste pedepse ar putea fi aduse și prin Israel care va fi nu doar ca o rouă, ci și ca un leu printre popoare. Evanghelia completă a lui Yahwe înseamnă și îndurare și dreptate, și mântuire și judecată, și binecuvântarea adusă de rouă dar și sfâșierea adusă de leu. Israel va întrupa o Evanghelia completă înaintea popoarelor. Ne aducem aminte de discuția despre bunătate sau despre harul ieftin pe care am avut-o recent în cartea Mica. Cât de important este echilibrul dintre cele două. Mântuirea adusă de Domnul este prin DREPTATE. El poate arăta (pentru o vreme) îndurare neamurilor, pentru că păcatelor lor au fost deja ispășite prin Hristos, și există prin dreptate o șansă reală de reconciliere, de a muri și învia în Hristos, de a muri și de a avea o nouă identitate, de a fi o nouă făptură. Dumnezeu nu pășuiește pe păcătos, nu-i șterge pur și simplu păcatele. Păcătosul moare în Hristos. Apoi înviază în Hristos, devenind practic o făptură nouă, care începe o nouă existență, fără cazier, fără trecut păcătos. Este ca și cum un criminal este omorât pentru crima sa. Dar din starea sa de om mort, se naște ca prin minune un copil, care este chiar copilul său. Este ca și cum o femeie însărcinată primește pedeapsa cu moartea chiar după ce naște. Femeia moare, dar lasă din ea în urma ei, o nouă făptură. Poate cineva acuza acel copil de crimele mamei sale? Nicidecum! El este nevinovat, la început de drum, fără cazier și cu dreptul de a trăi. Ceva asemănător se întâmplă la nașterea

din nou. Dumnezeu mântuiește ÎMPLININD dreptatea, nu călcând-o în picioare. Așa iartă Dumnezeu. Dar cum iertăm noi semenii noștri? Pe ce bază iertăm noi pe semenii? Suntem doar o rouă, sau și un leu? Oare ce trebuie să facem ca atunci când răspundem cu bine la rău să nu o facem călcând în picioare dreptatea, și promovând un har ieftin, o milă omenească, o Evanghelie incompletă și plină de moliciune și slăbiciune? Cum trebuie să arate procesul iertării semenului meu pentru ca iertându-l, să nu compromit în inima și mărturia mea Evanghelia unei rouă în formă de leu? Apoi ce trebuie să manifeste față de noi acel om pentru a-i transmite o Evanghelie completă? Sunt întrebări grele, și desigur situațiile sunt atât de diferite. Nu există o rețetă. Dar cred că dacă iertăm prea ușor, sau dacă iertăm strivind în noi glasul dreptății, nu este calea cea bună. Mă gândesc că marea eroare a sufletului meu și sursa principală a dezechilibrelor din viața mea este faptul că mereu încerc să aleg între glasul dreptății și cel al îndurării, sau mai bine-zis încerc să astup glasul dreptății și să las viu doar glasul îndurării. Dar aceasta să fie calea? În inima lui Dumnezeu este cu totul altceva: cele două glasuri activează simultan! Și El vrea să mă modeleze după chipul Său. Totuși El este Dumnezeu și eu sunt om. Nu tot ce este în Dumnezeu trebuie și poate fi zidit în inima mea. În acest domeniu fundamental, ce anume din ce este în inima Lui trebuie așezat în inima mea? Cartea Plângerilor ne-a arătat că în Ieremia s-a zidit ce era în inima lui Dumnezeu (vezi finalul comentariului pe Plângeri cap.3). Iată de ce a și știut Ieremia *CUM* să mijlocească în acea situație de criză maximă astfel încât Dumnezeu să-l asculte (vezi finalul comentariului pe Plângeri cap.5). David în psalmii săi, și Mesia revelat în psalmii mesianici, activează în inima lor *ambele glasuri*. Ca manifestare însă, lucrurile stau diferit. La David, harul și judecata se manifestă în funcție de situație și de vreme. El cruță pe Saul, dar nu cruță pe cel care se lăuda că a ucis pe Saul. Isus nu aduce urgii peste Israel, ci doar minuni de vindecare. Totuși Isus se va întoarce ca Judecător, judecând toate neamurile. Biserica este chemată acum să aplice strategia Mielului, dar ea va fi cea care va judeca lumea și pe îngeri. Dar este chemată să aplice strategia Mielului vestind o Evanghelie completă. În Pavel, vedem deopotrivă îndurare și fermitate, flexibilitate și verticalitate. Și cum să mijlocim pentru mântuirea celor din jur astfel încât să nu călcăm în picioare dreptatea? Hristos Isus este Cel care oferă mântuire prin împlinirea dreptății și a Legii. De aceea mijlocirea în Numele lui Isus este cea care

poate cere îndurare fără a sfida dreptatea divină. Hristos este Cel care a murit pentru orice păcat. În Hristos păcatul este deja ispășit. Astfel se poate crea o paranteză a harului în care păcătosul să fie chemat să intre în această stare de iertare, de neprihănire. Poate că păcătosul de lângă noi este ca Saul (viitorul Pavel), un fiu pierdut care aleargă din neștiință în necredință. Dar poate la un moment dat va ceda, și va intra în mântuirea eternă. Este deci DREPT să i se ofere o perioadă (limitată) de har în care *mânia lui Dumnezeu* să nu-l împietrească și să-l mistuie pentru totdeauna, ci în care să fie chemat prin bunătate la pocăință. În cele din urmă, viața unui om nu este așa lungă. Este o perioadă scurtă în comparație cu eternitatea ce va veni. În această perioadă, Domnul nu-l spulberă, ci-l curtează prin bunătățile sau pedepsele Sale, nu ca să-i ofere ORICUM iertarea, ci ca să-l VINDECE, ca să-l recupereze, ca să-l aducă la o situație reală de regret și de căință. Iată un alt aspect al Evangheliei. Domnul iartă doar pe cel care își cere iertare. Cum aplicăm acest element esențial al Evangheliei în relațiile cu semenii noștri? Cum să iertăm dacă cel ce ne-a făcut rău nu și-a cerut iertare? Ce înseamnă iertarea creștină?

Mica ne deschide mintea nu doar să medităm (*din nou!*) mai profund la relația dintre dreptate și milă, între *rouă* și *leu*. Ea ne descoperă că Evanghelia lui Mesia nu are în vedere doar mântuirea și vindecarea persoanei, ci și pe cea a popoarelor. Mesajul proclamat de evanghelici este cel mai adesea centrat pe individ, pe om, la singular. Omul a păcătuț, este vinovat. Dacă crede în Hristos Isus este mântuit, adică intră în procesul complex al mântuirii ca PROCES, ca vindecare, ca preschimbare permanentă după chipul lui Hristos. Acest proces poate avea loc doar în mijlocul comunității. Și cam atât. Dar toți profeții insistă pe Mesia care va VINDECA națiunea Israel și apoi prin Israel toate celelalte neamuri. Acest aspect al Evangheliei este adesea neglijat. Sau se caută a se face vindecarea națiunilor în mod forțat prin Biserica locală, înainte de vreme, și neacceptând că doar Israel în mia de ani va putea opera cu adevărat vindecarea națiunilor.

Acum suntem în etapa în care pare să fie în centrul atenției poporului lui Dumnezeu mântuirea persoanelor (și nu a națiunilor). Creștinii sunt oameni printre oameni căutându-i pe cei pierduți dintre popoare. Pavel nu se duce la vreun popor sau la vreo cetate ca Iona de altădată, adică asemenea un profet trimis de

Dumnezeu către o națiune sau cetate. El se duce ca un om printre oameni, căutându-i pe cei pierduți din acea cetate. El lasă această pildă de evanghelizare tuturor Bisericilor locale pe care le plantează. Ieremia are mesaje către națiuni, către împărații acestora. Și Pavel va mărturisi înaintea împăraților, dar pe altă cale și cu alt mesaj. Deci accentul cade pe mântuirea omului în mijlocul Bisericii locale. Dar acest lucru nu înseamnă că mântuirea națiunilor este un element ce lipsește din Evanghelia lui Pavel. Mântuirea națiunilor este însă plasată în viitor când Israel se va căi ca națiune (vezi Romani 9-11). Sunt diferențe majore între proorocul Neamurilor și apostolul Neamurilor, diferențe despre care am vorbit adesea în studiul nostru recent pe cartea Ieremia. Pavel nu transmite mesaje națiunilor în stilul lui Ieremia. Unitatea de măsură a lucrării sale este cetatea, nu națiunea. Dar în nicio cetate nu pășește în stilul lui Iona de altădată. El evanghelizează neamurile dar prin strategia evanghelizării discrete, de la om la om și prin mărturia bisericilor locale. Din Efes, Evanghelia a fost vestită în toată Asia, dar nu prin strategia lui Iona sau Ieremia, ci prin mărturia de la om la om a creștinilor din Efes. Ce flexibil a fost Pavel. Noi știm de mici de modelul său de a evangheliza. Dar el fusese expus de mic doar modelului proorocilor vetero-testamentari, pe care îl întrupează și Ioan Botezătorul de altfel. Dar Pavel învață o nouă strategie. Această strategie nu este total nouă. Mărturia lui Daniel în Babilon surprinde esența strategiei misionare a lui Pavel și a Bisericii locale.

Dar dacă în vremea Neamurilor s-a renunțat la strategia publică a proorocilor vetero-testamentari, s-a schimbat ceva și în modul în care Dumnezeu transmite mesajele Sale națiunilor prin judecățile istorice. În Vechiul Testament am văzut cum Dumnezeu prin ciumi și războaie judecă diferite Neamuri pentru păcatele lor. Acest mod de a judeca neamurile în istorie a rămas valabil și în Noul Legământ. Cred că da. Deși nu găsesc un pasaj din Noul Testament care să afirme în mod clar și explicit acest lucru, cred că principiul judecării popoarelor a rămas valabil tocmai prin faptul că NU este înlocuit cu altceva în Noul Testament. Noul Testament nu înseamnă că marchează o ruptură, o anulare a revelației din vechime. El marchează doar o nouă fază și insistă în special pe elemente de noutate ale acestei faze denumită adesea de noi perioada Bisericii dintre Neamuri. De aceea Noul Testament este, ca dimensiune, mult mai mic ca cel vechi. Ni se arată că

revelația din vechime rămâne călăuză noastră și temelia credinței noastre după cum îi spune Pavel lui Timotei în ultima scrisoare scrisă de marele apostol. Sunt două abordări ale Vechiului Testament. Prima abordare: *un principiu din Vechiul Testament rămâne valabil în perioada Biserici dintre Neamuri DOAR dacă este în mod explicit reactualizat de Noul Testament*. A doua abordare: *un principiu din Vechiul Testament rămâne valabil dacă nu este modificat, anulat, înlocuit cu altceva în mod explicit de Noul Testament*. O vreme m-am ghidat după primul principiu. Acum însă mi se pare mai aproape de adevăr al doilea. Căci Noul Testament nu poate fi o reluare în întregime a vechii revelații, căci atunci ar trebui să fie măcar la fel de mare ca dimensiuni. El construiește mai departe pe temelia din vechime aducând o nouă fază a revelației în care se insistă în special pe elementele de noutate ale acestei faze. Astfel, strategia proorocului public de tip Iona este înlocuită în Biserica locală cu strategia misionarului discret de tip paulin. Nici Iona nu s-a fi dus la Ninive dacă nu ar fi fost trimis în mod DIRECT, prin revelație clară de la Domnul. Reeditarea unei astfel de chemări în ziua de azi pare să nu se potrivească însă cu strategia ACTUALĂ de evanghelizare a Neamurilor. Însă realitatea judecății istorice a neamurilor nu este înlocuită cu altceva în Noul Testament. Războaiele, cutremurile, ciumele vor continua pe pământ, ne spune Mântuitorul, și TREBUIE să se întâmple – cu alte cuvinte fac parte din planul divin pentru pedepsirea, curățirea, cercetarea neamurilor. Astfel faptul că Noul Testament nu reia foarte des și foarte clar evenimentele despre pocăința finală a Israelului și perioada de vindecare a Neamurilor ce va urma, NU ÎNSEAMNĂ că acest lucru nu mai este valabil. În conciliul din Fapte 15, Iacov rezolvă o dificilă dilemă cu privire la Neamuri citând din Amos cap.9. El nu caută o confirmare a acelui pasaj în Noul Testament (care nici nu exista), ci îl ia ca Scriptură VIE și ACTUALĂ care să-i ghideze în acea ecuație atât de complexă. Modul în care Pavel citează din Vechiul Testament ne arată aceeași abordare. Deci nu trebuie să înălțăm doar principiile din Vechiul Testament validate în Noul Testament, ci mai degrabă să privim la modul în care autorii Noului Testament interpretează anumite pasaje din Vechiul Testament pentru a învăța să interpretăm restul Vechiului Testament din perspectiva fazei prezente a revelației.

Ne întoarcem la subiectul Neamurilor. Pavel ne spune că Neamurile vor asculta Evanghelia. Când am studiat Ieremia, am văzut că în Fapte acest fapt nu înseamnă vindecarea efectivă a națiunilor, ci plantarea de Biserici locale în fiecare națiune. Nicio națiune nu s-a întors în întregime la Hristos în cartea Fapte. Neamurile ca întreg vor urî pe Hristos ca și Israelul care L-a răstignit. Totuși ar putea fi *vreo excepție*? Nu-L putem limita pe Domnul. Dar dacă s-ar întâmpla acest lucru, acea națiune nu trebuie să devină o teocrație, sau să urmeze modelul de organizare a națiunii Israel din Vechiul Testament. Cea mai bună soluție din perspectiva mea ar fi să funcționeze ca un *stat laic* (cu legi inspirate de principiile creștine desigur), care să ofere libertate religioasă, să despartă Biserica de stat, iar Biserica să fie organizată doar la nivelul Bisericilor locale. Același lucru ar trebui să-l facă și vreo cetate care s-ar întoarce în întregime la Domnul. Și din Fapte știm că acest lucru este posibil. Unitatea de măsură a lucrării apostolilor este *cetatea* și *națiunea*. Bisericile locale sunt în jurul unei cetăți...nu se vorbește de Biserica din Asia, ci de Bisericile din Asia formate din Biserica din Efes, Biserica din Filadelfia etc....Fapte 9:32-35 ne spune cum în urma vindecării lui Enea, *TOȚI locuitorii din Lida și din Saronă s-au întors la Domnul*. Deci o cetate se poate întoarce în întregime la Domnul. Ce nu face Petru? Nu o organizează ca pe o cetate creștină, adică nu face ceea ce a încercat Calvin să facă mai toată viața cu cetatea Geneva.

Revin cei 2 prooroci din Apocalipsa la strategia de tip vetero-testamentar? Ei vor lovi cu urgii tot pământul și toate neamurile vor auzi mărturisirea lor. Există deci posibilitatea ca cei doi prooroci să revină la o strategie asemănătoare cu cea a profeților din vechime.

Plecarea lui Hristos la Tatăl a făcut posibilă trimiterea Duhului pe pământ (Ioan 16:5-15) și a inaugurat mijlocirea în Numele Său (Ioan 16:23-28). Sunt două mari noutăți pe scena luptei spirituale de pe pământ. Duhul lui Dumnezeu lucra și în Vechiul Testament. Dar după învierea lui Isus avem de a face în mod clar cu o nouă fază a lucrării Duhului lui Dumnezeu. El lucrează cu mai multă putere pe pământ. Este ca și cum biruința lui Hristos pe cruce a mărit SPAȚIUL de acțiune a Duhului lui Dumnezeu pe pământ. Duhul lui Dumnezeu lucrează cu mai multă putere atât în comunitatea credincioșilor, cât și în aducerea lumii la pocăință. El este cel care va dovedi lumea vinovată. Deși nu mai avem o națiune prin care

Domnul să-și înalțe Numele printre celelalte națiuni, avem o fază superioară a lucrării Duhului lui Dumnezeu pe pământ. De asemenea, Hristos împarte istoria mijlocirii în două: *până acum nu ați cerut nimic în Numele Meu...de acum orice veți cere în Numele Meu vi se va da*. Actul mijlocirii intră într-o nouă fază. El este dăruit tuturor credincioșilor din poporul lui Dumnezeu (Biserica Sa), iar aria mijlocirii devine nelimitată (faceți mijlociri pentru toți sfinții ...și pentru toți oamenii... – vezi Efeseni 6 și 1 Tim.cap.2). În vechime, actul mijlocirii nu este chiar pentru oricine, iar aria mijlocirii pare limitată. În Vechiul Testament nu găsim îndemnuri de genul: mijlociți unii pentru alții. Evreii se roagă pentru nevoile lor, se căiesc, mijlocesc pentru restaurarea Sionului. Cei cu o chemare specială mijlocesc pentru întreg Israelul, iar mijlocirile pentru neamuri sunt aproape absente. Avraam mijlocește pentru Sodoma..., și cam atât. Acum slujba mijlocirii este dată fiecărui credincios și devine nelimitată pentru fiecare credincios. Desigur, fiecare trebuie să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui. Astfel, mijlocirea se focalizează în mod natural pe Biserica locală și pe cetatea unde preotești. Acolo de altfel avem și autoritatea spirituală cea mai mare, în locul în care ne trăim ascultarea de Dumnezeu. Dar rugăciunea poate depăși aceste granițe și pare a nu avea granițe. Pavel folosește expresii de genul *tot felul de rugăciuni, cu mijlociri și cereri* tocmai pentru a ne sugera acest lucru. Vom dezvolta această temă în curând când vom studia 1,2 Timotei. Acum mai menționez doar faptul că rugăciunile rostite în Numele lui Hristos cheamă îndurarea Domnului FĂRĂ a eclipsa DREPTATEA SA. Căci în Hristos mântuirea se realizează prin împlinirea dreptății. Ieremia face eforturi imense în cartea Plângeri pentru a cere Domnului îndurarea pentru Sion fără a ofensa dreptatea divină. Dacă înțelegem însă în profunzime ce a făcut Hristos, pricepem că acele rugăciuni rostite CU ADEVĂRAT în Numele Său sunt ca săgeata mijlocirii lui Ieremia care ajunge la camera îndurării din inima Domnului fără a străpunge norul dreptății cu care Domnul S-a înconjurat din pricina fărădelegilor Sionului. Lecțiile apropiării de Dumnezeu din Plângeri rămâne valabile. Acum însă avem un ajutor imens, o resursă inepuizabilă, aceea de a ne apropia de Dumnezeu prin Hristosul care, *prin dreptate* a împăcat lumea cu Dumnezeu.

Cap.5 din Mica se încheie cu nimicirea idolilor din Israel în ziua aceea. Deci Israelul din ziua aceea va fi un Israel apostat, bolnav și idolatru și care se va căi într-un final. Deja am comentat elementul legat de distrugerea cetăților. Apare și ideea distrugerii cailor și carelor. Ne aducem aminte de poruncile date de Domnul împăratului lui Israel: *să nu ai mulți cai...să nu întorci inima poporului spre Egipt*. Numărul mare de cai și care ne arată că împăratul lui Israel s-a abătut ca Solomon de altădată de la Legea Domnului. Ne arată că Israel are o armată puternică în care și-a pus încrederea, forța cailor și a carelor a devenit pentru Israel ca un idol. Acest idol trebuie curățat. Israel trebuie să se încreadă doar în Domnul. Israel va intra și într-o perioadă de pace în care nu va mai fi război (vezi 4:3-4). Vrăjmașii lui Israel vor fi nimiciti la final (dar și în mia de ani), nu prin forța armatei lui Israel, ci prin puterea Domnului. Necesitatea distrugerii cailor și carelor (care par a fi în număr mare) ne-ar sugera că la final, Israel va avea și o armată puternică. Într-adevăr, de ce s-ar aduna toate neamurile ca să lupte împotriva Ierusalimului dacă Ierusalimul ar reprezenta o cetate slabă pe care o poate cuceri și un mic detașament de ostași (așa cum s-a întâmplat adesea în istoria Ierusalimului de după anul 70 d.H.). Privim cu uimire în istoria recentă și observăm cu Israel are o țară, deține Ierusalimul, dar și una din cele mai de temut armate din lume. Scena istorică pentru împlinirea profețiilor de la final este aproape gata. Doar Templul pare să mai rămână singurul element care lipsește de pe scenă.

Va fi o curățire fundamentală de idolatrie. Toată țara va fi curățită de vrăjitorie, ocultism, idolatrie. Va fi o curățire în afară (ca cea făcută de Iosia), dar și în interior, după cum dezvoltă Ezechiel și Ieremia. Și curățirea va fi atât de profundă încât Israel ca națiune NICIODATĂ nu va mai cădea în idolatrie: *și nu te vei mai închina la lucrarea mâinilor tale!* Va fi vorba de o idolatrie și un ocultism fățiș sau ascuns? Acum în Israel nu găsim idoli fizici, vizibili în toată țară ca pe vremea lui Mica când o curățire ca cea a lui Iosia era absolut necesară. Nici pe vremea lui Isus nu era vorba de o idolatrie fățișă și de un exces de vrăjitorie în poporul ales. Dar cum va fi la final? O idolatrie ascunsă sau una pe față? Israel va fi sedus de Anticrist și se va închina acestuia ca și celelalte neamuri. Țara va fi probabil împânzită cu icoanele lui Anticrist, în jurul cărora se vor face tot felul de ritualuri oculte. Și Apocalipsa ne prezintă un pământ care se dedă pe față la

vrăjitorie și idolatrie decât unul ateu. Din pricina religiei malefice promovate de Anticrist pe tot pământul, ne așteptăm ca la final, țara să fie împânzită chiar de idoli fizici.

Mica – Capitolul VI

Cartea Mica nu se încheie în cap.5. Profeția continuă. Mesajul cărții nu este complet. Ce vor aduce nou ultimele două capitole? Cum vor completa mesajul cărții? În primele trei capitole Domnul condamnă și anunță judecata poporului Său, o judecată a lui Israel și a Samariei, o judecată a lui Iuda și a Ierusalimului. Judecata culminează cu distrugerea Ierusalimului, cel care este fărâdeleaga întergului popor. În acest context al pustiirii Ierusalimului următoarele capitole anunță împărăția de pace pe care o va aduce Mesia. Primele 3 capitole pregătesc de fapt fundalul istoric pentru profețiile mesianice din cap.4 și 5. Acestea reprezintă inima cărții. În centrul acestor profeții apare Mesia. Marele element de noutate al profețiilor mesianice este legat de nașterea sau nașterile lui Mesia. Mesia are mai multe nașteri. Are o naștere înainte de creație. Apoi o ieșire în istorie din Betleem și nu din Ierusalim. Iată de ce primele trei capitole insistă pe păcatul și pustiirea Ierusalimului. Doar în acest context nașterea lui Mesia la Betleem și nu la Ierusalim capătă sens teologic. Dar există și o naștere pe care o face Sionul care are ca rod apariția în glorie a lui Mesia. Dar între nașterea din Betleem și cea de la Sion apare o perioadă de timp în care Mesia va abandona pe ai Săi. Sunt mari noutăți aduse revelației veterotestamentare, sunt informații și perspective noi, pe care gigantul Isaia nu le abordează în acest mod. Deci Mica, după cap.4-5 și-a câștigat deja un rol special în canonul veterotestamentar. Totuși cartea nu se încheie. Mai urmează două capitole pe care le vom studia cu mare atenție. Isaia, contemporan cu Mica, acordă și el atenție nașterii lui Mesia (vezi Isaia 7-9a). El ne descoperă că Mesia se va naște din fecioară. Mica ne indică locul nașterii.

În cap.6 profetul revine la prezentul tragic al lui Israel, la problema păcatului lui Israel. Profetul pare să atragă atenția că promisiunea de mai sus ține de VIITOR și nu este un CEC în alb. Promisiunea e măreață și e făcută lui Israel. Dar nu este ca o răsplată pentru Israel, nu este ca o confirmare că sunt pe drumul cel bun. Israel are mereu tendința să ia aceste profeții ca un CEC în alb sau ca pe o confirmare. De aceea toți profeții au grijă să sublinieze că promisiunile nu se vor împlini până se va soluționa problema păcatului și că vor beneficia de acestea doar cei care se vor întoarce de la păcatele lor. Astfel s-ar justifica de ce Mica reia în cap.6 problema vinovăției lui Israel. Totuși ce are nou această abordare? Observăm că este o abordare mai generală. Se vorbește doar la modul general de poporul lui Dumnezeu. Nu se mai face distincție între Regatul de Nord și cel de Sud, și foarte important, nu mai este menționată nici Samaria, și nici Ierusalimul. Apoi întreg capitolul 6 este construit pe imaginea unui proces juridic. Ideea procesului, a invocării martorilor apare și la începutul cărții. Acum este dezvoltată în acest capitol. Mai observăm de asemenea multe referiri la istoria lui Israel: ieșirea din Egipt, Balaam, Sitim, Ghilgal, Omri, Ahab... deci sunt multe nuanțe noi în acest capitol care merită explorate.

Deci avem scena unei judecăți publice. Dumnezeu vrea să se judece cu poporul Său. Domnul are o pricină. Vrea să fie ascultat. Vrea să i se dea dreptate. Vrea să primească validare din partea unor martori din afară, a unor persoane să spunem neutre, care nu fac parte din conflictul dintre El și soția Sa. Acești jurați sunt munții și dealurile. Nu mai apar menționate popoarele (vezi Mica 1:2). Creația e pe post de martor și de jurat în acest proces public între Yahwe și poporul Său. Yahwe nu vrea să-și impună punctul de vedere. El vrea o judecată dreaptă. El Se lasă pe Sine judecat de rațiunea umană și de propria creație. În v.1 El cheamă pe poporul Său ca să se apere înaintea martorilor și a juraților, înaintea munților și dealurilor. Sensul este de *judecă-te cu Mine* sau *apără-te față de Mine*. Dumnezeu nu pronește de la premisa că El are dreptate. El Se lasă judecat. El cere lui Israel să se apere, să-i arate unde a greșit, cu ce a greșit ca Soț, ca Dumnezeu. O abordare similară am mai găsit-o în Ieremia cap.2-3. Este ca și cum Dumnezeu ar spune: *Poate am greșit cu ceva. Poate Israel a fost îndreptățit să Mă părăsească. Poate Eu nu am făcut tot ce trebuia, poate nu mi-am ținut promisiunile față de Israel,*

poate am avut așteptări absurde de la el, poate este un temei în pricina lui. Dumnezeu efectiv pare să nu înțeleagă de ce Israel i-a fost neascultător:

- *Poporul Meu, ce ți-am făcut și cu ce te-am ostenit? Răspunde-Mi!*

Yahwe nu este ca idolii neamurilor. El este interesat de relația cu Israel, de dialogul cu Israel. El nu aduce pedeapsa pur și simplu. El cere clarificări, lămuriri de la poporul Său. El vrea să înțeleagă de ce poporul Său L-a urât, L-a înșelat, L-a părăsit. Dorește ca poporul Său să se apare înaintea Sa. Și dacă poporul Său îi va aduce argumente temeinice că Dumnezeu a fost un Dumnezeu rău care l-a ostenit, și care i-a greșit, Domnul este gata să-și reconsidere poziția față de poporul Său. Domnul reia istoria relației Sale cu poporul Său și o reanalizează să vadă cu ce L-a ostenit pe Israel, cu ce i-a greșit lui Israel. Dar Israel nu are ce să răspundă, căci tot trecutul relației lui Yahwe cu Israel pune în lumină bunătățile cu care Domnul a copleșit pe Israel. Domnul alocă doar două versete pentru a reaminti poporului Său de prima fază a relației lor. Din multele binecuvântări cu care i-a copleșit, Domnul invocă doar:

- Marea eliberare din Egipt.
- Călăuzirea poporului prin Moise, Aaron și Maria.
- Blestemul lui Balaam schimbat în binecuvântare.
- Drumul de la Sitim până la Ghilgal.

Eliberarea din Egipt

Israel era în grea robie în Egipt. Israel slujea idolilor Egiptului și a uitat pe Dumnezeul părinților Săi. Ei au nesocotit pe Moise și chemarea Domnului de a renunța la idolii Egiptului. Robia a ajuns foarte aspră. În acest context poporul a strigat către Domnul. Deci poporul L-a chemat pe Domnul să-i izbăvească. Domnul a răspuns cererii lor. L-a trimis pe Moise. I-a izbăvit prin mari urgii prin care le-a și dovedit minciuna idolatriei din Egipt și că Dumnezeu este mai mare decât toți Dumnezeii. Poporul L-a urmat pe Yahwe din Egipt în pustie de bunăvoie și de bunăvoie a intrat în legământ cu Acesta. Yahwe putea să-i lase să fie un popor

ca celelalte popoare. Dar poporul a intrat de bunăvoie în legământ. Și, cât poporul a ascultat de Domnul, Domnul și-a împlinit promisiunile și le-a făcut doar bine. Primul mare bine este eliberarea din cuptorul de foc al Egiptului. Practic, dacă Israel rămânea în Egipt, nici nu se mai știe dacă ar mai fi devenit un popor în istoria lumii sau dacă ar fi pierit acolo sub genocidurile și asupririle egiptenilor. Chiar existența lor istorică se datorează intervenției salvatoare a lui Yahwe. Și a fost o intervenție a harului. Căci poporul păcătos și idolatru nu merita izbăvirea. Faptul că au strigat către Domnul nu-i făcea să merite izbăvirea. Dumnezeu i-a iertat și curățit prin jertfa Mielului Pascal, prin dreptate și judecată, și apoi i-a scos din Egipt. Ce mare bine le-a făcut Dumnezeu: un bine complet: fizic, social, spiritual. Dintr-un trib păcătos și idolatru, rob într-o țară străină, în mari suferințe și în pericol de dispariție, a devenit un popor LIBER, cu o țară a lui, eliberat de minciunile idolatriei, slujind Dumnezeului adevărat după o Lege dreaptă, având o identitate specială, cu o chemare și un cuvânt greu de spus printre celelalte popoare. Și toate prin bunătatea, îndurarea, răbdarea, puterea și credincioșia lui Dumnezeu. Cu ce le-a greșit Dumnezeu? Cu ce i-a obosit? Ce rău le-a făcut?

Și am trimis înaintea voastră pe Moise, Aaron și Maria!

Poporul își urmează liderii. Poate Domnul Și-a făcut partea Sa, dar liderii lui Israel nu L-au reprezentat cum trebuie. Dar oare așa a fost? Ce lideri a dat Domnul poporului ales când l-a scos din Egipt? Moise și Aaron, doi frați, atât de credincioși, atât de iubitori de Dumnezeu, atât de smeriți, atât de curajoși. Nu doar că prin credința lor Domnul a făcut atâtea minuni prin care Și-a arătat slava, nu doar că prin credința lor Domnul i-a izbăvit din Egipt, dar ei au și mijlocit de atâtea ori în favoarea poporului. De câte ori nu s-au răzvrătit ei în pustie, de câte ori nu au vrut ei să-i omoare pe Moise și pe Aaron! Și totuși cei doi au mijlocit pentru popor și au îndepărtat de la popor mânia Domnului. Ei au întrupat caracterul Dumnezeului celui nevăzut și au fost niște călăuze minunate pentru Israel. Ca primi mari lideri ai poporului, ei au rămas repere pentru toți cei care i-au urmat. Chiar dacă unii din liderii care au urmat s-au abătut de la Domnul, totuși în memoria poporului era modelul lui Moise care-i putea ajuta să se detașeze de liderii necredincioși. Dar și după Moise urmează lideri de excepție pe care profetul nu-i menționează aici. Practic cele mai sfinte vase din istoria de dinainte de Hristos

Domnul le-a pus deoparte, și le-a trimis în istorie, în Israel, pentru a izbăvi pe Israel. Marii oameni ai credinței nu-i găsim între neamuri, ci în Israel. Cât har a revărsat Dumnezeu peste acest popor! Ce motiv au avut ei să se abată de la Domnul și de la modelul lăsat de Moise și Aaron? Moise izbăvitorul, proorocul și regele, Aaron Marele Preot și Mijlocitorul, amândoi îl prefigurau pe Mesia. Moise a și profetizat despre Mesia spunând: *Domnul va trimite un prooroc ca mine*. E interesant că apare menționată și Maria, sora lor. Ne putem întreba de ce nu sunt menționate soțiile lor? Desigur soțiile celor doi mari lideri, au fost un sprijin, un ajutor potrivit pentru soții lor. Nu doar Avraam a avut credință, ci și Sara care l-a urmat în aventura sa fascinantă. Deciziile luate de Moise și Aaron de a se înfățișa înaintea lui Faraon reprezentau din punct de vedere omenesc o nebunie. Totuși soțiile lor au fost de partea lor. Chiar dacă acest lucru nu este menționat explicit de cartea Exodului, putem deduce cu ușurință acest lucru. Sefora este și cea care a salvat viața lui Moise când acesta nu și-a tăiat pruncul împrejur. Totuși în acest pasaj nu sunt menționate soțiile celor doi mari lideri, ci sora lor Maria. Ea apare în Exod 15:20-21. Ea este numită Maria, proorocița, sora lui Aaron. După trecerea Mării Roșii ea a luat în mână o timpană și toate femeile au venit după ea cu timpane dansând. Maria răspundea copiilor lui Israel: *Cântați Domnului că și-a arătat slava: a năpustit în mare și pe cal și pe călăreț*. Deci era proorociță, și reprezenta un model printre femei. Toate femeile au urmat-o. Ea a susținut lucrarea fraților săi și acest lucru a contat în special pentru femeile evreice. O soră a lui Moise din Exod 2:4-10 se uita să se vadă ce se întâmplă cu pruncul ce plutea pe Nil. Ea este cea care s-a dus la fiica lui Faraon și i-a propus să-i găsească o doică dintre femeile evreilor. A dat dovadă de la început de curaj și de credință, și a avut un rol în salvarea lui Moise și în educarea lui Moise și în spirit evreiesc. Dar să fie Maria din Exod 15 aceeași Marie cu cea din Exod cap.2? Oare să fi trăit și ea la fel de mult ca frații săi (mai mici) și să fi avut o vârstă atât de înaintată în Exod 15? Nu știm. E cert însă că Maria mai apare în Numeri cap.12. De fapt acolo ni se oferă cele mai multe informații despre ea. Dar tabloul o pune într-o lumină negativă. Ea contestă decizia lui Moise de a se căsători cu o Etiopiancă. Ea e cea care îl instigă și pe Aaron împotriva lui Moise. Domnul o pedepsește aspru și o lovește *cu lepră* dar Moise mijlocește pentru ea și este vindecată. Dar această greșală a Mariei nu anulează tot rolul ei important în sprijinirea lucrării celor doi frați ai ei. Astfel

Domnul o onorează și în Mica 6:3 ea apare la loc de cinste alături de frații ei. Nu putem să nu sesizăm că lucrarea lui Isus Mesia a fost susținută de multe femei cu numele Maria. (Maria este numele grecesc al numelui ebraic Miriam). Nașterea sa a avut lor printr-o Marie. Apoi, în timpul lucrării publice printre femeile care au crezut în El, care L-au urmat, care L-au încurajat, care L-au uns cu mir scump, care au plâns la cruce și la mormânt, care au dus la ucenici vestea învierii, sunt multe cu numele de Maria: Maria, mama lui Isus, Maria sora Martei, Maria Magdalena, Maria mama lui Iacov (sau a lui Cleopa). Biserica creștină ce a urmat a fost susținută și ea de femei care purtau numele de Maria, printre care Maria mama lui Marcu (Vezi Fapte 12:6) și Maria care s-a ostenit mult pentru Biserică și pe care Pavel o salută în Rom.16. Ideea este că atât pe vremea lui Moise, cât și pe vremea lui Isus, Domnul a avut grijă ca să ofere poporului său modele de credință atât dintre bărbați cât și dintre femei. Astfel nu era suficient ca în fruntea poporului să fie Moise și Aaron. Era nevoie să fie și o Marie! Domnul nu doar i-a scos din Egipt, ci i-a călăzuit și după ieșirea din Egipt. Și a făcut-o prin lideri de excepție ca cei trei menționați mai sus. Relația dintre Moise, Aaron și Maria a fost un MODEL pentru popor. Domnul nu lăsat să fie un singur conducător, ci doi. Relația de sprijin dintre cei doi, lipsa concurenței, respectul lor reciproc, atitudinea lui Aaron față de fratele său mai mic Moise, toate acestea au fost o apă vie pentru poporul bolnav de spiritul competiției și al slavei deșarte a faraonilor antici. Lideri model, relații model, familii model. Iată ce mare dar a făcut Domnul poporului scos din Egipt. Acum înțelegem și cât de gravă a fost nevegherea Mariei din Numeri 12 și de ce Domnul a intervenit atât de aspru împotriva ei.

Blestemul lui Balaam schimbat în binecuvântare

E mai lesne de înțeles de ce Domnul amintește de ieșirea din Egipt și de Moise și de Aaron. Dar de ce apoi omite trecerea Mării Roșii, darea Legii, Cortul, norul slavei, hrana și apa din pustie, și alege să menționeze în Mica 6 tocmai acest eveniment cu Balaam? Domnul nu vrea să aloce mult spațiu de text rememorării binefacerilor din trecut. De aceea alege doar PATRU elemente. Întrebarea este de ce tocmai pe acestea patru? Cum spuneam primele două sunt printre cele mai mari și marchează momentul răscumpărării fără de care restul binefacerilor nu puteau avea loc. Dar de ce al treilea eveniment menționat este tocmai evenimentul cu

Balaam? Am comentat cu alte ocazii acest eveniment. El este descris cu multe amănunte în cartea Numeri (i se alocă efectiv câteva capitole), și apoi mai este menționat în lista de binefaceri în discursul lui Iosua din Iosua 24:9-10 și apoi în Deut.23:3-5. În ultimele două pasaje se insistă pe faptul că Domnul *NU A ASCULTAT* pe Balaam. Balaam era un expert în blesteme, era unul din cei mai de seamă vrăjitori ai vremii și se credea că are capacitatea de a întoarce divinitățile împotriva propriilor popoare sau a propriilor închinători. Balac se teme de Israel și înțelege că puterea lui Israel vine de la Dumnezeu Său. Și atunci îl cheamă pe Balaam ca să-L înduplece pe Yahwe să-și pedepsească propriul popor. În acest sens Dumnezeu *NU A ASCULTAT* pe Balaam. Este ca și cum s-ar spune că Dumnezeu a fost loial lui Israel, și nu a primit jertfele și descântecele lui Balaam. Pentru contextul idolatru al vremii de atunci, mesajul era extrem de important. Evreii trăiau într-o lume în care oamenii trăiau sub robia fricii de blesteme, de demoni, de descântece, de zeii imprevizibil care pot fi manipulați de vrăjitori experimentați precum Balaam. Or toată istoria cu Balaam arată că blestemul, descântecul nu are nici o putere asupra lui Israel. De asemenea, Yahwe nu poate fi manipulat ca să fie întors împotriva lui Israel. Pentru a-și arăta puterea și slava, Domnul nu-l lasă pe Balaam nici să verbalizeze blestemele. El primește mesaje de la Dumnezeu prin care binecuvintează pe Israel. Domnul își arată nu doar protecția, ci și că El domnește chiar peste lumea vrăjitorilor, și că nimic nu este în afara autorității Lui. Ocultismul a fost invalidat în acel loc nu de Moise, ci de Balaam însuși, deci tocmai de unul din promotorii săi. Iată unicitatea aceluia eveniment din istoria lui Israel și din procesul prin care Domnul a încercat să vindece pe Israel de idolatrie. Un mesaj atât de important pentru un Israel mereu ispitit să se dedea la idolatrie și ocultism. Balaam înțelege că singura posibilitate ca să facă rău lui Israel este să-L facă să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Atunci Domnul Însuși Se va aprinde de mânie împotriva lui Israel cum s-a și întâmplat de altfel. Deci acest tablou are o mare importanță pentru Israel. El arată loialitatea lui Yahwe față de Israel, iar pe de altă parte minciuna care domină religiile idolatre. Dar Israel nu a fost loial Celui care i-a fost loial și s-a dedat la idolatrie și ocultism. Dacă Domnul nu le-ar fi fost loial, ar fi avut poate o scuză, un motiv. Dar Domnul le-a fost loial. Dacă Domnul nu le-ar fi arătat atât de clar minciuna din spatele idolatriei și vrăjitoriei, atunci poate ar fi avut un motiv să cedeze la presiunea

culturală exercitată de toate popoarele idolatre din jur. Dar Domnul le-a arătat. Deci cu ce motiv a părăsit poporul pe Domnul și s-a dedat la idolatrie? Idolatria e menționată în 1:7 și apoi la finalul cap.5. (Totuși cap.2, 3 și 6 nu mai menționează idolatria, ci insistă pe nedreptățile din popor.) În concluzie, într-un context în care Israel s-a dedat la idolatrie, înțelegem de ce era important ca în cadrul acestui proces public să se amintească tocmai răspunsul lui Balaam.

Drumul de la Sitim până la Ghilgal

Sitim (salcâm) este localitatea care marchează finalul peregrinărilor prin pustie a unui Israel neascultător și trecerea spre următoarea fază din planul minunat al Domnului: intrarea în țara promisă. Este vorba de ultimele tabare ale israeliților înainte de a trece Iordanul (Numeri 25:1, Iosua 2:1, Iosua 3:1). Se află la EST de Iordan, în câmpia Moabului, față în față cu Ierihonul de la Vest de Iordan. Multe lucruri s-au întâmplat la Sitim. Practic Israel se afla la Sitim când Balaam a vrut să-i blesteme (Numeri 22-24) și tot acolo au păcătuit cu fetele moabiților și a avut loc urgia Domnului stinsă prin râvna lui Fineas (Numeri 25). Acolo a fost făcută a doua numărătoare (Numeri 26), acolo au loc ultimele evenimente din cartea Numeri (Numeri 26-36). Deci acolo Moise predă ștafeta lui Iosua, acolo este dăruit Deuteronomul poporului, acolo Moise își petrece ultimele zile pe acest pământ. De acolo trimite Iosua iscoade în Canaan și de acolo pleacă Israel pentru a asista la minunea despărțirii Iordanului. După ce trec Iordanul se așează la Ghilgal (prăvălire). Deci este primul loc unde Israel își așează tabăra în țara promisă la Vest de Iordan. Acolo așează Iosua 12 pietre de aducere aminte, acolo are loc primul Paște din țara Canaan, acolo este tăiată împrejur noua generație, acolo încetează mana, acolo este prăvălită ocară Egiptenilor care spuneau că Domnul nu poate să-i ducă în țară și de aceea îi tot poartă prin pustie. Ghilgal devine centrul de operațiuni pentru cucerirea Ierihonului și a Canaanului, precum și centrul logistic pentru împărțirea moștenirii între seminții.

Ghilgalul continuă să fie menționat în continuare în istoria lui Israel. În Judecători Îngerul Domnului supărat pe poporul neascultător pleacă din Ghilgal la Bochim. De aici se întoarce Ehud pentru a-l omorî pe regele Moabului. Samuel obișnuia să viziteze Ghilgalul, și aici a fost confirmată prin jertfe ungerea lui Saul

după înfrângerea amoniților. Dar se pare că tot la Ghilgal Saul a fost lepădat de Domnul. După revolta eșuată a lui Absalom Iuda primește pe David la Ghilgal. Pe drumul dinspre Ghilgal spre Iordan trec Ilie și Elisei înaintea de înălțarea lui Ilie la cer (am comentat acest aspect când am studiat 2 Împărați cap.2). Pe vremea lui Ozia și Ezechia (și deci și pe vremea lui Mica!), Ghilgal devine un centru de închinare idolatră ca și Betelul și este condamnat de Amos și Osea.

Dar Mica prin expresia de la Sitim la Ghilgal are în vedere în special evenimentele de la finalul cărții Numeri și cele din cartea Iosua. Domnul face mari minuni prin care poporul este dus în țara promisă. Deci Domnul nu doar că îi scoate din Egipt, dar apoi îi călăuzește prin pustie prin Moise și Aaron, îi protejează de descântele lui Balaam și îi duce (cum le-a promis) în Canaan dându-le țara prim mari minuni. La finalul cărții Iosua (poate chiar de la Ghilgal) Iosua poate spune poporului că Domnul a împlinit TOT ce le-a promis, și că astfel și ei sunt datori să împlinească ce au promis Domnului. Înțelegem de ce al patrulea element menționat este această expresie: de la Sitim la Ghilgal. Ea adună toată credințioșia lui Dumnezeu și toate minunile Sale pentru a le da țara promisă. Domnul finalizează astfel ce a început când i-a scos din Egipt. De la un trib străin și rob în Egipt au ajuns o națiune liberă cu o țară bogată, cu un renume între popoare, și cu un viitor strălucit în față. Deci... cu ce i-a obosit Dumnezeu? Cu ce le-a greșit? De ce L-au părăsit și de ce au slujit idolilor?

Domnul cere poporului ca să-și aducă aminte de această secvență istorică pentru A CUNOAȘTE *binefacerile Domnului*. Traducerea literală propune: *dreptățile Domnului* iar NIV *actele sale drepte*. Au fost binefaceri desigur, dar accentul pare a fi pus pe DREPTATEA acelor acte, pe faptul că Domnul NU a greșit cu nimic față de poporul Său, pe faptul că Domnul nu i-a amăgit cu nimic ci a împlinit tot ce a promis. Domnul a fost drept și când i-a făcut să rătăcească prin pustie căci ei au fost neascultători. Și i-a dus în țară doar când au fost ascultători sub Iosua. Domnul a fost DREPT chiar și în timpul și în modul în care i-a binecuvântat. Suntem la un proces. Toată această istorie îl înalță pe Dumnezeu ca fiind DREPT în relație cu poporul Său. Dacă Domnul i-ar fi binecuvântat când nu ascultau, atunci Domnul nu ar fi fost un pedagog bun și i-ar fi încurajat să nu asculte de poruncile Sale. Dar nu a fost așa. La Sitim au fost aspru pedepsiți, iar la

Ghilgal au fost greu încercați pentru ca ocară Egiptului să poată fi prăvălită. Iosua le-a cerut să fie tăiați împrejur chiar pe teritoriul inamic. Grea încercare. Să renunți la puterea de a te apăra pe teritoriul inamic și să te încrezi doar în Domnul!

Avem deci o sinteză a unei pledoarii a Domnului față de propriul Său comportament față de Israel. V.6 continuă cred că cu următorul sens: *În lumina bunătații, credincioșiei și dreptății Domnului, care se cuvine să fie răspunsul lui Israel?* Se pare că întrebarea din v.6 o pune în numele poporului chiar Mica. Mica este copleșit de dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu față de Israel, și se întreabă care ar trebui să fie răspunsul lui Israel în fața unei asemenea iubiri. Mica consideră de neconceput să-L întâmpine pe Dumnezeu cu mâna goală, sau doar să se plece înaintea Lui fără a-i oferi ceva în schimb. Mica înțelege că este vorba de o relație, de o reciprocitate. Mica nu operează cu un har ieftin și nici cu conceptul unei iubiri necondiționate din partea lui Yahwe. Yahwe are AȘTEPTĂRI și condiții în relația cu Israel. Și așteptările Sale sunt foarte mari: El dăruiește TOTUL și așteaptă TOTUL din partea lui Israel. Există o formă a iubirii necondiționate din partea lui Dumnezeu, în sensul în care El ne iubește că ne-a creat și ne iubește chiar dacă suntem păcătoși. Dar aceasta este doar o dimensiune a a iubirii Lui, iar această dimensiune se manifestă doar în speranța că omul păcătos se va căi și va iubi și el la rândul Său pe Domnul. Iubirea necondiționată e de fapt condiționată de speranța schimbării și transformării celui iubit. Și această manifestare e limitată și e doar pentru o vreme. Există și dimensiunea iubirii condiționate în care Dumnezeu iubește pe cel care-L iubește și urăște și disprețuiește pe cel rău. Mica insistă pe așteptările lui Yahwe în relația cu poporul Său. Acest lucru nu pune în umbră răscumpărarea lui Israel prin har, fără fapte. Israel e răscumpărat prin împlinirea dreptății în Hristos și prin credința lui Israel. Nu e un har ieftin, și în nici un caz nu este o iertare necondiționată. Deci v.7 ar întreba: *ce răspuns așteaptă Dumnezeu din partea poporului pe care l-a binecuvântat atât de mult?*

Înainte de a răspunde la v.7, profetul insistă în v. 8 pe ce *NU AȘTEAPTĂ Dumnezeu ca răspuns în relație*. În toate culturile idolatre din jur zeii așteptau din partea oamenilor JERTFE. Oamenii chiar credeau că aceste jertfe HRĂNESC efectiv pe ZEII. Dumnezeu cere și El jertfe în cartea Levitic dar cu totul alt scop.

Practic în Levitic Dumnezeu folosește o formă culturală dar schimbându-i semnificația sau readucând-o pe la semnificația ei inițială și primară pe care însuși Dumnezeu a rânduit-o în Gen. cap.3-4. Marea capcană a lui Israel a fost falsa religiozitate, a fost să substituie răspunsul așteptat de Domnul cu alt răspuns, cu răspunsul ritualurilor. În spiritul culturilor idolatre vecine, Israel a ajuns chiar să aducă jertfe umane. Dar cum ar putea cere Dumnezeu așa ceva? Dar iată că unii oameni ar fi dispuși să aducă propriul lor copil ca jertfă Domnului, dar nu ar fi dispuși să umble în ascultare de Domnul, în împlinirea poruncilor Sale care dau viața. În cele din urmă e mai greu să-ți dai propriul copil ca jertfă decât să împlinești poruncile dătătoare de viață ale Domnului. Deci problema nu este fuga de suferință, nu este alegerea căii mai ușoare, ci este o problemă de CREDINȚĂ, ca cea din Eden. Pe calea Domnului Israel suferea mult mai mult decât pe calea neascultării și idolatriei. Și totuși Israel prefera a doua cale decât prima. E absurd. Dar în spate e de fapt o problemă de credință. În cele din urmă nu suferința l-a determinat pe Adam să păcătuiască, ci necredința. Dacă asculta nu suferea deloc, iar pentru că nu a ascultat a suferit atât de mult! Israel repetă practic nebunia necredinței lui Adam. Pur și simplu nu are încredere în Dumnezeu și crede din nou minciuna Șarpelui care-L denigrează pe Dumnezeu în mintea oamenilor. Iată de ce Israel a ales calea religiozității care doar aparent este o cale mai ușoară decât ce a relației și ascultării. Religiozitatea falsă înseamnă goliciune, lipsa prezenței lui Dumnezeu, povara împlinirii unor reguli grele, sacrificii imense aduse fără rost. Calea ascultării înseamnă viață, fericire, părtășia cu Dumnezeu, înseamnă vindecare interioară, înseamnă adevăr, autenticitate. Iar suferința adusă de lepădarea de sine este mereu eclipsată de mângâirile îmbelșugate ale prezenței și vindecării divine, și aceste suferințe sunt mai mici decât cele generate de povara religiozității. Cel rău MINTE. El batjocorește pe OM. Nu vrea să-i ofere o fericire mai mare, sau o altă fericire pentru a-l despărți de Dumnezeu. El îi oferă în schimb doar chin și durere. Nu poate și nici nu vrea să ofere altceva. El nu poate face binele. Aici e marea amăgire a lui Israel și a umanității care se vede atât de clar în alegere lui Adam din Grădina Edenului. Să renunți la calea Domnului din teama de suferință e un fapt absurd, illogic. În spate e doar o minciună. Este suferință și pe calea nelegiuirii, și mereu acolo o suferință mai aprigă, mai chinuitoare. E o suferință care nu vindecă, care nu rodește apoi viață, e o suferință care distruge,

care aduce moarte, care cufundă inima în chinuri și mai adânci. De fapt nu alegerea de a accepta suferința e cea care strălucește în văzduh și înaintea lui Dumnezeu, ci alegerea de a crede pe Dumnezeu pe cuvânt în ciuda șoaptelor, minciunilor, și bruiajelor făcute în jurul inimii de tatăl minciunii. Nu JERTFELE, ci ascultarea e ceea ce place Domnului. Nu jertfirea propriului copil, ci ascultarea de cuvintele Sale, deci nu un act care aduce multă suferință (jertfa), ci un act care aduce mai puțină suferință (ascultarea) e ceea ce strălucește înaintea Domnului. Ce a-i alege: să îți jertfești propriul copil sau să umbii cu Tatăl ceresc de mână în fiecare zi? Desigur, a doua varinată. Dar nebunia noastră este că alegem adesea calea unor jertfe idolatre în locul ascultării de Domnul. Și aceasta doar pentru că nu am avut încredere în El și am fost lăsați apoi în voia minții noastre blestemate. Atenție la jertfele pe care El NU NE CERE să le aducem. Adesea El ne cere să alegem calea ușoară, fără suferință, fără jertfe, fără jertfirea propriului copil. Jertfirea lui Isaac este o mare excepție în istoria biblică, și în istoria vieții lui Avraam. Și acolo strălucește ascultarea lui Avraam de PORUNCA DOMNULUI. Desigur vor fi situații când Domnul ne va cere să renunțăm la anumite lucruri care ne sunt dragi. Dar să-l aduci pe Isaac ca jertfă când Domnul nu-ți cere acest lucru (adică de foarte multe ori!) este o mare nebunie. Înainte să facem un act ce presupune jertfă, suferință, pierdere de orice fel, să ne gândim foarte bine dacă Domnul ne cere să facem acel lucru. Căci dacă Domnul nu-ți cere să-l jertfești pe Isaac este un păcat de moarte să-l aduci ca jertfă! Nu principiul jertfei este cel dominant, ci principiul ascultării. Martirajul și acceptarea pagubei nu este o normă în viața creștină, el trebuie subordonat căilor Domnului și ascultării de cel PreaÎnalt. Chiar are nevoie Domnul de jertfele noastre de timp, de bani, de relații etc.? Domnul așteaptă de la noi ascultarea de El. Uneori ascultarea presupune o pierdere, un scarificiu. Dar de multe ori nu. Principul ascultării de poruncile Lui este principiul dominant care trebuie să ne conducă viețile și nu principiul jertfei. Istoria Bisericii e plină de martirtaje și jertfe aduse de creștini pe care Domnul NU le-a poruncit și care chiar contravin poruncilor divine. Jertfirea lui Isaac nu înseamnă nimic, Jertfirea lui *la porunca Domnului* e ceea ce caută Domnul. Ascultarea și nu jertfa e cea care strălucește. E suficient să ne amintim de Israel care este lepădat în Numeri 13-14 pentru că nu mai vrea să se lupte cu canaanii, din teamă de puterea lor militară. Dar după ce sunt lepădați, care este primul lucru pe

care-l face Israel: se duce și se luptă cu canaanii. Domnul nu Se lasă impresionat și-i lasă să fie învinși. E incredibil. Ce a fost în mintea lui Israel? Cum să interpretăm acea situație? Practic nu acțiunea de a merge sau de a nu merge la luptă a făcut diferența, ci ascultarea sau neascultarea de porunca expresă a Domnului. Când Domnul le-a pruncit să meargă la război Șarpele i-a mințit prin fiorii fricii. Dar după ce Domnul le-a pruncit să nu meargă la război Șarpele și-a retras fiorii fricii și le-a dat minciuna curajului și certitudinii victoriei. Problema lui Israel a fost de fapt în ambele situații că a crezut *MINCIUNA ȘARPELUI* și nu a crezut Cuvântul Domnului. Și în ambele situații a suferit mai mult decât dacă asculta de Domnul. Deci calea religiozității nu este aleasă pentru că este mai ușoară, ci este aleasă pentru că Israel crede *MINCIUNA ȘARPELUI*. Succesul falsei religiozității în istoria lui Israel nu se explică prin faptul că reprezintă o ofertă mai bună, o cale mai facilă, mai frumoasă, ci prin minciuna din spatele ei. E aceeași minciună din Eden: că supunerea autentică sub autoritatea Creatorului ne răpește fericirea autentică a îndumnezeirii. De fapt aici rămâne marea bătălie, o bătălie a credinței.

Dar dacă Dumnezeu nu cere calea religiozității și a jertfei, ce cere Dumnezeu? Răspunsul este dat în v.8. Este vorba cum am anticipat deja de calea ascultării de Dumnezeu. Împlinirea poruncilor lui Dumnezeu în relația cu semenii în viața de zi cu zi, acolo este așteptarea Domnului. Și ce cere El în relația cu semenii? Dreptate și milă. Nu doar dreptate, nu doar milă, ci dreptate și milă. Ajungem la marele nostru dezechilibru. Dumnezeu ne cere de fapt ca să fim ca El în relațiile cu semenii noștri, adică să întrupăm *deopotrivă* dreptatea și mila Sa. Profetul nu vede nici o contradicție între dreptate și milă. Ele coexistă împreună în mod armonios căci izvorăsc din acel singur Dumnezeu, minunat și desăvârșit. A face dreptate și a iubi mila, e ceva mult mai profund și complex decât pare la prima vedere. Nu înseamnă acel nivel superficial de corectitudine și bunătate în relații. Înseamnă o întrupare matură a dreptății și milei divine în relația cu aproapele. Înseamnă a căuta în fiecare context relațional echilibrul dintre dreptatea și mila divină. Iar acest mod de a fi nu trebuie să izvorască din obilgație, ci din dragoste. Dumnezeu nu ne cere doar să FIM miiloși, ci și să IUBIM MILA. El este interesat de cele mai adânci motivații ale acțiunilor noastre, nu privește doar la

acțiunile noastre (să FACI dreptate), dar și la MOTIVAȚIA din spate (SĂ IUBEȘTI mila). Israel era și un popor organizat, iar facerea de dreptate într-o țară e un lucru fundamental. Dar să faci dreptate iubind mila nu e un lucru pe care omul îl poate face prin propriile puteri. Acest lucru e divin și poate izvorî doar dintr-o cunoaștere și relație profundă cu Domnul. De aceea profetul continuă și *să umbli cu Dumnezeuul tău...* A umbla cu Dumnezeu înseamnă RELAȚIONARE cu El, înseamnă a păși de mână cu El clipă de clipă. Doar din această comuniune clipă de clipă cu el poate izvorî o împlinire a dreptății prin iubirea milei. Dar atenție nu El trebuie să umble cu noi, ci noi cu El. Este o mare diferență. Rugăciunea permanentă nu înseamnă împlinirea acestei porunci. Rugăciunea permanentă este o condiție necesară dar nu și suficientă pentru a umbla clipă de clipă cu Domnul. Întrebarea este dacă Domnul este cu tine în planurile tale sau tu ești cu El în planurile Lui? Noi îl chemăm să umble cu noi sau noi umblăm cu El acolo unde Se duce El, acolo unde ne poartă El? De aceea autorul adaugă să umbi SMERIT... Smerenia evidențiază raportarea față de Tovarășul nostru de drum. Nu umblăm cu Dumnezeu la braț ca și cu un prieten, un amic de drum. Nu e vorba de doi prieteni cu drepturi egale care pornesc la drum. Nu, noi suntem robi iar El Stăpân, noi oameni, iar El Dumnezeu. Recunoaștem diferența enormă între noi și Prietenul nostru? Recunoaștem totala dependență de El? Nu îndrăznim să facem nici un pas înaintea Lui, nici un lucru fără a întreba pe El, fără a primi poruncă din partea Lui. Lepădam la pământ discernământul nostru, visele noastre, planurile noastre, părerile noastre deșpre El și planurile Lui, inițiativele noastre pământești? Ne încredem doar în El și căutăm clipă de clipă călăuzirea Lui, lumina Lui, părerea Lui? Pierdem dreptul de a decide, de a ști, de a avea o părere? El este TOTUL, iar noi nimic. Cerem cu disperare, clipă de clipă Lumina Lui cu privire la voia Sa și puterea Sa de a face voia Sa? Doar așa vom fi într-un proces permanent de creștere în a împlini dreptatea și mila în relațiile cu semenii. Nu spirit de judecată, dar nici harul ieftin. O iubire fermă și o dreptate blândă, o judecare a fiecărei situații în parte. Aceasta e ce așteaptă Dumnezeu de la noi. Smerenia noastră se arată și în faptul că recunoaștem că suntem mereu într-un proces de a învăța mai bine înfăptuirea dreptății și milei. Înseamnă să ne lăsăm mereu cercetați de Domnul în a descoperi noi boli generate de dezechilibrul dintre dreptate și milă. Înseamnă ca după fiecare înfăptuire a dreptății și a milei să recunoaștem RESTUL și să-l

acoperim cu sângele Mielului. Dar nu doar atât. Să chemăm și viața Mielului pentru a mai diminua din acest REST în procesul rodirii. Ferice de cel care nu se oprește din acest drum. Ferice de cel care nu obosește să moară pentru a învia. Ferice de cel care nu obosește să recunoască în el noi boli, mai adânci, mai complicate. Ferice de cel care se lasă vindecat până în ultima clipă a vieții sale.

Dar oare găsește Domnul la Israel ceea ce așteaptă? Ce găsește Domnul la Israel? Vede nedreptate și înșelătorie în relațiile dintre evrei. Pasiunea lor nu este Domnul, ci îmbogățirea în această lume: bani, renume, confort, putere, împlinirea poftelor. Și pentru a obține aceste bogății ei se dedau la nedreptate și înșelătorie în relația cu aproapele: efa mică, cumpăna nedreaptă, greutatea strâmbe, minciuni, înșelătorie. Dumnezeu urăște aceste lucruri, urăște cumpăna nedreaptă, urăște necinstea în RELAȚII. Deci Domnul privește cu atenție la TOATE relațiile cu semenii noștri. Ele arată Cerului cum stăm în umblarea noastră cu Domnul. Și când privește la Israel vede LIPSA DREPTĂȚII dar și LIPSA MILEI (adică opusul lucrurilor pe care Domnul le cere lui Israel!). Deci nu doar lipsa dreptății, ci și lipsa milei. Căci bogatul nu se ferește să nedreptățească pe cel slab și sărac. Căci atunci când nedreptățești pe cineva nu îți pasă deloc de suferința pe care o provoci semenului. Mila se manifestă nu doar față de cel aflat în suferință, ci chiar și față de vrăjmașul tău care se căiește. Mila înseamnă să fii sensibil la suferința și nenorocirea semenului, chiar dacă acesta îți este vrăjmaș. Dar dacă înșeli fără ezitări pe aproapele tău (care nu-ți este dușman, ci poate chiar prieten sau rudă) provocându-i astfel pagube și pierderi, este evident că mila lipsește cu desăvârșire. Înaintea Celui PreaÎnalt dreptatea merge mână în mână cu mila, iar nedreptatea cu lipsa milei. Noi nu mai suntem implicați (de obicei) în comerț direct cu frații noștri. Ce ar însemna pentru noi efa mică și cumpăna nedreaptă în relațiile cu semenii? Ce așteaptă Dumnezeu de la relațiile cu semenii noștri? Ce înseamnă să fii onest în relații? Cum să te raportezi la fratele tău ca să fii plăcut înaintea Domnului? Ne aducem aminte de Mical care în adâncul inimii ei a disprețuit pe David. Domnul a văzut acel lucru, nu i-a plăcut și a pedepsit-o asupra pentru acea atitudine a inimii ei. Cum să arate atitudinea inimii noastre față de frații noștri ca ea să placă Domnului? Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși. Ce ție nu-ți place altuia nu-i face. Să fii mereu atent să nu lezezi bunurile, demnitatea, numele

fratelui tău. Să te pui mereu în pielea lui și să te întrebi: *eu cum m-aș simți, eu ce aș aștepta?* Centrarea noastră pe noi înșine ne face să empatizăm așa puțin cu ceilalți, să fim atât de puțin sensibili la nevoile lor. Ar trebuie să ne luăm mai mult pentru a ne pune în pielea fraților noștri și să ne întrebăm: Eu cum m-aș simți? În acea situație ce mi-ar place și ce nu? Ce aș aștepta de la frații mei? Cum să reacționeze sau cum să nu reacționeze? Ce să facă și ce să nu facă? În interacțiunile cu frații constăți că fiecare empatizează puțin cu celălalt. Fiecare e încă rob egoismului său. Dar important e să constăți acest lucru în dreptul tău. Pe frați nu îi poți schimba. Dar ce poți face este ca în ascuns, în tăcere, să lași pe Domnul să preschimbe inima ta. Tristetea neschimbării fraților tăi ar putea fi mângâiată de faptul că propria ta schimbare poate fi o reală mângâiere pentru Cel care este mai întristat decât tine de neschimbarea fraților tăi. Speranța rămâne doar venirea Domnului și restaurarea tuturor lucrurilor. Totuși în dreptul tău, poți să îți pui încrederea în Domnul că El va curăța din egoism și va aduce mai multă dragoste autentică. Tu nu te poți schimba, iar schimbarea va continua până la capăt. Dar trebuie să crezi împotriva oricărei nădejdi că El te poate schimba. Să crezi, să cauți, să cauți cu disperare Fața Lui, să o cauți mai mult decât argintul, să o cauți din toată inima, să o cauți ani și zeci de ani, să nu obosești să bați la ușa cerului până când Cel repins de o întreagă umanitate va fi convins că ești serios în cererea ta, și deci până când Își va aduce aminte de tine și Îți va arăta Fața Sa. Și de-abia atunci vei putea fi vindecat. Nu te complace în propriile boli, nici nu dispera. Adoptă disperarea liniștită a celui care e socotit neprihănit deja și care știe că vindecare e un proces.

Domnul a chemat pe poporul Său la judecată (v.1-3), a arătat dreptățile Domnului din trecutul relației Sale cu poporul ales (v.4-5), a subliniată ce NU așteaptă Domnul de la Israel (v.6-7), dar și ce așteaptă El de la poporul Său (v.8). Apoi Domnul demonstrează că găsește la Israel exact OPUSUL față de ce El cere în această relație (v.9-12). Acum la finalul capitolului Domnul dă VERDICTUL (v.13-16): Domnul va pedepsi pe Israel pentru păcatele lui. Păcatele lui nu reprezintă călcarea unor porunci morale impersonale. Păcatul lui Israel este părăsirea lui Dumnezeu, este o neascultare într-un context relațional, este vorba de ofensarea Persoanei divine. Israel a părăsit pe Domnul pentru siguranță, bogăție și confort. Dar tocmai lucrurile de dragul cărora a părăsit pe Domnul, pentru care s-a

trudit, pentru care a slujit idolilor, pentru care a înșelat, tocmai acele lucruri îi vor fi luate. Astfel Israel nu se va putea bucura de rodul trudei sale: pustiirea, foamea, lipsurile, sărăcia, amenințarea vrăjmașului, toate acestea vor lovi pe Israel. Israel a părăsit pe Domnul pentru a evita suferința, dar tocmai suferința e consecința neascultării sale. Domnul îi va pedepsi înaintea neamurilor, și nu în ascuns. Așa că ei vor ajunge de pomină și de batjocoră printre popoare. Neamurile se vor îngrozi la vederea lor și neamurilor când îi vor privi vor spune: *iată ce înseamnă să fii blestemat și părăsit de Dumnezeu*. Pedepsirea lor publică, batjocora neamurilor, ocară vrăjmașilor lor va amplifica peste măsură de mult suferința poporului ales.

Israel nu este pedepsit pentru o greșală, pentru o neveghere, pentru un accident. Israel e pedepsit pentru un mod de viață, pentru o încăpățânată persistență în neascultare. Israel încalcă poruncile Domnului cu râvnă astfel încât ei păzesc TOATE orânduirile lui Omri, și lucrează ÎNTOCMAI cum a lucrat casa lui Ahab. Dar ei trebuiau să păzească TOATE poruncile Domnului și să umble ÎNTOCMAI cum a lucrat Moise, David și celelalte modele lăsate de Domnul în istoria poporului. Atât Omri, cât și Ahab sunt împărați din Regatul de Nord. Dar aceasta nu înseamnă că acest capitol 6 s-ar adresa în special regatului de Nord. Căci și regatul de Sud a fost influențat de calea împăraților de Nord. Ne aducem aminte din 1,2 Împărați de influența pe care a avut atât casa lui Omri și a lui Ahab asupra casei lui David:

25. În al doisprezecelea an al lui Ioram, fiul lui Ahab, împăratul lui Israel, a început să domnească Ahazia, fiul lui Ioram, împăratul lui Iuda.

26. Ahazia avea douăzeci și doi de ani când a ajuns împărat și a domnit un an la Ierusalim. Mama sa se cheama **Atalia, fata lui Omri, împăratul lui Israel**.

27. El a umblat **în calea casei lui Ahab** și a făcut ce este rău înaintea Domnului, **ca și casa lui Ahab, căci era ginerele casei lui Ahab**.

28. El a mers cu Ioram, fiul lui Ahab, la război împotriva lui Hazael, împăratul Siriei, la Ramot din Galaad. Și sirienii au rănit pe Ioram.

29. Împăratul Ioram s-a întors să se tămăduiască la Izreel de rănile pe care i le

făcuseră sirienii la Rama, când se bătea împotriva lui Hazael, împăratul Siriei. Ahazia, fiul lui Ioram, împăratul lui Iuda, s-a coborât să vadă pe Ioram, fiul lui Ahab, la Izreel, pentru că era bolnav.

(2 Împărați cap.8)

Ahab era fiul lui Omri. În timpul domniei lui Omri și în prima parte a domniei lui Ahab, în Iuda domnea Asa, un împărat bun. Fiul lui Asa a fost Iosafat, și el un împărat credincios. Totuși Iosafat a început să facă alianțe militare cu Ahab și cu fiul său Ioram și s-a apropiat astfel de casa lui Ahab. Iosafat a rămas un împărat credincios dar apropierea sa de casa lui Ahab a făcut rău urmașilor lui. Astfel lui Ioram, Iosafat a luat de nevastă pe o fată a lui Ahab și a umblat în calea împăraților lui Israel:

16. În al cincilea an al lui Ioram, fiul lui Ahab, împăratul lui Israel, a început să domnească Ioram, fiul lui Iosafat, împăratul lui Iuda.

17. Avea treizeci și doi de ani când s-a făcut împărat și a domnit opt ani la Ierusalim.

18. El a umblat în calea împăraților lui Israel, cum făcuse casa lui Ahab, căci avea de nevastă pe o fată a lui Ahab, și a făcut ce este rău înaintea Domnului.

19. Dar Domnul n-a voit să nimicească pe Iuda, din pricina robului Său David, după făgăduința pe care i-o făcuse că-i va da totdeauna o lumină printre fiii săi.

20. Pe vremea sa, Edom s-a răsculat împotriva stăpânirii lui Iuda, și au pus un împărat peste ei.

21. Ioram a trecut la Țair, cu toate carele lui. Sculându-se noaptea, a bătut pe edomiți, care-l înconjurau, și pe căpeteniile carelor, și poporul a fugit în corturi.

22. Răscoala Edomului împotriva stăpânirii lui Iuda a ținut până în ziua de azi. Libna s-a răsculat tot în același timp.

23. Celelalte fapte ale lui Ioram și tot ce a făcut el nu sunt scrise oare în cartea

Cronicilor împăraților lui Iuda?

24. Ioram a adormit cu părinții săi și a fost îngropat cu părinții săi în cetatea lui David. Și, în locul lui, a domnit fiul său Ahazia

(2 Împ. Cap.8)

Deci mama lui Ahazia, fiul lui Ioram, pe nume Atalia era fiica lui Ahab și nepoata lui Omri. Faptul că în 2 Împ.8:25 ea este numită fata lui Omri (și nu a lui Ahab), vrea să sublinieze că ea purta în sânge aceeași sete de putere și același spirit criminal care l-a caracterizat pe Omri care a pus mâna pe tron prin crimă și răscoală. Astfel nu mai suntem așa de surprinși de masacrul făcut de Atalia ca să rămână doar ea pe tron. Deci prin alianțe militare și apoi prin legături de căsătorie, tot răul casei lui Ahab a invadat și Iuda. Iată că din aceste alianțe militare și din aceste legături de căsătorie nu cel bun a influențat pe cel rău ci exact invers.

Referirile la casa lui Omri și casa lui Ahab ne-ar putea sugera faptul că pasajul include și o mustrare pentru împărații celor două regate ale lui Israel. Într-un spirit asemănător este rostit v.6: *Glasul Domnului strigă CETĂȚII și omul înțelept se teme de Numele Tău*. Nu spune: glasul Domnului strigă țării sau poporului, ci CETĂȚII. Se subliniază că unitatea de măsură a războiului spiritual și a judecăților divine este cetatea. Căci poporul e format din mai multe cetăți. Astfel v.9 ar putea avea un caracter generic, și nu ar trebui neapărat să se refere la o cetate anume. Dar nu putem exclude nici ipoteza că v.6 s-ar referi la Samaria sau la Ierusalim, capitalele celor două regate. Oare nu chiar din cap.1 profetul ne-a întâmpinat cu versetul: *Dar care este nelegiuirea lui Iacov? Nu este oare Samaria? Și care este păcatul lui Iuda? Nu este Ierusalimul?* Și apoi am observat cum Ierusalimul rămâne în autorul profetului, și apoi cum se introduce teologia nașterilor lui Mesia prin nașterea sa în Betleem și prin nașterea sa în Ierusalim. Într-adevăr nu e deloc greșit să vorbim de o naștere a lui Mesia la Betleem. Să ne aducem aminte de VERBUL folosit de profet atât cu privire la Ierusalim cât și cu privire la Betleem:

4:2b	5:2
------	-----

Căci din Sion VA IEȘI Legea și din Ierusalim Cuvântul Domnului.	Și tu, Betleeme, Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie a lui Iuda, totuși din tine Îmi VA IEȘI Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie (sau IEȘIRE!) se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.
---	---

Deci avem trei IEȘIRI sau NAȘTERI ale lui Mesia: una înainte de crearea lumii, una în Betleem și una în Sion. În acest context v.9 din cap.6 s-ar putea referi la o cetate anume, respectiv la Ierusalim. E uimește capacitatea lui Dumnezeu de a adresa un mesaj unei CETĂȚI. Pentru El o cetate e ca o Persoană cu care comunică. El a adresat un mesaj cetății Ninive. Acum vorbește cu Ierusalimul. Și așteaptă o reacție din partea CETĂȚII. Dar omul din cetate poate alege diferit de restul cetății. De aceea versetul continuă: *și omul înțelept se teme de Numele Tău.* Ierusalimul respinge mesajul. Dar poate fi o rămășiță credincioasă în Ierusalim. Ea poate alege binele indiferent de alegerea cetății ca și comunitate. Responsabilitatea colectivă coexistă deci cu cea individuală. Evanghelia mântuirii persoanei este în deplină armonie cu Evanghelia mântuirii cetăților și popoarelor.

În cap.6 Dumnezeu adresează un mesaj contemporanilor lui Mica. Suntem în jurul anului 730 î.d.H, deci cu aproximativ 700 de ani DUPĂ evenimentul ieșirii din Egipt. Nici unul din contemporanii lui Mica nu au fost martori la acele evenimente. Ei beneficiază însă de binele adus de evenimentele invocate căci locuiesc în țară, Domnul este în mijlocul lor în Templu, au Legea ca și felinar și călăuză. Dumnezeu li se adresează însă ca și cum ei ar fi fost martori la ieșirea din Egipt. Iată că în Evanghelia popoarelor, Dumnezeu judecă un popor ca un TOT și deci poate adresa un astfel de mesaj contemporanilor lui Mica. Generația lui Mica NU se poate desprinde înaintea lui Dumnezeu de TRECUTUL strămoșilor lor. Acele evenimente erau încă vii în memoria poporului. Pe vremea lui Samuel ieșirea din Egipt e invocată ca fapt istoric chiar de Filistenii, dușmanii lui Israel. Deci exista și pe vremea lui Mica o memorie vie a acelui trecut. Dumnezeu așteaptă ca cei din vremea lui Mica să fie conectați la acel trecut istoric și să

reacționeze în lumina lui. Pasajul e relevant pentru cei din vremea lui Mica dar și pentru multe perioade din vremea lui Israel. El ÎNCĂ mai este actual pentru Israel. Cum am văzut în Ieremia și după anul 70 d.H, Israel rămâne poporul Său ales, și Domnul continuă să aibe de la El așteptări în baza legământul încheiat cu El la Sinai, și continuă să-L judece în istorie pe baza acestui legământ. Astfel se explică istoria atât de zbuciumată a lui Israel din ultimii 2000 de ani. Domnul continuă să comunice cu Israel în limbajul legământului. Din pricina promisiunilor făcute părinților, El nu renunță la ei, și îi face să supraviețuiască în mod miraculos în istorie. Dar din pricina legământului sinaitic încheiat cu părinții lor continuă să-i pedepsească prin vrăjmașii lor pentru a-i muștra și a-i întoarce către Sine. Astfel mesajul din Mica 6 rămâne valabil și AZI pentru Israel. Desigur, ieșirea din Egipt cu toate minunile sale, e acum contestată de mulți istorici israelieni. Praful istoriei s-a depus în straturi groase. Evenimentele nu mai sunt atât de VII în memoria poporului ca în perioada lui MICA. Nici în memoria vrăjmașilor lor nu mai sunt atât de vii. Dovezi istorice sunt puține. Mărturia Scripturii rămâne sursa principală. Scriptura însă este și ea contestată de mulți evrei care se declară atei. Cu toate acestea AȘTEPTĂRILE Domnului față de Israel din Mica 6 rămân valabile și azi. Dar ce relevanță are pentru noi Mica 6? Noi am face parte din rămășița credincioasă la care poate face aluzie v.9. Nu putem decide în locul lui Israel, dar putem decide în dreptul nostru.

Judecata poporului Israel ne spune mult despre judecata lui Dumnezeu față de fiecare Biserică locală în parte. În Apocalipsa cap.1 decoperim că Dumnezeu consideră fiecare Biserică locală ca un mic Israel cu care a intrat în legământ. El judecă fiecare Biserică locală ca pe un popor aparte. Trecutul are o importanță aparte. Deci ca indivizi trebuie în primul rând să ne conectăm la trecutul Bisericii locale în care suntem. Dar judecata Domnului asupra lui Israel și asupra Ierusalimului devin paradigme pentru modul în care Dumnezeu judecă neamurile, respectiv cetățile Neamurilor. De aceea conectarea la trecutul poporului din care facem parte și a cetății din care facem parte devine ceva legitim. Apartenența noastră la poporul lui Dumnezeu nu ne SEPARĂ de destinul istoric al cetății în care suntem. Paradigma principală folosită de Pavel pentru perioada Bisericii este cea a robiei babiloniene. De aceea el se duce la Neamuri pe linia lui Daniel și nu pe

linia lui Iona. În contextul robiei babiloniene, Ieremia îndeamnă rămășița din robie (și în primul rând rămășița credincioasă din robie): *Urmăriți binele cetății în care v-am dus în robie, și rugați-vă Domnului pentru fericirea ei, pentru că fericirea voastră atârnă de fericirea ei!* (Ier. 29:7)

Noi suntem altoiți în rămășița credincioasă a lui Israel în contextul robiei babiloniene. De aceea acest principiu ne vizează în mod direct și este afirmat explicit și de Pavel în 1 Tim.cap.2a. Cetățenia noastră cerească nu o anulează pe cea pământească. De aceea Pavel își începe epistola către Efeseni astfel:

- Către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Hristos Isus...

Ambele cetățenii coexistă. Conectarea la istoria poporului român și la istoria cetății Iași devine legitimă înaintea lui Dumnezeu. Vechiul Testament înalță următorul principiu: cel neprihănit este izbăvit FIZIC de manifestarea judecății divine în istoria popoarelor sau a cetăților. Este principiul invocat de Avraam în mijlocirea sa celebră din Gen.cap.18. Acest principiu este afirmat cu tărie de Dumnezeu în Ezechiel cap.14:12-23:

12. Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

13. „Fiul omului, când va păcătui o țară împotriva Mea dedându-se la fărădelege, și îmi voi întinde mâna împotriva ei – dacă îi voi sfărâma toiagul pâinii, dacă îi voi trimite foametea, dacă îi voi nimici cu desăvârșire oamenii și vitele –

14. chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul Dumnezeu.

15. Dacă aș lăsa ca țara să fie cutreierată de fiare sălbatice, care ar lăsa-o fără popor, dacă ar ajunge un pustiu pe unde n-ar mai putea trece nimeni, din pricina acestor fiare,

16. și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar scăpa, și țara ar ajunge un pustiu.

17. Sau dacă aș aduce sabie împotriva țării acesteia, dacă aș zice să treacă sabia

prin țară, dacă i-aș nimici cu desăvârșire oamenii și vitele,

18. și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea – zice Domnul Dumnezeu – că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei singuri ar scăpa.

19. Sau dacă aș trimite ciuma în țara aceasta, dacă Mi-aș vărsa urgia împotriva ei prin molimă ca să-i nimicesc cu desăvârșire oamenii și vitele,

20. și ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel și Iov, pe viața Mea – zice Domnul Dumnezeu – că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei și-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor.”

21. Totuși așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Măcar că trimit împotriva Ierusalimului cele patru pedepse grozave ale Mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciuma, ca să nimicesc cu desăvârșire din el oamenii și vitele,

22. tot va fi o rămășiță care va scăpa, care va ieși din el, și anume: fii și fiice. Iată, aceștia vor veni la voi, le veți vedea purtarea și faptele și vă veți mângâia de nenorocirea pe care o aduc asupra Ierusalimului, de tot ce aduc asupra lui.

23. Ei vă vor mângâia, când le veți vedea purtarea și faptele, și veți cunoaște că nu fără temei fac Eu tot ce fac împotriva Ierusalimului, zice Domnul Dumnezeu.”

Ce promisiune extraordinară pentru cei neprihăniți! Domnul promite deci celor neprihăniți că El îi va scăpa FIZIC de judecățile Sale istorice care se revarsă asupra țărilor și cetăților în care ei locuiesc! Și vedem acest principiu aplicat în multiple situații în Vechiul Testament. Dar mai este el valabil în Noul Testament? Dacă ne ghidăm după principiul: tot din Vechiul Testament ce nu este invalidat în mod explicit de Noul Testament rămâne actual și valabil!, atunci înseamnă că acest principiu rămâne valabil. Deci nu trebuie neapărat să fie reînnoit în mod explicit în Noul Testament. Dar găsim și o reînnoire a sa în Matei 24. Matei 24 e rostit de Mântuitorul pentru ca locuitorii credincioși ai Ierusalimului să fie izbăviți FIZIC de o judecată istorică ce se va revărsa asupra cetății.

Cadrul suferinței creștine este definit de: suferința din lupta cu firea pământească, suferința provocată de prigonitori din pricina mărturisirii Cuvântului, suferința adusă de războiul spiritual prin atacuri feroce aprobate și limitate de Dumnezeu (solul Satanei din trupul lui Pavel, necazurile venite peste Iov). Și în aceste atacuri cel rău se poate folosi de boli, răutatea acestei lumi sau catastrofe naturale pentru a lovi pe cel neprihănit. E vorba deci de suferința permanentă cu firea pământească, despre prigoana fizică și cea spirituală. Dar să includem în suferința creștină și suferința adusă de judecățile istorice ale lui Dumnezeu peste popoare și țări prin cutremure, ciume, războaie. Adică Domnul lasă ca această suferință să se răsfrângă și asupra celui neprihănit. Sau, dacă este vorba de o astfel de judecată, lui îi promite chiar o IZBĂVIRE fizică? Poate că din acest motiv în Matei 24 Isus le spune atât de liniștit ucenicilor Săi:

6. Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci.

7. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume.

În Biblie găsim martiri, găsim oameni ai lui Dumnezeu care trec prin multe necazuri. Dar nu găsim vreun om neprihănit care să moară sub manifestarea vreunei judecăți istorice a lui Dumnezeu. Rămâne să medităm la acest subiect. Revenim la comparația dintre istoria lui Israel și istoria Bisericii locale. Este o mare diferență între cele două. Lui Israel Domnul îi promite izbăvire fizică din mâna vrăjmașilor dacă ascultă de poruncile Sale. Bisericii Domnul îi promite suferință fizică adusă de vrăjmași dacă vor păzi poruncile. Diferența e majoră. Contrastul e șocant. Domnul promite Bisericii că va fi urâtă de toate Neamurile, că mulți din Biserică vor fi răpuși în prigoane. Deci Domnul nu mai poate reedita Mica 6 în dreptul unei Biserici locale. Biserica locală ar putea invoca suferința adusă de prigonitori ca motiv pentru părăsirea Domnului. Israel a fost copelșit cu binefaceri când a ascultat de Domnul. Biserica locală a fost bombardată cu prigoane fizice și spirituale când a ascultat de Domnul. Cum Se va judeca deci Domnul cu Biserica locală? Observăm că Domnul a fost onest și a anunțat de la început Biserica locală ce o așteaptă dacă își dedică viața lui Isus Hristos. Biserica

locală a intrat în relație cu Hristos ȘTIIND aceste lucruri. Deci suferința făcea parte din înțelegere. Nu poate fi invocată drept motiv. Este ca și cum o femeie care s-a căsătorit în deplină cunoștință de cauză cu un om important cu mulți vrăjmași, ar invoca mai pe urmă viața plină de pericole pentru a părăsi pe acel om. Știa de la început. Vina ei rămâne dacă își va înșela soțul. Bisericii i se explică și rațiunea suferinței și i se dă suficiente resurse pentru accepta și birui suferința. Suferințele lui Hristos îi sunt cea mai mare resursă și ele fac ca suferința pentru Hristos să devine o onoare și un drum privilegiat către o slavă unică. Iarși Biserica nu poate invoca suferința ca justificare pentru părăsirea lui Hristos. Epistola 1 Petru pare a fi scrisă pentru a marca această diferență fundamentală între promisiunile făcute lui Israel și cele făcute Bisericii locale. Creștinii cărora le scrie Petru par a proveni măcar în parte din mediu evreiesc. Ei au crescut cu mentalitatea că poporul Domnului, dacă ascultă, este protejat fizic de Domnul. Dar iată că o cumplită prigoană a dat peste ei. Domnul NU a intervenit ci ei au fost lăsați în mâinile vrăjmașilor lor: mulți au fost bătuți, unii închiși, alții chiar omorâți. Și prigoana continua. Ce se întâmplă? Era Acan în mijlocul lor? Care era păcatul lor? Oare păcatul nu era chiar faptul că au crezut că Isus este Hristosul? Oare prigoana nu era o pedeapsă prin care Domnul îi muștra și îi îndemna să revină pe calea propovăduită de mai marii poporului? Timpul a trecut. Isus nu a revenit cum a promis. Iar ucenicii Lui erau dați pradă morții. Cum le va răspunde Petru frământărilor lor? Petru le scrie epistola pentru a-i încredința că harul de care s-au alipit este cel adevărat. Deci ei, luați prin surprindere de prigoană, s-au întrebat: este oare acesta adevăratul har al lui Dumnezeu? Ce fel de har este acesta? Pavel le confirmă că ei sunt poporul lui Dumnezeu, răscumpărat de Dumnezeu cu scopul de a vesti puterile Sale minunate printre Neamuri. Până aici lucrurile seamănă foarte mult cu Israelul din vechime. Dar Petru le reamintește că ei funcționează în paradigma robiei babiloniene. Evreii au respins pe Mesia, împlinind astfel Scriptura. Deci Israel e în neascultare, iar rămășița credincioasă e risipită printre popoare. Și Daniel și cei trei prieteni au trecut prin multe neazuri între Neamuri. Totuși Domnul i-a izbăvit. Ei de ce nu sunt izbăviți? Petru le aduce aminte că Vechiul Testament are în centru tabloul care revelează suferințele lui Mesia urmate de slava Sa eternă. Deci Mesia trebuia să sufere. Deci faptul că Isus a fost respins de evrei și a suferit atât de mult nu reprezintă un contraargument, ci tocmai un

argument în favoarea mesianității Sale. El, Cel neprihănit, a suferit. Deci nu există o contradicție fundamentală între suferință și calea neprihănirii. Argumentul principal al lui Petru este că ucenicii lui Hristos TREBUIE să urmeze aceeași cale a necazurilor și suferinței. Dacă Hristos a suferit, și ucenicii Lui vor suferi. Ca ucenic al lui Hristos la aceasta ai fost chemat. Și totuși DE CE? Înțelegem necesitatea indispensabilă a suferințelor lui Mesia. El este jertfa de ispășire. Dar dacă El a făcut ispășirea, dacă El a suferit în locul nostru pe deplin și în mod desăvârșit, DE CE să mai suferim și noi? Iată cum prezintă Petru suferința din viața credincioșilor:

- Acum TREBUIE să fie întristați prin felurite încercări.
- Prin suferință, credința este ÎNCERCATĂ.
- Credința este încercată CA SĂ aibă ca urmare lauda și slava.
- Domnul ne-a dat mandatul preoției printre Neamuri și Voia lui Dumnezeu este ca, făcând ce este BINE, să astupăm gura oamenilor neștiutori și proști.
- Fiți supuși și stăpânilor greu de mulțumit, căci ESTE UN LUCRU PLĂCUT, dacă cineva, pentru cugetul lui, suferă întristare și suferă pe nedrept. Într-adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare ca să fiți palmuiți când ați făcut răul? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este BINE, lucrul acesta ESTE PLĂCUT LUI DUMNEZEU.
- Și la aceasta ați FOST CHEMAȚI.
- FIINDCĂ și HRISOS a suferit PENTRU VOI, și v-a LĂSAT o PILDĂ ca să călcați pe urmele Lui. TOT ASTFEL și VOI....
- Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară, dimpotrivă binecuvântați...
- Și cine vă va face rău dacă sunteți plini de râvnă pentru BINE? Chiar dacă aveți de suferit pentru NEPRIHĂNIRE, FERICE DE VOI!

- N-aveți teamă de ei, și nu vă tulburați! Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.
- Fiți TOTDEAUNA GATA să RĂSPUNDEȚI oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă. Având un cuget curat, PENTRU CA cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.
- CĂCI este BINE, dacă AȘA ESTE VOIA LUI DUMNEZEU, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul.
- Hristos DE ASEMENEA a suferit, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu....
- Astfel dar, fiindcă Hristos a PĂTIMIT în TRUP, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. CĂCI Cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul.
- Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru care a venit ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi: dimpotrivă bucurați-vă întrucât aveți parte de patimile lui Hristos ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Sale.
- Dacă sunteți batjocoriți pentru Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu Se odihnește peste voi.
- Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu, și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelie?
- Așa că cei ce sufăr după voia lui Dumnezeu să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor și să facă ce este bine.
- Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va

da putere, vă va face neclintiți.

- Și vă adevăresc că adevăratul har al lui Dumnezeu este harul acesta de care v-ați alipit.

Suferința creștină are un SCOP. De fapt are mai multe SCOPURI. În primul rând testează și curăță credința și face posibilă o răsplătire eternă inimaginabil de mare. Fiul a recăpătat ca Om slava pe care o avea înainte de întemeierea lumii, nu din pricina faptului că era Dumnezeu, ci din pricina suferințelor Sale. Răsplătirea Sa a fost un act de dreptate. Patimile au făcut posibilă răsplătirea lui Isus cu slava dumnezeirii. Deci Domnul nu poate răsplăti oricum pe oricine. El nu poate pur și simplu să dea slava dumnezeirii oricui. E prea valoroasă, e prea prețioasă. Doar o jertfă mare motivată de IUBIRE poate deschide calea către acel tip de glorie. Nici Mesia nu a putut ocoli acest drum către slava dumnezeirii. Am putea noi ocoli acest drum? Și Domnul VREA să aducă pe mulți fii la slavă. De aceea ne predestinează efectiv la un drum plin de necazuri și de încercări. Credința poate avea ca urmare o slavă cristică DOAR dacă ea e testată și curățită prin multe încercări. Dar nu orice suferință e răsplătită, ci doar suferința DUPĂ VOIA LUI DUMNEZEU. Credinciosul nu trebuie să adopte comportamentul victimei în fața oricărui context abuzator. Nicidecum. El TREBUIE să ACCEPTE doar suferința care îi este DATĂ de sus. E normal ca creștinul să fugă dintr-o cetate în alta când este prigonit, sau să se apere și să apeleze la dreptul roman pentru a-și salva viața, și e normal să strige la Dumnezeu pentru a fi IZBĂVIT FIZIC din necaz. Însuși Isus a spus: Dacă e cu putință, depărtează paharul... Cu alte cuvinte suferința în sine nu e de dorit. DAR Isus a adăugat: Facă-Se voia Ta, nu a Mea... Suferința era singura cale pentru salvarea omenirii. Și Tatăl voia această salvare. Și atunci Isus a acceptat suferința, căci era după voia lui Dumnezeu. Pavel însuși îndeamnă pe sfinți să se roage să fie izbăvit de vrăjmașii săi din Ierusalim, și chiar a fost izbăvit. Pavel nu ia ca încercare din partea Domnului faptul că nu poate să se reîntâlnească cu tesalonicenii. El îl vede pe Satana că se împotrivește și ca răspuns se roagă necurmat Domnului să-i netezească drumul către tesaloniceni. Deci Pavel nu este nici pe departe un om slab, pasiv, care îndură orice. Nu, ci el este activ în faptă și

în rugăciune pentru a căuta izbăvirea. Și dacă totuși izbăvirea fizică nu vine, el poate fi încredințat că acea suferință e din partea Domnului. Nu a procedat în mod similar cu țepușul? Deci trebuie acceptată doar suferința care vine din partea Domnului. Doar ea curăță credința, doar ea va fi răsplătită de Dumnezeu. Petru leagă această suferință nu doar de actul testării și al răsplătirii, ci și de mandatul preoției. Modul în care creștinul REACȚIONEAZĂ în încercare pare a fi vârful de lance al mărturiei sale față de cei din întuneric. Faptul că se încrede în Dumnezeu, că urmează cu pace și demnitate traseul necazului, faptul că nu se teme de moarte, faptul că este gata să piardă tot din pricina lui Hristos, toate acestea oferă putere și credibilitate mesajului său. Suferința devine și un context în care cel credincios poate vorbi despre credința sa celor din jur. Și nu în ultimul rând BUNĂTATEA surprinzătoare pe care o manifestă creștinii față de prigonitorii lor, are un impact special. Oamenii urăsc pe Domnul și-l consideră vrăjmaș. E vorba de o minciună, de o prejudecată. Trimisul Domnului e chemat să iubească chiar pe cel care-i face rău. Acest plus neașteptat de iubire poate zdrobi marea minciună care-i ține pe oameni pe calea pierzării eterne. Această chemare de a nu riposta și de a răspunde cu bine la rău a fost adesea o pricină de poticnire pentru mulți. Căci ea seamănă cu un comportament al victimei în fața abuzatorului. Victima din teamă, lașitate și slăbiciune acceptă abuzul. Apoi în mod bizar începe să iubească abuzatorul, dezvoltând o legătură patologică de co-dependență. Dar Petru vorbește de altceva. Într-adevăr, un astfel de comportament izvorât și din teamă și lașitate nu este iubire cristică. Nu este o suferință după voia lui Dumnezeu. Nu este ceea ce Dumnezeu cere de la Biserică. Petru le cere creștinilor să NU SE TEAMĂ de dușmanii lor. Comportamentul lor nu izvorăște deci din teamă sau slăbiciune. Are o cu totul altă MOTIVAȚIE, și se aplică în cu totul alte contexte. Mulți oameni suferă diverse abuzuri înainte să se întoarcă la Domnul. În anumite domenii ei adoptă deja comportamentele evitante ale victimei. Când citesc pasaje ca cele din Petru ele sunt prost înțelese. Ele devin o justificare pentru bolile și slăbiciunile adânci ale inimii lor. Până când vine Lumina de sus. Apoi urmează confuzia: cum să faci distincția între suferința cristică și cea specifică victimei? Cum să faci diferența între motivația cristică și cea a victimei? Cum să faci diferența între contextele de suferință în care trebuie să ripostezi și cele în care trebuie să accepți voia lui Dumnezeu? Rețete nu găsim ci provocare de a vorbi cu Domnul despre fiecare

context și fiecare relație în parte, cerând de la El lumina CUM să reacționăm, când să răspundem nebunului sau când să Nu răspundem nebunului. Tendința noastră spre extreme își va spune cuvântul. De la cel care mereu cedam și înduram, vom gravita către cel care nu e dispus să cedeze deloc.

Petru ca și Mântuitorul în Matei cap.5 are în vedere în primul rând contexte extreme de prigoană și opresiune când puterea statului e de partea prigonitorului. Atunci riposta e inutilă. Întoarcerea obrazului cu demnitate e mai potrivită. Există trei tipuri de comportamente față de prigonitor:

- Comportamentul de a-i face rău – e motivat de ură, de răzbunare și se concretizează în vorbe și acțiuni concrete care produc suferință în prigonitor.
- Comportamentul de apărare – e motivat de responsabilitatea de a-ți apăra demnitatea, integritatea fizică și psihică. Ea nu are în vedere vătămarea ci apărarea propriei persoane. El se manifestă prin Logos (rostire), prin luare de atitudine, prin strigăt de ajutor către Domnul sau semenii, prin apel la Dreptul Roman, uneori și prin fugă. Comportamentul de apărare îl poate ajuta și pe prigonitor să nu înfăptuiască un rău sau o nedreptate unui om nevinovat, și-l poate ajuta să se elibereze de minciunile care-l robesc. Acest comportament poate răni pe prigonitor, dar aceasta rămâne problema lui.
- Comportamentul de a face bine – e motivat de dorința de a-l câștiga pe prigonitor pentru Hristos, de a-l duce la pocăință. Prejudecata urii față de Domnul poate fi topită printr-o bunătate surprinzătoare. Prigonitorul trebuie să priceapă că cel neprihănit nu reacționează așa din teamă, lașitate sau slăbiciune, ci că este acțiunea unui om puternic care alege conștient să NU se folosească de puterea pe care o deține pentru a se răzbuna. Acest om alege să facă bine prigonitorului dintr-o iubire matură și puternică care vrea să-i dea un timp de har spre pocăință care-l poate salva din fața revărsării dreptei Judecăți.

Observăm că Petru interzice primul tip de comportament, dar nu pentru că răzbunarea nu e legitimă, ci pentru că pe de o parte răzbunarea e a Domnului iar pe de altă parte acest Domn oferă un TIMP (scurt!) de har spre pocăință celui în cauză. Și noi la rândul nostru am beneficiat și încă beneficiem de acest timp de har. De aceea se cade să acceptăm acest timp de har și în dreptul semenului nostru. Hristos a suferit pentru noi. Și noi se cade să suferim pentru alții. Hristos s-a abținut să ne spulbere când am păcătuit și ne-a dat vreme să ne căim. Într-un mod asemănător trebuie să reacționăm față de cei care ne fac răul. Al doilea tip de comportament este PORUNCIT de Petru. Petru ne îndeamnă în 3:15 să ne apărăm. În greacă cuvântul folosit pentru răspuns este apologia sau APĂRARE. Deci comportamentul de apărare nu este intrezis, ci poruncit. Comportamentul de apărare nu trebuie confundat cu cel de a face rău. E cu totul altceva, chiar dacă el poate produce tulburare în inima prigonitorului bolnav. Dar problema e a sa. Petru poruncește APĂRAREA. Insistă însă și pe MODUL în care te aperi: cu blândețe și teamă de Domnul. Ideea de a NU te APĂRA nu este biblică. Problema este CUM te aperi ca să nu încalci interdicția de mai sus. Apoi comportamentul de apărare și cel de a face bine NU se exclud. Ele pot coexista armonios. Comportamentul de a face bine are un scop: câștigarea celui pierdut. De aceea el nu trebuie făcut în mod automat. Cum, când și cui să răspunzi cu BINE la RĂU ca acest lucru să-l cheme la POCĂINȚĂ pe prigonitor printr-o Evanghelie a harului DREPT și nu printr-o Evanghelie a harului ieftin? Petru ne oferă un principiu. Aplicarea lui presupune călăuzire specială din partea Duhului în fiecare context în parte. Nu e ușor deloc. Mai ușor e să nu faci rău. Mai ușor e să te aperi. Dar CUM să faci BINE celui rău, ca acest BINE să-l ajute? Doar Duhul Sfânt poate lucra în noi din acest rod.

Dumnezeu a conceput procesul aducerii la pocăință a oamenilor și rămânerea lor în Hristos prin slujirea și suferința altora. E nevoie de o jertfă. În lumea văzduhului limbajul jertfei rămâne o legitate fundamentală. La fel cum ispășirea păcatului lumii nu s-a putut face DECÂT prin jertfa lui Mesia, la fel câștigarea celor pierduți nu se poate face decât prin jertfa ucenicilor Săi. Este un DAT. Astfel, devine singura CALE ca și pentru Hristos în Ghetsimani. În mod cert sunt și alte argumente care justifică de ce suferința pentru Hristos este singura cale a ucenicilor Săi. Petru nu dezvoltă însă alte argumente. El ne îndreaptă privirile

spre scopul suferinței lui Hristos și spre răsplata ce a urmat. Prin suferință Hristos a fost testat, a făcut ispășirea și a fost adus la slavă. Ucenicii lui Hristos sunt CHEMAȚI să pășească pe aceeași cale. Suferința pentru Hristos îi va testa și curăți, va da putere mandatului preoției pentru mântuirea celor pierduți, și le va aduce o slavă eternă cu totul specială. La fel cum pentru Hristos a fost singura cale, și pentru noi e singura cale. E legitim să ne rugăm: *Doamne, dacă este cu putință, depărtează paharul.* Dar trebuie apoi să adaugăm: *Facă-Se voia Ta!* Și apoi, pentru că este SINGURA CALE, să acceptăm să bem paharul până la capăt. Cartea Mica ne explică necesitatea suferinței prin metafora durerilor nașterii pe care am comentat-o în cap.4 și 5. Facem parte dintr-o rasă decăzută. Purtăm povara păcatelor părinților noștri. Pentru a răzbi spre lumină trebuie să parcurgem un drum dificil al evadării din ghetoul în care ne-am născut. Fiecare pas spre Lumină va fi testat prin suferință. Și Isus a fost testat și crescut prin suferință după cum este scris: *Și a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit...*, iar în altă parte: *Și Pruncul creștea în înțelepciune și devenea din ce în ce mai plăcut înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu.* El însuși a purtat ocară rasei în care s-a născut. Dacă aceste lucruri au fost un dat în dreptul Lui, cu atât mai mult sunt un dat în dreptul nostru, noi cei care nu doar ne-am născut într-o umanitate care L-a respins pe Dumnezeu din creație, dar noi înșine L-am respins în repetate rânduri și în mod justificat. Vorbeam în cap.4 și 5 de demnitatea lui Dumnezeu care așteaptă să fie invitat din nou în creație de Umanitatea care L-a respins. Strigătul trebuie să fie autentic. El trebuie testat și curățit. Dumnezeu nu revine oricum și oricând ca Împărat al Creației Sale. Dar acest lucru este valabil și dacă unul din cei decăzuți îl invită pe Creator ca Împărat în viața Sa. Creatorul a fost prea mult amăgit și rănit de chemări înșelătoare ale multor oameni. Mulți l-au chemat în necaz ca apoi să uite de El. Mulți i-au făcut mari promisiuni ca apoi să le încalce. Prea mulți au renunțat la El, și-au răcit iubirea față de El. De aceea, în demnitatea Sa de Dumnezeu, face ca apropierea de El să fie testată prin suferință. Îl vrem cu adevărat? Vrem cu adevărat mai mult din El? Avem cu adevărat încredere în El? Nu-i vom întoarce la un moment dat spatele ca Adam de altădată, sau ca atât de mulți din părinții noștri? De aceea, El Se descoperă doar în măsura în care cineva îl caută din toată inima, cu perseverență, mai mult ca argintul, cu rugăciuni aprinse și lacrimi fierbinți. Iar această căutare trebuie să persiste toată viața ca El Să Se

descoperire mai mult, să vină mai mult ca Împărat în viața celui care-L caută. Cei mai mulți se opresc la un moment dat din acest drum... Dumnezeu lucrează prin ei, și ei sunt mântuiți. Dar puțini continuă ALERGAREA preschimbării interioare ca Pavel, care la finalul lucrării, în Filipeni 3 este atât de însetat de mai multă cunoaștere și preschimbare prin suferință, este în PLINĂ ALERGARE. Pavel nu ai oboșit să mori ca să înviezi din nou? Nu ai oboșit să fii din nou demolat pentru a fi reconstruit? Nu ai oboșit să îți remodelezi teologia și viața după noile revelații ce vin de sus? Oricum ai depășit pe toți credincioșii atât de mult și nu ți-ar ajunge 100 de ani să îi înveți ceea ce deja știi. De ce nu te odihnești și tu puțin? De ce perseverezi în căutarea *după mai mult* din Dumnezeu, provocând astfel noi atacuri spirituale, noi prigoane și noi suferințe în viața ta? În viața lui Pavel un nou pas în cunoaștere însemna o nouă încercare, o nouă moarte și înviere. Nu era o cunoaștere ieftină, fără un cost, fără o jertfă. SINGURUL drum spre slava lui Hristos este suferința pentru Hristos. Această Lege izvorăște din dreptatea și demnitatea divină. De aceea putem spune și noi: și la aceasta am fost chemați, să călcăm pe urmele suferințelor lui Hristos. Doar așa va crește chipul Său în noi pentru a aduce mai multă lumină și mântuire pentru cei din jurul nostru. El ne ajută să purtăm povara suferinței și nu ne dă mai mult decât putem duce, dar suferința va fi reală și vie, va atinge și va zdrobi lăuntrul nostru. În cele din urmă moartea nu poate fi frumoasă. Și nimic din ce nu va muri nu va cunoaște învierea. Suferința cristică este pentru CELĂLALT. Tot ce se zidește în noi prin suferință se va întoarce spre mângâierea și mântuirea celorlalți. Isus e singurul Om care a putut spune: *Tată, lumea nu te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut*. Noi putem spune: *Tată, lumea nu Te-a cunoscut, și nici eu nu Te-am cunoscut. Iartă-mă și primește-mă prin singurul Tău Fiu!* Viața creștină este o permanentă recunoaștere a faptului că NU L-am cunoscut pe Dumnezeu. Doar pe această cale a smereniei și zdrobirii de sine, viața din Tatăl poate crește prin Fiul în noi.

Și am ajuns în cap.7, capitol ce redeschide din nou poarta speranței mântuirii finale. Cartea Mica parcurge de trei ori traseul clasic al profețiilor: condamnarea păcatului lui Israel - judecarea lui Israel – mântuirea lui Israel. Astfel am avea trei secțiuni principale.

În prima secțiune (cap.1-2), cea mai mare cantitate de text este alocată condamnării păcatului și judecății (1:1-2:11). Se condamnă păcatul ambelor regate, precum și cel al capitalelor lor. Se anunță pedeapsa. Ea cade mai întâi peste Samaria și ajunge până la porțile Ierusalimului. La finalul secțiunii două versete sunt alocate mântuirii finale și promisiunii aducerii înapoi a lui Israel. Această izbăvire finală va fi adusă de Mesia.

În a doua secțiune (cap.3-5) cea mai mare cantitate de text este alocată mântuirii finale. În centru este Ierusalimul, Sionul. În cap.3 acesta este condamnat și pedepsit. Dar în cap.4 se anunță că mântuirea finală va fi adusă de Mesia la Ierusalim, căci din Sion va ieși Legea și Cuvântul Domnului. Se insistă pe vindecarea Neamurilor adusă de această mântuire din Sion. Măcar că Ierusalimul va fi pedepsit, el va rămâne centrul lumii și al mântuirii. Dar în prezent Sionul suferă. Sunt însă doar durerile nașterii. Cap.5 introduce ideea teologiei nașterilor lui Mesia. Ieșirea lui Mesia din Sion e precedată de ieșirea Sa din Betleem. El, care de altfel s-a născut înainte de întemeierea lumii, se va naște mai întâi la Betleem, și de-abia apoi la Ierusalim. Între cele două nașteri El va părăsi pe ai Săi. Cu alte cuvinte, El va parcurge traseul strămoșului Său David care s-a născut la Betleem în vremuri de apostazie, a fost respins și prigonit de ai Săi, pentru a le aduce mântuirea mult așteptată mai târziu de-abia când tot poporul îl va ruga să domnească peste ei. Mesia nu domnește cu forța peste Israel. Domnește doar când este chemat. Și de-abia când va fi chemat de Ierusalim, capitala țării, când cea care are să nască va naște, va stăpâni este Israel și va cârmui peste neamuri. Va aduce pacea pe pământ, va curăți și vindeca poporul ales și pe neamuri.

Ultima secțiune (cap.6-7) pare să împartă destul de echilibrat pasajele alocate acuzării și judecării (cap.6-7a) și cel dedicat mântuirii finale (cap.7b). Marea întrebare este ce ne va aduce NOU această a treia secțiune? Prima secțiune pare a fi cea introductivă, cea care pregătește terenul pentru a doua secțiune, cea

care reprezintă INIMA cărții. Este și cea mai mare secțiune, dar și cea care abundă de noutăți mesianice în istoria revelației progresive. Ce ne va aduce nou a treia secțiune? De ce, fără ea, cartea Mica este *INCOMPLETĂ*? Cap.6 ancorează condamnarea păcatului în ISTORIA poporului ales. Se fac referiri atât la binefacerile istorice ale Domnului (în special ieșirea din Egipt și luarea în stăpânire a țării promise), dar și la păcatele istorice ale poporului (amintirea casei lui Omri și a casei lui Ahab). Liderii autentici ai lui Israel (Moise, Aaron și Maria) sunt puși în contrast cu liderii apostatați ai poporului (Omri, Ahab și *Izabela*). Se condamnă calea falsei religiozități și se cheamă spre o relație vie cu Domnul fundamentată pe ascultarea de El. Sunt deci multe noutăți în cap.6, în modul în care Domnul pune în contrast fidelitatea sa cu infidelitatea poporului din toată istoria lui Israel. Judecata finală anunțată de cap.1-2 și de cap.3 nu vizează doar generația prezentă. Este vorba de o judecată istorică a unui popor. Este vorba de o acumulare istorică de vinovăție și păcat. Deci cap.6 clarifică faptul că Domnul judecă un popor și nu o generație. Liderii apostatați sunt rodul păcatelor lui Israel. Israel nu are însă scuză că a urmat orânduielele din casa lui Ahab. Moise, Aaron și Maria au lăsat un MODEL și un REPER fundamental în memoria colectivă a lui Israel. În lumina acestui model poporul putea să respingă CALEA lui Ahab. Să analizăm cum vor continua aceste idei în cap.7.

Primele 6 versete din cap.7 continuă de fapt cap.6, și anume descrierea *stării de păcat* a poporului. În 6:16 profetul a subliniat faptul că ei păzesc TOATE orânduielele lui Omri și lucrează ÎNTOCMAI după casa lui Ahab. În 7:1-6 se insistă pe faptul că TOȚI urmează aceste orânduiri blestemate. Nu mai este NICI UN strugure, NICI O SMOCHINĂ proaspătă timpurie. Aceasta pare a fi o metaforă, cări profetul continuă: *Nu mai este nici un om cinstit, s-a dus omul de bine din țară*. Adesea Israel e comparat cu o VIE sau cu un SMOCHIN. Rода așteptată de Domnul este ascultarea, cinstea, dreptatea, mila. Fiecare evreu este ca un strugure în vie. Dar când profetul privește spre VIA lui Israel, nu vede NICI UN ROD BUN, nici un strugure COPT, nici măcar un OM cinstit. Toți strugurii sunt stricați, toate smochinele sunt rele. Nici un om de bine nu mai este în țară. TOȚI stau la pândă și caută la fel ca și Omri și Ahab să verse sânge, să întindă o cursă fratelui său. Este o stare generalizată de apostazie, de imoralitate, de răutate, de ură

și nedreptate. Ne amintim de multe pasaje similare din Ieremia. În v.3 sunt amintiți din nou LIDERII poporului: cârmuitorul, judecătorul, cel mare. Toți caută câștigul, toți sunt lacomi, toți calcă dreptatea și pe cel slab pentru PROFIT mârșav. Dar nu doar cei mari sunt dominați de răutate și nedreptate. Tot poporul, de la cel mai mare, până la cel mai mic urmează calea lui Omri care o omorât pentru a deveni rege, și calea lui Ahab care a ucis pe Nabot pentru a obține o vie, și calea Izabelei care a omorât pe proorocii Domnului, și calea Ataliei care a omorât pe urmașii lui David. Este spiritul lui Saul sau al lui Irod cel Mare, este spiritul Omului fărădelegii, a celui care UCIDE și calcă orice valoare și orice om în picioare pentru a-și împlini poftele, pentru a-și împlini planurile egosite. Oare cum arată un popor întreg DOMINAT de acest spirit? Observăm din nou că NU se vorbește prea MULT despre idolatria FIZICĂ. Cel mai mult se vorbește despre RELAȚIILE din popor, despre nedreptate și lăcomie. Deci istoria păcatului lui Israel are un punct culminant într-o generație apostată când nu mai este nici un om de bine, când cel mai bun din popor este ca un măcăciune, ca un tufiș de spini. Ce decădere morală. Pedepsa nu vine dintr-o dată. Domnul este răbdător. Pedepsa va veni DOAR când această stare de păcat se va răspândi peste TOT poporul. Un semn prevestitor al pedepsei finale asupra lui Israel este deci și această stare de RĂUTATE din popor. Ea nu înseamnă doar idolatrie fizică sau stare de necredință, ci în primul rând relații frânte de nedreptate și lăcomie, de calea lui Omri și a lui Ahab. *De-abia ATUNCI ziua vestită de toți proorocii Tăi, pedeapsa Ta este aproape!* Într-adevăr TOȚI proorocii au vestit pedeapsa finală a lui Israel urmată de mântuirea finală a lui Israel. Iată câteva indicii care descriu pe Israel înainte de venirea pedepsei finale:

- Mesia, fiul lui David este ÎNCĂ respins de Israel.
- Israel este din punct de vedere spiritual în faza robiei babiloniene.
- Israel este și risipit printre popoare, dar locuiește și în țara promisă, stăpânind Ierusalimul.
- Templul pare a fi și el în picioare în Ierusalim.
- Israel deține o armată puternică, mulți cai și multe care de război.

- Israel este într-o stare de decădere morală cumplită. Această decădere se vede în primul rând la nivelul relațiilor din popor. Toți urmează calea lui Ahab. Nu mai este nici un om cinstit în popor.

Privim la Israelul de astăzi. *Ce lipsește?* În primul rând Templul. Ne întrebăm și dacă ultimul indiciu din listă este o realitate în Israel. Evreii au fost uniți și s-au ajutat mult între ei. Doar așa au putut supraviețui, doar așa au putut înființa, apăra și dezvolta statul Israel. Acest fapt pare să nu corespundă cu o realitate în care fiecare este împotriva tuturor, în care nimeni nu se mai poate încrede nici măcar în soție, în tată, mamă sau fiu. Cele mai sfinte relații sunt cele de familie. Mica ne spune că și acestea au fost distruse și corupte de dorința de câștig. Și acest fapt e real în TOATE familiile din Israel: *Nu crede pe prieten, nu te încrede în ruda cea mai de aproape; păzește-ți ușa gurii de cea care îți stă în brațe. Căci fiul batjocorește pe tatăl, fata se scoală împotriva mamei, nora împotriva soacrei; vrăjmașii omului sunt chiar cei din casa lui!* E adevărat acest lucru cu privire la familiile din Israel din ziua de azi? Sau se merge spre această realitate? Sau anticrist, omul fărădelegii, va aduce poporul în această realitate adâncă a păcatului? E dificil să răspundem la aceste întrebări. Reținem însă acest indiciu nou cu privire la vremea finalului: Israel va primi pedeapsa finală doar când poporul se va afla într-o stare deplorabilă de decădere morală și relațională.

Un alt indiciu este că pedeapsa va fi o surpriză: *Atunci va veni ULUIALA lor.* Israel *NU* se va aștepta la venirea pedepsei. Ea va izbucni pe neașteptate și va lovi ca un fulger pe poporul amăgit de un fals Mesia. Când falsul izbăvitor își va da arama pe față, poporul va fi cuprins de groază și disperare.

A doua parte a capitolului este dedicată speranței și mântuirii finale. V.7 este scris la persoana întâi singular:

- Eu însă voi privi spre Domnul, îmi voi pune nădejdea în Dumnezeul mântuirii mele. Dumnezeul meu mă va asculta.

Cine vorbește? Profetul? Rămășița credincioasă? Glasul generic al poporului istoric? În v.8 rostirea continuă la persoana I singular. În v.8 este un dialog între Israelul/Sionul pedepsit de Domnul și vrăjmașii lui. Dar cel care vorbește în v.8

este același cu cel care vorbește în v.7? Nu cred că greșim afirmând că v.7-10 sunt rostite de profet (respectiv de rămășița credincioasă) care se identifică cu realitatea poporului istoric și dă glas rugăciunii acestuia înaintea lui Dumnezeu. Într-adevăr rămășița credincioasă nu poate face abstracție de destinul tragic al poporului ca întreg. Ea este în mod direct afectată de tragedie. Rămășița credincioasă nu neagă realitatea, nici nu fuge de ea. Rămășița credincioasă nu abandonează poporul Domnului, ci se indentifică cu acesta și dă glas rugăciunii sale înaintea Domnului. În fața împietririi poporului, în fața prigonirilor aduse de popor, în fața pedepselor Domnului aduse de păcatele poporului, rămășița credincioasă este tentată să dispere, să se lase învinsă de deznădejde și tristețe. Dar ea nu face așa. Ea alege să **PRIVEASCĂ** spre Domnul și să își pună nădejdea în Domnul. Pentru a-și pune nădejdea în Domnul, ea trebuie mai întâi să privească spre Domnul. Deci nu trebuie să rămână cu privirea concentrată spre realitatea dramatică a poporului, ci prin puterea credinței să privească spre Domnul, spre bunătatea și puterea Lui, spre promisiunile Sale și credincioșia Lui. Rămășița trebuie să se încreadă în Domnul. Dar cu privire la ce? Trebuie să se încreadă că Domnul o va mântui din necazurile aduse de răutatea poporului. Să ne aducem aminte că Mica 7:6 este preluat de Mântuitorul atunci când anunță prigonirile ucenicilor Săi. Isus aduce astfel Sabia, căci prin Lumina pusă de El în ucenicii Lui se scoate la iveală întunericul din inima poporului religios. Întunericul e dat pe față când e pus în contact cu Lumina. Întunericul nu va putea suporta Lumina. O va urî și va reacționa până la urmă. Reacționând și răstignind Lumina își va da pe față inima rea și necredincioasă. Iluzia religiozității va fi spulberată. Să trăiești în poporul descris de Mica e cumplit. Dar să fii și Lumină într-un asemenea popor e și mai dificil. Ai nevoie să te încrezi în Domnul, că El te va mântui din mâna acestui popor. De asemenea ai nevoie să crezi că Domnul NU te va judeca împreună cu acest popor. Când va aduce pedeapsa, Domnul NU te va uita, nu te va confunda cu poporul păcătos, ci te va însemna pe frunte ca pe slujitor al Său pentru a te izbăvi de pedeapsă. Când tot poporul Domnului urmează o altă cale, ai nevoie să crezi în Calea revelată de sus și nu în cea promovată de majoritate. Sunt deci multe motive pentru care rămășița credincioasă trebuie să se încreadă în Domnul. Ea urmează modelul lui Isaia și a lui Mesia Însuși care în contextul apostaziei poporului a spus:

- Eu nădăjduiesc în Domnul care Își ascunde Fața de casa lui Iacov. În El Îmi pun încrederea. (Is.8:17)

Mesia nu se lasă derutat de reacția majorității. El înțelege că pentru acel moment istoric Dumnezeu cel adevărat e Dumnezeu care-Și ascunde Fața de Israel. Și în acest Dumnezeu Își pune El încrederea. El interpretează corect vremurile în care trăiește și este de acord cu reacția lui Dumnezeu față de Israel.

Cum spuneam, sunt multe motive pentru care rămășița credincioasă are nevoie să își pună nădejdea în Domnul. Dar Mica insistă doar pe unul, și anume cel din v.8-9 care vizează restaurarea finală a lui Israel. Rămășița credincioasă nu se poate gândi doar la mântuirea ei. Ea trebuie să se gândească la soarta poporului ca întreg. Căci Domnul Și-a legat Numele de soarta poporului ca întreg, Numele Său e hulit printre Neamuri din pricina lui Israel, și Mesia va veni când Israel îl va chema. Rămășița nu se poate mulțumi doar cu propria sa izbăvire. Ea trebuie să nădăjduiască în pocăința, mântuirea și restaurarea finală a lui Israel. Ea se identifică deci cu poporul și poartă împreună cu poporul ocară sa istorică. De aceea ea continuă astfel:

- Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi ridica iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea! Voi suferi mânia Domnului căci am păcătuit împotriva Lui – PÂNĂ ce El Îmi va apăra pricina și-mi va face dreptate; El mă va scoate la Lumină și voi privi DREPTATEA LUI. Când va vedea vrăjmașa mea lucrul acesta, va fi acoperită de rușine, ea care-mi zicea: Unde este Dumnezeuul tău? Ochii mei își vor vedea dorința împlinită față de ea. Atunci ea va fi călcată în picioare ca noroiul de pe uliță.

Israelul, prin glasul rămășiței și a lui Mica, își recunoaște prezentul dramatic: acum este în suferință și sub ocară vrăjmașului. El recunoaște de asemenea că acest fapt e din pricina păcatelor sale și este o manifestare dreaptă a mâniei lui Dumnezeu. De asemenea alege să sufere cu demnitate această pedeapsă. Această demnitate este generată de nădejdea unei mântuiri viitoare. El crede promisiunile divine, că mânia Lui peste Israel nu va ține pe vecie, că Domnul Își va aduce din nou aminte de el, că prin puterea Sa Îl va curăți, dezpietri și vindeca și prin iubirea

Sa îl va înălța înaintea neamurilor. Ce perspectivă minunată propune Mica. Ea ne aduce aminte de îndemnul din 4:10: *Sufere, fiica Sionului, și gemi ca o femeie la naștere!* Durerea prezentă trebuie acceptată și îndurată. Căci nu este finalul poveștii. Este doar durerea care face posibilă nașterea restaurării finale. Ca își în Plângeri, durerea e amplificată de batjocura nemiloasă a vrăjmașilor. Pasajul se adresează de fapt acestor vrăjmași. Dar e interesant că profetul folosește persoana a doua, singular, FEMININ. El repetă de mai mult ori expresia VRĂJMAȘA MEA. De ce nu VRĂJMAȘII? Sau de ce nu VRĂJMAȘUL? De ce VRĂJMAȘA? Găsim vreun indiciu în cartea Mica? Ce spune Mica în celelalte capitole despre vrăjmașii lui Israel? El vorbește de faptul că Israel va fi dus în Babilon (4:11), că multe neamuri s-au strâns împotriva Sionului (4:11-13) dar vor fi pedepsite, că puțini evrei vor pustii țara Asiriei (5:5), că Domnul Se va răzbuna cu urgie pe neamurile care nu vor să asculte (5:15). Deci avem mai multe expresii prin care sunt prezentați vrăjmașii. Însă nu apare cu claritate o Ea, vrăjmașă a poporului. Gândul mă duce la conflictul dintre Ea, fiica Sionului, și Ea, fiica Babilonului. Gândul mă mai duce la conflictul dintre Agar și Sara, sau dintre Penina și Ana. Metafora nașterii este centrală în cartea Mica. De aceea folosirea FEMININULUI în acest dialog între Sion și vrăjmașii lui, ne duce cu gândul la Sionul ca femeie stearpă care NU naște nici pe Mesia, nici un popor mare și credincios, nici o mare izbăvire. În contrast cu Ea, fiica Babilonului, e plină de rod, de putere, de slavă, de copii. Ea astfel poate batjocori pe fiica Sionului, o poate necăji ca Penina pe Ana de altădată. Israel era poporul Dumnezeuului celui adevărat, și avea de partea Sa toate promisiunile divine. Totuși vrăjmașii lor idolatri îi asupreau și se bucurau de prosperitatea promisă lui Israel. Astfel, întrebarea: *Unde este Dumnezeuul tău?* aduce o mare ocară și o mare durere în inima poporului. Această durere este resimțită mai ales de rămășița credincioasă a poporului care suferă din pricina păcatelor poporului. Mica însă încurajează prin acest dialog pe cei din popor. Îi învață cum să răspundă vrăjmașilor lor, dar și glasului Șarpelui care batjocorește așa-zisa neîmplinire a Cuvântului Domnului. Mica este foarte lucid. Nu este vorba de neîmplinirea Cuvântului Domnului, ci tocmai de împlinirea Lui. La întrebarea: *Unde este Dumnezeuul tău?* Profetul răspunde: *El este la LUCRU, El împlinește Cuvântul Său pedepsindu-ne. El este la LUCRU și pentru a ne aduce mântuirea. Prin pedeapsă El ne smerește, ne curățește, ne dezpietrește și pregătește*

vindecarea și pocăința care va aduce mântuirea. Deci iată că pot răspunde cu demnitate vrăjmașului care batjocorește. Ba mai mult, îl pot avretiza să NU se bucure, căci prezentul nu înseamnă finalul poveștii. Finalul e cu totul altul. Domnul, la vremea potrivită, va răspunde, va interveni, va apăra pricina mea, va FACE DREPTATE. Eu voi fi înălțată, iar vrămjașa mea va fi călcată în picioare, și acest lucru va fi pentru TOTDEAUNA. Acesta e adevăratul final al poveștii, un final etern. Atunci vrămjașa mea va fi umplută de ocară. Agar e alungată cu fiul ei, dar Sara cu Isaac păstrată. Penina rămâne în revelație ca un exemplu negativ, dar Ana rămâne un exemplu de credință. Ea naște mulți copii și din ea vine Samuel, marele profet al lui Israel. Cine râde la urmă, râde mai bine!

Mica ne provoacă la o așteptare demnă a finalului poveștii. Chiar dacă prezentul e tragic din pricina păcatelor noastre, tot mai este speranță. Cu atât mai mult pentru cel care asemeni lui Iov nu este lovit din pricina păcatelor sale, ci doar încercat. Dar încercarea rămășiței este datorită și prin păcatele poporului ca întreg. Într-un fel sau altul rămășița trebuie să sufere ocară împreună cu poporul. Oare Moise nu a suferit ocară Egiptului alături de popor 40 de ani în pustie? Un prim gest de demnitate este să suferi pedeapsa Domnului pentru păcatele tale. Despre acest gest ni se vorbește atât de frumos și în Evrei cap.12.

4. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului.
5. Și ați uitat sfatul pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El.
6. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește.”
7. **Suferiți pedeapsa:** Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?
8. Dar, dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii.
9. Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit, și tot le-am dat cinstea

cuvinită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, și să trăim?

10. Căci ei în adevăr ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui.

11. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei roada dătătoare de pace a neprihănirii.

Un al doilea gest de demnitate este să suferi pedeapsa și ocară adusă de păcatele celor de lângă tine. Să îți asumi apartenența la o comunitate și să iei parte la destinul ei care adesea poate fi unul tragic. Oare Isus nu și-a asumat apartenența la comunitatea umană, și apoi la poporul Israel? Și nu această apartenență i-a adus atâtea ispite, atâtea lupte, atâtea încercări? Unii psalmiști plâng Domnului tocmai pentru că *NU ȘTIU* ce să răspundă la întrebarea: *Unde este Dumnezeul tău?* Mica însă propune un răspuns care poate fi dat cu demnitate, chiar în prezentul tragic și rușinos. Mica introduce ideea de a i se face dreptate lui Israel. Dar oare cum poate invoca *DREPTATEA* când Israel e pedepsit pentru păcatele lui? Am dezbătut această problemă la finalul cărții Ieremia (vezi comentariul pe cap.50-52 din Ieremia) și în cartea Plângerilor. Israel a păcătuit și e pedepsit de Domnul. Dar neamurile vrăjmașe care s-au atins de Israel cu ură și cu satisfacție, care au batjocorit pe Domnul, care s-au bucurat de soarta poporului Său, care au continuat să trăiască în păcat măcar că au văzut cum Domnul Și-a pedepsit poporul, *MERITĂ* și ele pedepsite. În acest sens, lui Israel trebuie să i se facă *DREPTATE*. Iar când Israel își va ispăși păcatul prin pocăință, cu atât mai mult va trebui să i se facă dreptate, căci nici pedeapsa Domnului nu va mai fi legitimă împotriva lui – deci cu atât mai puțin asuprirea din partea vrăjmașilor. Israel e în întuneric, dar Domnul *ESTE* Lumina Lui (la prezent, nu la viitor). El va scoate pe Israel la Lumină și Israel va vedea *DREPTATEA LUI*. Tema *DREPTĂȚII* este o temă centrală în cartea Mica. Profetul acuză nu neapărat idolatria din țară cât nedreptatea din țară (atât în cap.2, cât și în cap.3, cât și în cap.6 și 7). El formulează izbăvirea lui Israel tot în termenii *DREPTĂȚII*. Israel e pedepsit pentru păcatele lui, dar de

ce neamurile idolatre să calce în picioare pe poporul Domnului? Nu este drept. Ne aducem aminte de Habacuc care de asemenea ridică problema dreptății divine atunci când vede că Haldeii vor pustii pe Israel. Pricina izbăvirii lui Israel este una dreaptă. Prin nimicirea vrăjmașilor săi se va face DREPTATE!

V.7-10 anunță ziua restaurării lui Israel, iar v.11-20 descriu ce se va întâmpla în vremea restaurării. Mai întâi Domnul îi va zidi zidurile. Acest indiciu ne sugerează că în atenția profetului este Ierusalimul care va fi reconstruit. Dumnezeu va păstra Cetatea și în mia de ani. În Eden era doar o Grădină, fără nici o Cetate fizică. Dar în mia de ani Cetatea fizică este păstrată. Are loc deci o întoarcere către realitatea Edenului, dar realitatea Edenului încă nu este readusă în mod plener pe pământ. În ziua când îi vor fi zidite iarăși zidurile, se va mai întâmpla ceva:

- și se vor lărgi hotarele (Cornilescu)
- limita stabilită va fi dată înapoi (traducerea literală)
- hotărârea va fi îndepărtată (traducerea literală)
- granițele îți vor fi extinse (NIV)

Ce să însemne lărgirea hotarelor lui Israel? Că Domnul va da lui Israel ca teritoriu mai mult decât a promis lui Avraam în Genesa 15, sau că extinderea e necesară pentru că Israelul de la finalul istoriei NU va deține tot teritoriul promis lui Avraam? În Ezechiel cap.48 ni se oferă detalii despre teritoriul pe care îl va deține Israel în mia de ani. Nu am făcut încă un studiu detaliat asupra cărții Ezechiel, dar la o primă citire capitolul pare să ne sugereze că Israel va moșteni în mia de ani teritoriul geografic promis lui Avraam. Astfel extinderea teritorială s-ar raporta la țara pe care Israel o va deține la finalul istoriei, înainte de începerea mieii de ani. Dacă această ipoteză e validă, atunci putem vorbi despre un alt indiciu cu privire la scena istorică de la vremea sfârșitului, și anume: statul Israel va deține doar o parte din teritoriul promis de Domnul lui Avraam. Isaia 54:1-3 poate însă avea în vedere chiar o extindere a granițelor promise lui Avraam. Acest lucru ar fi

necesar din pricina faptului că sămânța evreilor va fi înmulțită foarte mult în mia de ani, și teritoriul natural al țării va deveni neîncăpător:

1. Bucură-te, steapo care nu mai naști! Izbucnește în strigăte de bucurie și veselie, tu care nu mai ai durerile nașterii! Căci **fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât fiii celei măritate, zice Domnul.**
2. **Lărgeste** locul cortului tău și întinde învelitorile locuinței tale: nu te opri! Lungește-ți funiile și întărește-ți țărșii!
3. Căci te vei întinde la dreapta și la stânga, **sămânța ta va cotropi neamurile și va locui cetățile pustii.**

(Isaia 54:1-3)

O idee asemănătoare o întâlnim în Isaia 49:13-23:

13. Bucurați-vă, ceruri! Înveselește-te, pământule! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților! Căci Domnul mângâie pe poporul Său și are milă de nenorociții Lui.”
14. Sionul zicea: „M-a părăsit Domnul și m-a uitat Domnul!”
15. Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip:
16. Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!
17. **Fiii tăi aleargă**; dar cei ce te dărmaseră și te pustiiseră vor ieși din mijlocul tău.
18. Ridică-ți ochii de jur împrejur și privește: **toți aceștia se strâng, vin la** tine. Pe viața Mea, zice Domnul, că te vei îmbrăca cu toți aceștia ca și cu o podoabă și te vei încinge cu ei ca o mireasă.
19. **Căci locurile tale pustiite și pustii, țara ta nimicită, vor fi strâmte pentru locuitorii tăi; și cei ce voiau să te mănânce se vor depărta.**

20. Fiii aceștia de care ai fost lipsit vor spune mereu la urechile tale: **„Locul este prea strâmt pentru mine; fă-mi loc, ca să pot să mă așez.”**

21. Și vei zice în inima ta: *„Cine mi i-a născut? Căci eram fără copii și stearpă; eram roabă, izgonită: cine i-a crescut? Rămăsesem singură: unde erau aceștia?”*

22. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: **„Iată, voi face neamurilor semn cu mâna și-Mi voi înălța steagul spre popoare; ele vor aduce înapoi pe fiii tăi în brațele lor și vor duce pe fiicele tale pe umeri.**

23. Te vor hrăni împărați, și împărătesele lor te vor alăpta. Se vor închina cu fața la pământ înaintea ta și vor linge țărâna de pe picioarele tale, ca să știi că Eu sunt Domnul și că cei ce nădăjduiesc în Mine nu vor fi dați de rușine.” –

Reținem mai întâi că înainte de izbăvirea finală țara va fi nimicită, și locurile sale pustiite și pustii. Din această tragedie, apare însă un mare număr de evrei care vor popula țara. Aici nu se insistă în mod direct pe faptul că rămășița se va înmulți foarte repede în țară, ci pe faptul că vor fi aduși în țară pe umerii neamurilor rămășița evreilor din Diaspora. Deci am putea emite următorul scenariu: evreii care vor fi în țară vor fi nimiciți în cea mai mare parte. Anticrist va realiza un genocid cumplit care va împuțina peste măsură de mult poporul din țară. Acest lucru este anunțat și de Zaharia cap.13:8-14:2. Poporul salvat va fi puțin la număr. În disperarea ei și poate și din pricina propagandei mincinoase a lui anticrist, ea va crede că și evreii din diaspora au fost nimiciți. Dar Domnul va proteja mulți evrei din diaspora. Prima surpriză plăcută pe care o va avea fiica Sionului va fi faptul că pe umerii neamurilor vor fi aduși în țară rămășița evreilor din diaspora care va fi suficient de numeroasă ca să revigoreze națiunea istovită de genocid. Apoi va urma o înmulțire foarte rapidă a evreilor din țară. În acest context e bine să ne aducem aminte și de profetia din Țefania cap.3:

8. De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Mele.

9. Atunci voi da popoarelor buze curate, ca toți să cheme Numele Domnului, ca să-I slujească într-un gând.

10. Dincolo de râurile Etiopiei, Îmi vor aduce daruri de mâncare închinătorii Mei, obștea Mea cea risipită.

11. În ziua aceea, nu vei mai avea nevoie să roșești de toate faptele tale prin care ai păcătuit împotriva Mea; căci atunci voi scoate din mijlocul tău pe cei trufași, și nu te vei mai îngâmfă pe muntele Meu cel sfânt!

12. **Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului.**

13. **Rămășițele lui Israel** nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor paște și se vor odihni, și nimeni nu-i va tulbura.”

14. Strigă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, fiica Ierusalimului!

15. Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, a îndepărtat pe vrăjmașul tău; Domnul, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău; nu trebuie să te mai temi de nicio nenorocire!

16. În ziua aceea se va zice Ierusalimului: „Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile!

17. Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.”

18. „***Voi strânge*** pe cei întristați, care sunt ***departe de adunarea sfântă***, pe cei ieșiți din sânul tău, asupra cărora acum apasă ocară.

19. Iată, în vremea aceea, voi lucra împotriva tuturor asupritorilor tăi; voi izbăvi pe cei șchiopi și ***voi strânge pe cei ce au fost izgoniți, și îi voi face o pricină de***

laudă și de slavă în toate țările unde sunt de ocară acum.

20. În vremea aceea, **vă voi aduce înapoi**; în vremea aceea, **vă voi strânge**; **căci vă voi face o pricină de slavă și de laudă între toate popoarele pământului, când voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război sub ochii voștri, zice Domnul.**”

Cei ce vor fi strânși sau mulți din cei ce vor fi strânși vor fi prinși de război între neamuri. Deci prigoana anti-iudaică concentrată la Ierusalim și în Israel e posibil să se desfășoare și în diaspora. Pe de altă parte Zaharia anunță următorul fapt:

8. În toată țara, zice Domnul, două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cealaltă treime va rămâne.

9. Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc și o voi curăța cum se curăță argintul, o voi lămuri cum se lămurește aurul. Ei vor chema Numele Meu, și îi voi asculta; Eu voi zice: „Acesta este poporul Meu!” Și ei vor zice: „Domnul este Dumnezeul meu!”

Capitolul 14

1. Iată, vine ziua Domnului, când prăzile tale vor fi împărțite în mijlocul tău.

2. Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, și femeile, batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate.

3. Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei.

4. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage

înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi.

5. Veți fugi atunci în valea munților Mei, căci valea dintre munți se va întinde până la Așel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ de pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și atunci va veni Domnul Dumnezeu meu, și toți sfinții, împreună cu El!

(Zaharia 13:8-14:5)

Deci jumătate din cetate va merge în robie. Va fi risipită printre popoare în robie? E vorba de prinșii de război din *Țefania cap.3*? Probabil doar de o parte din acești prinși de război.

Observăm și prezența celor ȘCHIOPI în rămășița adunată dintre neamuri. Cei ȘCHIOPI sunt menționați și în Mica 4:7, precum și în Isaia 35:6, precum și în multe alte texte profetice. Se pare că e vorba de mulți oameni schilodiți de războiul și prigoana anti-iudaică. Ne aducem aminte de rămășița de evrei din lagărele de concentrare nazistă: cât de slabi și de schilodiți erau acei oameni. Se pare că acea realitate se va repeta și la vremea *sfârșitului*. Și atunci Mesia va vindeca fizic pe mulți șchiopi, mulți, surzi, mulți orbi pentru ca profeția din Isaia 35:1-10 să se împlinească în mod complet:

1. Pustiul și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va înveseli și va înflori ca trandafirul;

2. se va acoperi cu flori și va sări de bucurie, cu cântece de veselie și strigăte de biruință, căci i se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului. Vor vedea slava Domnului, măreția Dumnezeului nostru.

3. Întăriți mâinile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină.

4. Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari, și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El însuși va veni și vă va mântui.”

5. *Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor;*

6. *atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie; căci în*

pustiu vor țâșni ape, și în pustietate, pâraie;

7. marea de nisip se va preface în iaz, și pământul uscat, în izvoare de apă. În vizuina care slujea de culcuș șacalilor vor crește trestii și papură.

8. Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea sfântă: niciun om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinți; cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească.

9. Pe calea aceasta nu va fi niciun leu, și nicio fiară sălbatică nu va apuca pe ea, nici nu va fi întâlnită pe ea, ci cei răscumpărați vor umbla pe ea.

10. Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!

Deci în vremea restaurării zidurile vor fi zidite și hotarele lărgite. Ce se va mai întâmpla în ziua aceea:

- vor veni la tine din Asiria până în Egipt, din Egipt până la râu (Eufrat), de la o mare la alta, și de la un munte la altul.

Lumea cunoscută a evreilor avea ca extremitate sudică Egiptul și Etiopia, iar ca extremitate nordică Asiria. Imaginea ne sugerează oameni venind de pe tot pământul la fiica Sionului. Dar cine sunt aceștia? E vorba de prinșii de război evrei care se întorc acasă, și care prin întoarcerea lor fac necesară extinderea granițelor țării? Sau e vorba de neamurile care vin la Ierusalim să caute pe Domnul? Mica pare să ne lase pe noi să găsim răspunsul. V.13 nu uită să amintească faptul că această mare restaurare va veni DUPĂ CE MAI ÎNTÂI țara va fi pustiită din pricina păcatelor ei. Deci nu doar Ierusalimul va fi pustiit, ci și întreaga țară. Evreii au avut mereu tendința să rețină din Scriptură doar ce le convenea lor, adică doar partea cu promisiuni și binecuvântări. Știind acest lucru Domnul are mereu grijă atunci când vorbește de promisiunile restaurării să aducă mereu aminte de problema păcatului și a pedepsei. Mica este foarte clar în acest aspect: *Restaurarea*

nu va veni în vremuri de pace! Ci doar în vremuri de mare criză după ce toată țara va fi pustiită!

Profeția recurge din nou la dialog:

- Paște-Ți poporul cu toiagul Tău, paște turma moștenirii Tale care locuiește singură în pădurea din mijlocul Carmelului; ca să pască pe Basan și în Galaad, ca în zilele de altădată.

Cine vorbește cu cine? Profetul cu Dumnezeu? Profetul, în numele Sionului, cu Domnul? Sau Domnul cu Mesia? Îmaginea lui Israel ca o turmă de oi a mai apărut în 2:13, în 4:8. Împăratul, Păstorul lor va fi Mesia, va fi Domnul. Probabil în v.14, în lumina slavei restaurării finale, profetul nu se poate abține să nu-L roage pe Domnul să grăbească împlinirea acelor vremuri. El cere astfel Domnului să vină și să pască turma ostenită a poporului Său. Acum această turmă locuiește singură în pădurea din mijlocul CARMELULUI. Profetul cere ca Domnul să ajute această turmă să pască pe BASAN și în GALAAD ca în zilele de altădată. De ce din CARMEL spre BASAN și GALAAD? E interesant faptul că toate cele trei locuri (Carmel, Basan și Galaad) sunt recunoscute ca ținuturi roditoare, recunoscute pentru fertilitatea și resursele lor deosebite. În multe texte biblice toate cele trei locuri sunt asociate cu belșugul, cu rodul, cu vegetația luxuriantă, cu păduri bogate. Atunci de ce pare mai de dorit Basanul și Galaadul decât Carmelul? Termenul de Galaad are un sens restrictiv care inculde partea de mijloc a transiordaniei israelite și care are ca vecin în Nord zona Basanului, sau un sens mai larg care include toată transiordania israelită, deci inclusiv Basanul. Contextul este de regulă cel care ajută să alegem din cele două sensuri posibile ale termenului. Aici sensul ar putea fi Basanul din Galaad. Deci ce diferență ar fi între Carmel și Basan? De ce pare mai de dorit Basanul decât Carmelul? Carmelul se află la extremitatea sudică a regiunii de N-V a Israelului, și deci la vest de Iordan. Basanul se află în N-E Israelului, la Est de Iordan. Carmelul face parte din granițele inițiale ale țării. Basanul din teritoriul de la vest de Iordan este dat de Domnul în urma cererii lor lui Ruben, Gad și la jumătate din seminția lui Manase. Practic Basanul ține de jumătatea seminției lui Manase, iar Galaadul de Gad, dar și de Ruben și Manase. Carmelul este un șir de dealuri de circa 55 km. Muntele Carmelului este principala culme (circa 530 de

Km), la 19 km țărmul Mării Mediterana și formează granița teritoriului lui Așer (Ios.19:26). Carmelu ar ține deci în primul rând de Așer. Ambele regiuni au fost stăpânite de David și Solomon. Apoi ambele regiuni (atât Carmel cât și Basan) au fost cucerite de asirieni, stăpânite apoi de babilonieni, perși și greci. Hasmoneii (macabeii) au recucerit aproape toate teritoriile deținute de David înglobând atât o parte din zona Carmel dar mai ales o bună parte din zona Basan și Galaad. Granițele Israelului de astăzi cuprind DOAR teritorii de la Vest de Iordan! Aceste teritorii includ și Carmelul! Dar toată zona Galaadului și a Basanului NU fac parte din teritoriul Israelului modern. Ele țin de Siria și de Iordania. Profetia din Mica ne sugerează că în perioada finalului Israelul va deține Carmelul dar nu deține Galaadul și Basanul *ca în vremurile de altădată*. Turma lui Israel paște SINGURĂ la Carmel și nu paște deloc în Basan și în Galaad. E nevoie să vină Marele Păstor ca ea să nu mai pască singură. Și e nevoie ca Marele Păstor să lărgească teritoriile și spre Vest de Iordan ca să pască în Galaad și în Basan ca în vremurile lui David și Solomon. Astfel v.14 ar continua de fapt ideea din v.11. V.11 anunță extinderea granițelor, iar v.14 ar explica faptul că este vorba de o extindere a granițelor la Vest de Iordan. În Mica am descoperit noi indicii despre cum arată Israelul la vremea sfârșitului. Unul din ele pare a fi faptul că deține Carmelul și teritorii la Est de Iordan, dar că nu deține Basanul și Galaadul, adică teritorii la Vest de Iordan. E incredibil să observăm că acest lucru este valabil astăzi cu privire la Israelul modern.

- Îți voi arăta lucruri minunate, zice Domnul, ca în ziua când ai ieșit din țara Egiptului.

După ieșirea din Egipt Domnul a făcut multe minuni în mijlocul lor, le-a vorbit pe muntele Sinai, le-a revelat legea și cortul, a coborât în mijlocul lor sub forma unui nor. După răscumpărarea lui Israel de la finalul istoriei va urma din nou un șir de astfel de revelații minunate. Cerul Se va deschide din nou față de Israel și de data aceasta nu prin Moise, ci prin Mesia, acel prooroc ca Moise. Domnul îi va păstori și le va dăruia noi revelații prin care-i va călăuzi în mia de ani. Observăm că dacă în capitolul 6 păcatul lui Israel este judecat în lumina trecutului, acum și finalul glorios al lui Israel este explicat în lumina trecutului. Ieșirea din Egipt o găsim menționată atât în 6:4 dar și în 7:15. Aceasta pare a fi noutatea secțiunii 3

din cartea Mica. Atât judecata cât și mântuirea e prezentată în raport cu începuturile glorioase ale lui Israel. Se realizează astfel o legătură cu istoria sacră a Israelului atât din perspectiva judecății cât și din cea a mântuirii. Zidurile se vor zidi IARĂȘI. Israel va stăpâni DIN NOU Galaadul și Basanul și Domnul îi va arăta lucruri minunate CA ÎN ZIUA când i-a scos din Egipt. Și după ce i-a scos din Egipt care a fost reacția Neamurilor? În Exod 15:11-19 Moise celebrează faptul că Neamurile tremură de groază în fața izbăvirii lui Israel:

11. Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă, și făcător de minuni?

12. Tu Ți-ai întins mâna dreaptă: și i-a înghițit pământul.

13. Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta; iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale.

14. ***Popoarele vor afla lucrul acesta și se vor cutremura: apucă groaza pe filistenii,***

15. se înpăimântă căpeteniile Edomului, și un tremur apucă pe războinicii lui Moab; toți locuitorii Canaanului leșină de la inimă.

16. Îi va apuca teama și spaima; iar văzând măreția brațului Tău, vor sta muți ca o piatră, până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul pe care Ți l-ai răscumpărat.

17. Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!

18. Și Domnul va împărăți în veac și în veci de veci.

19. Căci caii lui faraon, carele și călăreții lui au intrat în mare, și Domnul a adus peste ei apele mării; dar copiii lui Israel au mers ca pe uscat prin mijlocul mării.”

Mica în profeția sa continuă în același spirit al paradigmei ieșirii din Egipt:

- Neamurile vor vedea lucrul acesta și se vor rușina cu toată puterea lor; vor pune mâna la gură, și își vor astupa urechile. Vor linge pulberea ca șarpele, vor ieși tremurând ca târâtoarele pământului afară din cetățile lor, vor veni pline de frică înaintea Domnului, Dumnezeului nostru și se vor teme de Tine.

Discutam prin Mica cap.5 de Evanghelia vindecării Neamurilor și Evanghelia vindecării persoanei. Evanghelia lui Mesia le înglobează pe amândouă. Avem trei unități de măsură crescânde. Avem astfel:

- PERSOANA
- FAMILIA
- CETATEA
- POPORUL
- UMANITATEA ca întreg

Evanghelia lui Mesia aduce o mântuire și vindecare *istorică* a tuturor elementelor enumerate mai sus. Bisericii îi este încredințată puterea Evangheliei pentru vindecarea persoanei, familiei și cetății. Doar lui Israel îi va fi încredințată puterea Evangheliei pentru mântuirea și vindecarea popoarelor și a umanității întregi. De aceea misiunea Bisericii e locală, e în jurul cetăților. De aceea succesul maxim al Evangheliei Bisericii e mântuirea unei cetăți. Într-adevăr în Fapte vedem că:

- S-au întors la Dumnezeu mulți *oameni/multe persoane* din diferite națiuni.
- Unii au crezut ÎMPREUNĂ cu **TOATĂ CASA/FAMILIA lor** (ca în cazul temnicerului din Filipi)
- Unele cetăți s-au întors în întregime la Domnul (e vorba de cetățile Lida și Saronă evanghelizate de Petru – vezi *Fapte 9:35*).

Deci succesul maxim înregistrat de Evanghelia încredințată Bisericii este vindecarea și mântuirea unei cetăți. Vindecarea și mântuirea popoarelor va fi posibilă doar după vindecarea națiunii Israel. De aceea Pavel nu se duce la Neamuri ca Ieremia sau Iona, ci misiunea sa este printre oameni și familii, la nivelul cetății. De aceea Evanghelia lui Pavel este pentru mântuirea FIECĂRUI OM care crede, și nu pentru MÂNTUIREA fiecărui POPOR care crede. Pavel este trimis la Neamuri dar nu cu mesaje oficiale către națiuni ca Iona, ci cu mesaje pentru oamenii din cetățile națiunilor. În Ieremia am umărit CUM este folosit termenul de Neamuri pe tot parcursul cărții Fapte. Am descoperit că evanghelizarea neamurilor înseamnă evanghelizarea persoanelor dintre neamuri iar faptul că în vremea bisericii neamurile vor asculta de Evanghelie înseamnă că oameni și familii dintre neamuri vor crede în Hristos (dar nu că NAȚIUNI întregi vor crede în Hristos). Evanghelizarea oficială a Neamurilor o va duce Dumnezeu la finalul istoriei prin mântuirea finală a lui Israel, și de-abia atunci neamuri ca întreg vor nădăjdui în Mesia. La fel cum biserica doar degustă din realitatea spirituală a Noului Legământ promis lui Israel (vezi comentariul pe Ieremia 31 despre Noul Legământ), la fel se bucură printre Neamuri doar degustarea rodului de la final când neamuri ÎNTREGI vor căuta pe Domnul la Ierusalim.

Deci cu privire la cetatea Iașiului putem spera la o întoarcere la Dumnezeu a tuturor locuitorilor ei însă nu putem spera la întoarcerea poporului român la Hristos. Cetatea Iasi poate fi mântuită înainte de căința finală a lui Israel, dar poporul român va fi vindecat doar prin și după izbăvirea glorioasă a lui Israel. În izbăvirea lui Israel neamurile vor vedea o Evanghelie completă. Pe de o parte vor vedea dreptatea, sfințenia și judecata divină și vor învăța astfel frica de Domnul. Pe acest lucru insistă mai întâi Mica în 7:16-17. Dar vor vedea și harul și iertarea, îndurarea Evangheliei prin binele nemeritat pe care-l va face Domnul lui Israel. Pe acest ultim aspect încheie Mica profeția sa: 7:18-19. În Plângeri am comentat acest aspect și anume că înălțarea lui Israel la final va fi ca și chemarea lui Saul pe drumul Damascului; o convertire spectaculoasă urmată de primirea unui mandat fabulos: evanghelizarea neamurilor! La fel cum Saul prigonitorul a primit cea mai înaltă slujbă, la fel va fi și cu Israelul apostat. Astfel va străluci HARUL Domnului care alege pe cel mai răzvrătit om și apoi pe cel mai răzvrătit popor pentru a-i

încredința cea mai slăvită slujbă! Ele nu doar se vor îngrozi de pedeapsa adusă de Domnul peste neamurile ce vor lupta împotriva lui Israel (Mica 7:16-17), dar se vor MIRA de marele BINE nemeritat pe care-l va face Domnul Ierusalimului așa cum prvestește Ieremia (Ieremia 33:9). Suntem entuziasmați de Evanghelia vindecării popoarelor. Dar nu este încă vremea. Să rămânem credincioși fazei revelației prezente și să slujim Evangheliei mântuirii cetății.

Neamurile vor linge țărâna ca șarpele. Șarpele a fost blestemat să se târască pe pământ și să mănânce țărână. Șarpele nu era deci o târătoare. Devenind târătoare, el mereu insuflă din praful de pe pământ. În acest sens mănâncă țărână. Este o imagine a pedepsirii și umilirii șarpelui. Mesia Împăratul va domni peste pământ *și locuitorii pustiei își vor pleca genunchiul înaintea lui și vrăjmașii vor linge țărâna* (vezi Ps.72:9). În vremea restaurării finale, anunță Isaia, împărații neamurilor se vor închina înaintea lui Israel și vor linge țărâna de pe picioarele lui (Isaia 49:23), iar când lupul și mielul vor paște împreună și leul va mânca paie ca boul, *șarpele se va hrăni cu țărână* (Is.65:25). Ideea de a mânca sau linge țărâna este imaginea înfrângerii, pedepsirii și umilirii vrăjmașilor lui Dumnezeu și a poporului Său.

Mica, profetul care trâmbițează DREPTATEA încheie profeția laudând mila și iertarea lui Dumnezeu:

18. Care Dumnezeu este ca Tine, ***care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? – El nu-Și ține mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea!***

19. ***El va avea iarăși milă de noi***, va călca în picioare neleguirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor.

20. Vei da cu credincioșie lui Iacov și vei ține ***cu îndurare*** față de Avraam ce ai jurat părinților noștri în zilele de odinioară.

Dacă Domnul mergea doar pe linia dreptății Israel nu căpăta nimic. Dar Domnul nu-Și ține mânia pe vecie. Îi place îndurarea. Este drept, dar Îi place îndurarea și NU judecata. Totuși nu poate călca dreptatea în picioare de dragul

dreptății. De aceea manifestarea îndurării poate avea loc DOAR dacă OMUL nădăjduiește în El, și doar prin rezolvarea dreaptă a problemei păcatului. Păcatele vor fi aruncate în fundul mării. Dar înainte de aceasta vor fi călcate în picioare de Dumnezeu. Expresia de a călca în picioare are în vedere distrugerea vrăjmașilor Domnului. Ea a mai apărut în Mica 7:10. Acum păcatele sunt călcate în picioare de însuși Dumnezeu. Deci păcatele sunt BIRUITE de Domnul. De-abia apoi pot fi aruncate în adâncul mării. Călcarea păcatelor în picioare rămâne o taină pentru Mica. Isaia 53 însă vorbește despre această taină, despre modul misterios în care Domnul VA CĂLCA ÎN PICIOARE păcatul lui Israel. Nu e la ce ne-am aștepta. Domnul calcă păcatele în picioare luându-le asupra Lui și suferind în locul nostru pedeapsa cuvenită. Mântuirea e prin împlinirea dreptății. Dar astfel mila și îndurarea strălucesc și mai mult. Iar Mica e îndreptățit să se minuneze de acestea atunci când privește la istoria completă a poporului Israel. Domnul nu-L leapădă, nu renunță la El. Îl pătrează în istorie, Îl rabdă, Îl curtează mereu, Îl vindecă și-L glorifică. Cu adevărat, care Dumnezeu este ca Tine? Nu ne mirăm să găsim întrebarea: Care Dumnezeu este ca Tine și în Exod 15:11, în cântarea lui Moise. Mica 7 celebrează mântuirea finală a lui Israel în raport cu marea ieșire din Egipt.